

STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Nîsan 2020
Hejmar: 203

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

Em di xeta Rêbertiyê de kesayetiya milîtanîyê biafirînin

Rojbûna te pîroz be

Alles hängt von eurem Widerstand ab!

„Ich grüße alle, die in Rojava, Başur und Rojhilat, in Europa gegen die Isolation kämpfen. Wo es Kurden gibt, die gegen die Isolation, Ich grüße alle, die in Rojava, Başur und Rojhilat, in Europa gegen die Isolation kämpfen. Wo es Kurden gibt, die gegen die Isolation gekämpft haben, gratuliere ich ihnen zu ihrem Kampf. Gesundheitlich geht es mir sehr gut. Ich weiß, wie ich zu leben habe. Du siehst mich, wie geht es mir?“ Soweit ich sehen konnte, ging es ihm gut. Seine Gesundheit und auch seine Moral waren gut. Er sagte: „Ich wünsche Erfolg.“ Ich fragte: „Wird es ein weiteres Treffen geben?“ Er antwortete nicht auf meine Frage. Er sagte: „Alles hängt von eurem Kampf ab. Wenn ihr einen Fortschritt erzielt, wird sich alles lösen. Aber wenn ihr es nicht tut, geht es weiter. Sowohl die Isolation geht dann weiter als auch das Blutvergießen. Entsprechend sollen alle tun, was ihnen möglich ist.“

- 3 März 2020

Imrali-Gefängnis

Rêber APO

Bijî Serok APO
Bê Serok Jiyan Nabe

"Önderlik gerçeğinde bir yaşam planı nasıl gerçekleştiriliyorsa, her militanın da, bir özgür yaşam planı sürekli gelişim halinde olmalıdır. Plansız bir gününüz bile olmamalıdır."

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Nisan ayı kuşkusuz baharın en doğurgan ayıdır. Bu ayda doğa, toprak ve tüm canlılık adeta yeni yaşamı bulmuşçasına harekete geçer. Doğa SARI'nın, KIRMIZI'nın, YEŞİL'in en canlı yansımaları ile bir adım ileriye atılır. 21 Mart'tan diriliş talimatını almıştır, zaman artık nisan yağmurları ile isyana akma zamanıdır.

Bahar ayları, Kürt halkı ve Ortadoğu halkları açısından birer dönüm noktasıdır. Mart'ın Newroz ateşiyle, Nisan'ın Amara'dan yükselen Güneşi'yle özgürlük çemberi oluşturulmuştur. Bilindiği gibi 4 Nisan Halklar Önderinin doğum günüdür. Sömürgecilerin tabiriyle 'betona gömülmüş bir halk' gerçekliğini yeniden diriltmek, faşizmin göz açtırmadığı, yaprakların kımıldamasına bile müsaade etmediği ve katliamlardan geçirilmiş bir halkı yeniden yaşatma, cesaret ve fedakarlığını göstermek, hayatının her anını bu halka adanmak ve halk için yaşamak kolay bir seçim değildi. Bundan dolayı Rêber APO'nun doğuşu aynı zamanda bir halkın doğuşudur.

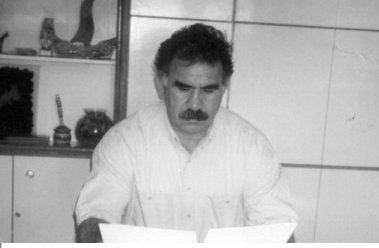
Biz de Stêrka Ciwan dergisi olarak bu ayki sayımızda Önderliğimizi işlemek istedik. Elimizden geldiği kadar Önderliğimiz üzerine değerlendirmeler ve konular yayınlamaya çalıştık. Bu sayımızda özellikle 'Önderliğin doğuş süreci', ve 'Önderlik çizgisinde APOCU militan kişilik nasıl olmalıdır' konularına ağırlık verdik. Umut ediyoruzki, bu sayımızdaki yazılar ile Önderlikle yoldaş olma çabamız daha da güçlenecektir.

Bu temelde Nisan'ın özgürlük güneşi ile Önderliğimizin doğum gününün tüm ezilen haklara kutlu olmasını diliyoruz.

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.,
bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Militan düşmanın
ulaşamadığı tarzı seçen
kişidir 03

Notwendigkeit einer
umfassenden Renaissance 08

PERSPEKTÎF

Önder APO yaşam
çizgimizdir, çizgimize
dokunan öfkemizde boğulur! 13

Die Befreiung von Rêber APO
ist die Befreiung der Frau 16

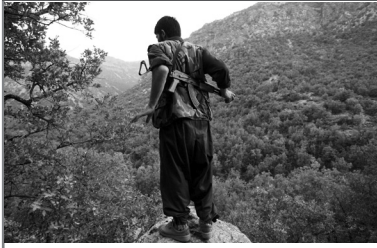
JINÊN CIWAN

004. April - Die Wiedergeburt
der Töchter von Inanna 18

Diyardeya namûsê bi beden û
cinsiyeta jinê ve... 21

LÊGERÎNA AZADIYÊ

Hayatımda ilk kez
Kürdistan'daydım 24

BÎRANÎN

Büyük Militan: Komutan Egîd 28

Büyük Kadın Militan:
Tanrıça Zîlan 32

DÎROK

Önderlik doğuş süreci 35

NIRXANDIN

Erk û Berpirsyariyên Civanan 39

Apoculuk, maddiyatçılığın,
tüketiciliğın ve hazırcılığın
reddidir 41

Toplumsal eylemliliğın
öncüsü kadın ve gençlik
hareketidir 44

APOCULUK çizgi
devrimciliğidir 51

54

Das Aufblühen der internatio-
nalistischen Persönlichkeit

56

Und was ist deine
Verantwortung?

59

Défendre le Rojava ? Pourquoi
et comment ?

ÇAND Ê HUNER

Berxwedêra dengbêjiya Kurdî;
Eyşe Şan

63

Şiir: Serhildan Çocukları

ÇALAKÎ

64

Mart ayında gerçekleştirilen en
çarpıcı gerilla eylemleri

65

Avrupa gençlik eylemleri:
Bu yangın sizi de yakar!

PIRTÛKXANE

66

Wie definiert Mao Tse-tung
den Liberalismus?

68

Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin

MİLİTAN, DÜŞMANIN ULAŞAMADIĞI TARZI SEÇEN KİŞİDİR

Bu yazı Rêber APO'nun 7 Aralık 1993 tarihinde yaptığı bir konuşmasından derlenmiştir.

Devrimci kişi, her zaman düşmanı gören, niyetini, yaklaşımını, hatta pratik yönelim düzeyini hesaplayan, kendi çalışmalarını her türlü olası tehlikelere karşı koruyan bir tarzı, onun çabasını, başarıyı kesinleştirecek bir biçimde ayarlayan, bütün gücünü bunun için kullanan yaklaşım oluyor. Bize de her an hükmeden anlayış budur. Gerçekten önemli bir siyasi savaşıma, hatta askeri savaşıma adım atıyorsunuz, fakat onun militan tarzını unutuyorsunuz, bir tarafa bırakıyorsunuz. Siz biraz da buradan kaybediyorsunuz. Militan tetikte adamdır, bunu böyle bileceksiniz. Kendine göre değil, çevrenizden edindiğiniz izlenimlere göre de değil, bizim hakim kılmaya çalıştığımız tarza göre kendinizi ayarlarsanız, tarzı tutturursunuz. Bazı şeyleri anlamaya çalışın, mutlaka bu temelde yaşamaya kendinizi yeterli kılın.

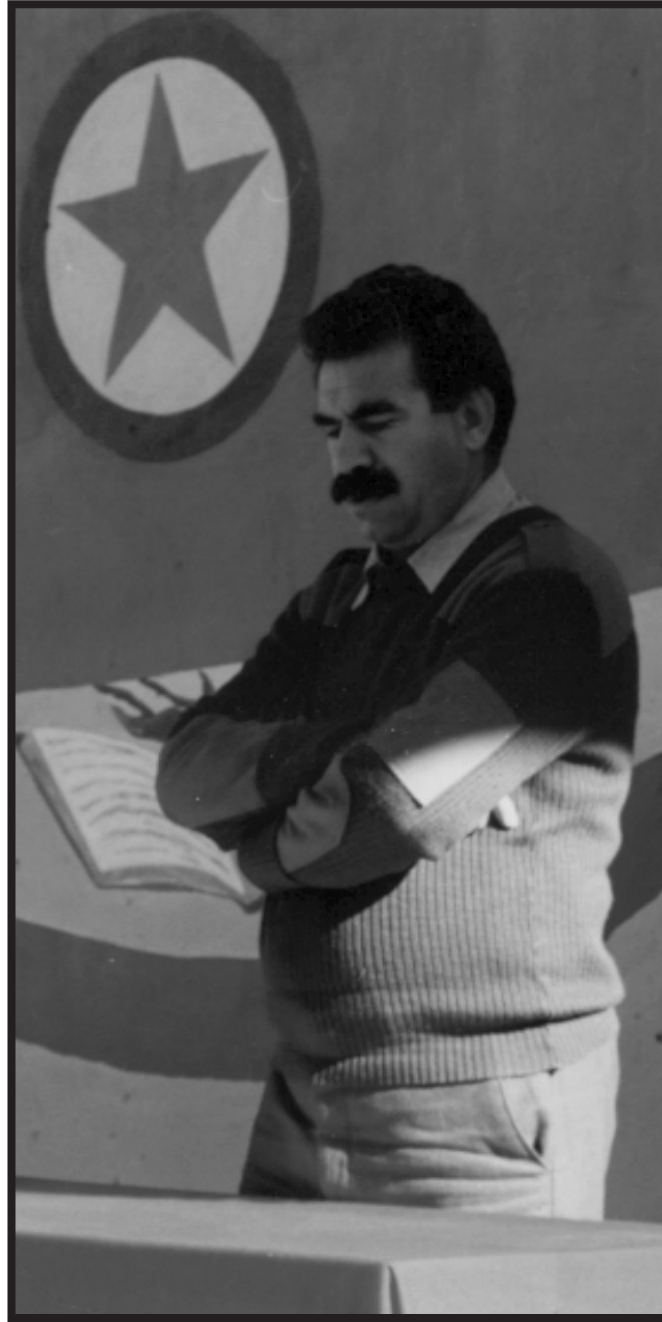
Ben sizin kadar da askeri olmaya özenmedim, ama devrimci militan olarak ilk günden bugüne kadar, düşmanı kendime ulaştırmadım. Neden bu tarzı incelemiyorsunuz? Düşman niye bana ulaşamadı? Yıllarca, her gün ve halen de savaşımı bir yerde kendi kendime götürüyorum. Ama görölüyor ki, o halen başaramamıştır. Sizin verdiğiniz açıklar, direkt, dolaylı ne kadar kaptırıyorsunuz, kendinizi ne kadar kaptırdınız, değerleri ne kadar kaptırdınız? Bir devrimci bütün bunları kendine sormak durumundadır. Neden doğruyu esas almıyorsunuz? Yıllardır biz bunu vermeye çalışıyoruz.

**Yön veren, yöneten,
oluşturan, uğraşan yaratır**

Bir tarz var ki, düşman ulaşamaz, onu seçecek. Her şeyini ona göre hazırlarsın, durmasını durdurulmazsın, bu çalışma tarzı yener, yenmek bu kişilik yener, bu örgüt yener. Bunu bileceksin ve bunu uygulayacaksın. Yıllardır yaşıyorsunuz, kendinizi bir türlü bu tarza yaklaştırmıyorsunuz. Bunun imkan ve olanak yetersizliğiyle izah edilemeyeceği açıktır. Çünkü hemen her türlü

biçimlerde daha fazla imkan ve olanak var. Muazzam bir demagojiye kendinizi boğuyorsunuz, daha sonra sızlıyorsunuz. Bu militan tarz değil.

Ben her zaman söylerim; ahım-şahım bir şey yapmıyorsak bile, düşmana karşı boş olmadığı-

mızı da dünya aleme ispatlamışız. Bunu niye her savaşçımız anlamasın ki? Bunu anlamak teori ile mümkün, büyük pratik, duyarlılıkla mümkün. Kendini her gün yeniden yapmakla mümkündür. Kendini taşlaştırırsan, kendini ucuz hayallere daldırırsan, gaflete, uykuya daldırırsan elbette senden militan çıkmaz. Çoğunuza kalsa yem olmaktan öteye gidemez. Size göre kaderdir. Değil! Ben kendi tarzımı çok erken yaşlardan beri, hareketli bir tarz olarak seçtim. Devrimci adamın hareket adamı olduğu açıktır, eylem adamı olduğu açıktır. Sizdeki tutuculuk az değildir, gaflet az değildir ve hareketlilikte çok sınırlı.

Güç düzenleme kabiliyetiniz fazla etkili olmuyor, yine de devrimci olarak kalmak is-

tiyorsunuz ve rahat ölümü karşılıyorsunuz. Benim tarzım öyle değil. Görüyorsunuz; hiçbir şeyi rahat karşılıyor muyum, duruyor muyum?

Kendimi teslim etmiş değilim. Üstelik en zor durumda olan da benim. Dünyada durumu en zor olan benim. Buna rağmen hiç kontrol altına alınmayan da benim. Niye kendi şansınızı doğru kullanmıyorsunuz? Doğru eylem şansı, doğru hareket, doğru ordulaşma ve devrimci görev şansını kullanmıyorsunuz, neden? Bu soruları çok köklü kendinize sorun ve bir yeterliliğe ulaşın. Siz yaşama başka türlü katılamazsınız. Bütün yaptıklarınız başınıza bela olmaktan öteye bir sonuç vermez. Bir tarz var ki, ancak o yaşatır, o kazandırır, o başarır.

Sınırlı bir zamanın kıymetini çok iyi bilerek hiç olmazsa kendinizi yürütecek yeterliliğe ulaştırın ve gidin. Çok zor duruma düşen sizsiniz. Sadece savaş alanı değil, her tarafta zavallılık sergileniyor. Halbuki savaş olmadan da biz devrimcilik yaptık, savaşı doğuran bizim ilk adımlarımızdı. Biz yola çıktığımızda tek bir fişegimiz bile yoktu, tek bir dostumuz yoktu. Yine de uğraşımız var. Yön veren, yöneten, oluşturan, uğraşan yaratır. Bunları görmek, partiyi öğrenmek demektir; parti tarihini, parti siyasetini öğrenmek demektir. Bu konuda biraz saygılı olmak gerekir, yeterliliğe ulaşmak gerekir.

Biraz gelişmeleri, yetkileri yaşıyorsunuz, ardından kendinizi kaybediyorsunuz. Bir çok yetersizlikle karşılaşıyorsunuz, gözünüz bile görmüyor. Böyleleri bizi ne sanıyor? Yaşam çok güzel yaratılabilirdi ve bu da bir tutku derecesindeydi bizde. Halen bunu da anlayamamanız hayli düşündürücü ve gerici olma ihtimalini akla getiriyor. Dost diye bellediklerimiz bile ne haldedir? Saflarımızda her gün ne kadar berbat, esef verici şeyler çıkı-

yor. Buna rağmen, inisiyatifimizi ne elden bıraktık, ne de kendimizi olur olmaz durumlara getirdik. Devrimci insanlar kendilerine saygınlığı asla yitirmezler.

Yaşamda bu esastır. Bu genç yaşlarda bile bir devrimci çehre ka-

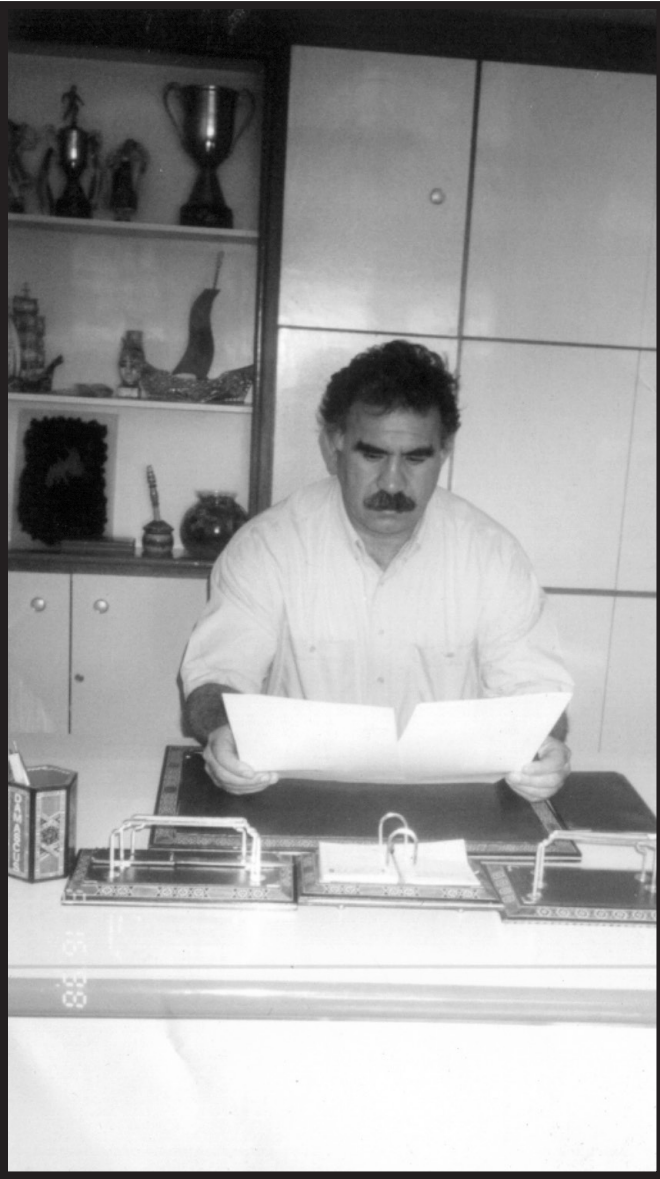
zanamazsanız, bir yaşam tarzınız olmazsa, fazla ciddiye alamazsınız. Bazı değerleri oldukça doğru kavramanız lazım. Bildiklerinizin pek yeterli olmadığını, hatta doğru olmadığını bilmek gerekir. Ben mi fazla veremiyorum yoksa siz mi alamıyorsunuz. Belki de ben veriyorum, alamayan veya alıp da benimsemeyen, kendine uyarlamayan siz oluyorsunuz. Bu ortadadır.

Ben ölmekten bahsetmiyorum, başarmaktan bahsediyorum

Bizim eylemimiz yirmi-otuz yıldır devam ediyor. Sizinkiler gibi kontrol altına alınamamıştır. Ama siz, hem de defalarca kontrol altına alındınız, imhanın eşiğine getirildiniz ve eğer bugün tam ezilmemişseniz, bizim tedbirlerimiz sayesinde. Ben nerede kontrol altındaydım, nereden yeniliyorum ve tam da o durumdayken nasıl kurtuldum, hangi tedbirlerle, hangi nedenlerle kurtuldum? Bu sorulara layıkıyla cevap veremezseniz, sizden sağlam adam çıkmaz. Ölçüsüz, dengesiz, abartmalı kişilikler çıkar. Doğruya geleceksiniz.

Ben demiyorum, bize karşısınız veya size göre asla büyük bir şey olmaz, ama bizim tarzı tutturmamak demek, objektif karşıtlıktır. Onun üzerinde her türlü yanılı inşa edilir ve bir gün

**Kendini taşlaştırırsan, kendini
ucuz hayallere daldırırsan,
gaflete, uykuya daldırırsan
elbette senden militan çıkmaz.**

sanız zaman, imkan-olanak da var, bunları kullanmamak sizi sorumlu kılar. Kendinize güvenmelisiniz, bu şansı mutlaka iyi kullanmalısınız. Ben ölmekten bahsetmiyorum, başarmaktan bahsediyorum. Hiç olmazsa bu aşamadan sonra mümkün olduğunuzca kendiniz kendinizi ikna etmelisiniz ve bu lafta kalmamalısınız. Pratik adımlarımız bunu sağlayabilmelidir.

Aslında bazı konulara geçmek istiyorum, ama bu tip hususları da iki de bir konu etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Nedeni de yaşanan gerçeklik. Düşmanı bile fazla tartışmak istemiyorum. Çünkü iç yapıya bakıyorum, öfke, kendini kandırma, kendine sevdalanma, biçilme, ondan sonra çaresizlik! Bu, sağlam eylem adamlarının içine gireceği durum değil. Peki niye katıldın, sen de o güç yetenek yoksa, yiğitliği sergilemiyorsan, sen niye katılıyorsun? Katıldıysan, bunun gereklerini sağlam yerine getirmen gerekiyor.

Size güvenmek istiyoruz, söz veriyorsunuz. Kaç tanesi sözünü yerine getirdi görüyorsunuz. Ben de söz veriyorum ve ortadadır. Sözümle pratiğimin orantısı ortadadır. Kendini bile koruyamayan adamın sözü kaç para eder? Bu adamlarda saygı olamaz. Kendisiyle alay edencesine bir yetmezliği yaşayan adam, fazla yüz bulamaz. Bu konuda çocuklaşmayın. Niye böyle yapılıyor, niye böyle yaklaşıyor? Önce kendinize sorun ne haldesiniz? Kendinize doğru güvenmeye çalışın. Bir insan bir söz verdi mi, pratiği onun ispatıdır, kanıtlayabilmelidir. Büyük ihtimalle siz orada kaybediyorsunuz.

Sözle eylem gücünüz büyük çelişkiler arz ediyor. Kişiliklerinizin fazla çekici olmamasını nasıl izah edeceksiniz? Kendi kendinizi beğenmiyor musunuz? Düşünün yoldaşlarına

Bir insan bir söz verdi mi, pratiği onun ispatıdır, kanıtlayabilmelidir.

Büyük ihtimalle siz orada kaybediyorsunuz.

iflah olmaz birisi olarak da çıkabilirsiniz. Bütün bunları önlemenin yolu, tarzı tutturmaktan geçer. Beni de kendinizi de oyalamayın.

Militan tarzı artık kavrayalım ve bunu her alanda, her türlü engellemelere karşın başarıyla sürdürelim. Bunun için diyorum; zaman istiyor-

neredeyse işkence dahil, zulüm dahil her türlü çirkinlik uygulayabiliyorsunuz. Yoldaşlıkta bunlar olabilir mi? Ama hemen hepiniz, hal ve hareketlerinizle bu sonuçları doğurmuşsunuz. Ondandır da kendinize pay biçeceksiniz; tek kelimeyle ayıptır! Yoldaş böyle olmaz, yoldaş

Savaşı öncelikle kendinize karşı kazanmadan düşmana karşı kazanamayız. Ama bu da sizin yaptığınız gibi, “kendime karşı savaş açıyorum” adı altında, “bunalıma düştüm, tılandım” adı altında olmaz. Kendine karşı savaş bu değildir.

işi kolaylaştıran, işiyle, her hareketiyle morali yükselten demektir, yaşam gücünü artıran demektir. Bizim yaşamımıza bakın böyle değil mi? Kendinize uygulayamamışsınız.

Çirkince, kirlice, budalaca, salakça yaşamı kazanamazsınız.

Yalnız benim görevim değil, hepinizin görevidir. Artık anlaşılıyor ki, gerek düzenin baştan çıkardığı, gerek bizim çok tehlikeli, köhne geleneklerimiz, bozulan toplumumuz, lime lime olmuş şeyler sizi halen düşmandan daha fazla etkisi altına almış. Savaşarak kendimi düzelttim. Savaşı öncelikle kendinize karşı kazanmadan düşmana karşı kazanamayız. Ama bu da sizin yaptığınız gibi, “kendime karşı savaş açıyorum” adı altında, “bunalıma düştüm, tılandım” adı altında olmaz. Kendine karşı savaş bu değildir. Ben de kendime karşı savaşıyorum. Kendine karşı savaşmak demek; anı anına sağlam yürüyüşün içinde olmak demektir. Kendini bunaltıp, hasta kılıp yere atmak değildir. Bu, yenilmektir. Yenilen kişinin de fazla konuşmaya hakkı yoktur. Kendinle savaşmak demek; pratik çizgide yürümek demektir. Bazılarının eleştiri-özeleştiriyle “kendimde yoğunlaşıyorum” dediği noktaya bakın; bunalmış, kaybetmiştir, yenilmiştir. Kendinle savaş böyle olmaz!

Bundan sonra yaşama doğru yaklaşırsınız. Bizi dinlemeye çalışıyorsunuz. Sözün en doğrusu ancak böyle söylenebilir. Şimdiye kadarki iflastı. Ama bundan sonraki kazanım olsun, benden daha gençsiniz, toparlanın. Ben de sizin gibi kendimi yaşatmaya çalışıyorum. Yetkilerime, etkiye dayanarak iş yapmıyorum. Günlük hizmetle yürümeye çalışıyorum. Yaşam sizindir, benim hatırım için yapmıyorsunuz. Kendiniz saygıya, sevgiye, güzelliğe muhtaçsınız. Ama bu da kolay elde edilmiyor. Çirkince, kirlice, budalaca, salakça yaşamı kazanamazsınız. Yaşamın çirkinliğini gidermediğinizde de lanetli olmaktan kurtulamazsınız. Yoksa PKK değerine dayanıp kendini

aldatmaya da gerek yok.

Benim diğer bir özelliğim de; bana dayanarak yaşamının en alçakça yaşam olduğunu sizlere söylememdir. Yoldaşa destek ayrı; yoldaşı kötü kullanmak, çirkinliğine alet etmek ayrıdır. Eğer Kürdistan halkı bize dayanarak bir şeyler alıyor, kendini güzelleştiriyorsa, kendini yaşama saygılı kılıyorsa bu iyi veya bazıları parti, hatta bize dayanarak kendini iyileştirmişse ne ala. Ama çoğunun yaptığı gibi, sadece yetkileri bizden alıp, onu en tehlikeli tarzda kullanmışsa, hatta Kürtlük adına üzerine kurulup her türlü ihaneti örgütlüyorsa, bu en alçakça durumdur ve affedilmez. İnsan kendi hakkının ne olup olmadığını iyi anlamalıdır, hakkı olmayana el uzatmamalıdır. Yine neyin yaşanmaya değer olup olmadığını iyi bilmelidir. Yaşamaması gerekene tenezzül etmemelidir.

Ben disipline mecbursam, siz de disipline mecbursunuz.

Bütün bunlar önemli, ama siz fazla anlayamamışsınız. Terbiye ve disiplin budur aslında. Ne benimdir, ne hakkımdır, ne yaşantımdır, ne layığımdır, ne layığım değil, ne yaşantım değil, ne uzağımda olmalı? Bu soruların cevabını doğru verdiniz mi temelini yakaladınız demektir. Bu sorular sorulmuyor bile. Birilerine bakıyorsun, kendilerini her şeye layık görüyorlar; birilerine bakıyorsun kendini hiçbir şeye layık görmüyor. Bu yaşam seçeneğini yitirmek demektir. Ben mecbur muyum senin her türlü çirkinliğini taşımaya? Lanetli biriysen mecbur muyum seninle yol almaya?

Ben dostlara bile büyük çekingenlik içinde yaklaşırım. Herhangi bir kişiye bile büyük bir çekingenlikle yaklaşırım, belki yerinde değildir diye düşünürüm. Siz demek ki kendinizi dayatıyorsunuz veya desteğinizin, çabanızın olması gereken yerden, adamı çukura düşürür gibi, uçuruma atar gibi atıyorsunuz. Ne o, ne o doğru değil. Bütün bunlar doğru militan olmanın özellikleridir.

Yaşamın böyle götürölmek zorunda olduğunu yıllardır niye öğrenemiyorsunuz. Kendine karşı en büyük savaşım, kendini ordulaştırma budur. Ama bakın kaç kişi bu temelde yürüyebildi.

Size göre ben mecburum, hep böyle yürürüm, ama size göre kendiniz özgürsünüz, öyle yürürsünüz. Madem ben disipline mecbursam, siz de disipline mecbursunuz. Ordu denilen olay bu değil mi? Benim yaptıklarımı aynen yapmanıza gerek yok, ama esası bileceksiniz. Dürüstlük budur, sadakat budur. Benim yetki ve rollerimi aynen yerine getirmenize gerek yok. Zaten tarihi açıdan mümkün de değil, ama tarihi açıdan sizin omzunuza yıkılan bir sürü görev vardır, tarz ve tutum vardır.

Ben yapının durumunu göz önüne getirince, kendimi gerçekten de alıkoyamıyorum. Sonradan yardım, destek istiyorlar bizden veya bizi uğraştırıyorlar, doğru değil. Her şey çok açık ve ortada, kimin kime hizmet ettiği, kimin kime doğru yaklaştığı ortada. Ama bizimle fazla oynamamak gerektiği, saygısızlık etmemek gerektiği de açık. Saygısızlıklardan, uyduruk bağılıklardan, kendini ölüme sürüklemekten bahsetmiyorum. Biraz bunu anlamalısınız.

Her koşul altında, her dönemde bahsedilen tarzı tutturmayı bilmekten bahsediyoruz. Çünkü binlercesi yetiştirilmesine ve o temelde yola çıkarılmalarına rağmen, sözünü dahi layığıyla yerine getirmemişlerdir. Parmak sayısı kadar değil belki, ama fazlasıyla azap içinde kalmışlardır, şahadete gitmişlerdir. Çok güç, acımasız koşullarda çalışmışlardır, ama sözün gereklerini yerine getirme gücünü göstermemişlerdir. Siyaset, siyasi olmak, askeri olmak önderlik hattında yürümek, biraz yerine getirme gücünü göstermektir. Bizim için de önderlik budur.

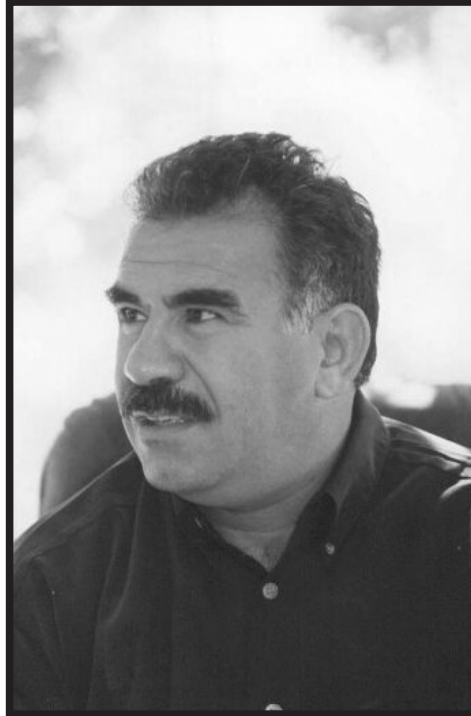
Sanıyorum, Kürdistan halkının önderliğini biraz yerine getirebiliyorum, çünkü mücadelesi yenilmemiştir. Öncelikle halkı-

na, kendini inkar eden halka karşı, daha sonra düşmanına karşı ve şimdi de gerektiğinde aleme karşı savunurum. Nitekim düşman emperyalist sömürgecilik, her türden işbirlikçilik bizi temel hedef olarak gösteriyor. Kimin çabasının ne olduğu, kim neyi istiyor, neyi savunuyor bellidir. Ben öyle laf olsun diye bu işi temsil etmiyorum. Bir hareket önderliği, bir halk önderliği, böylesi insanın her türlü düşkünlüğünü kendime yakıştıracam, ondan sonra PKK adına yürüyorum diyeceğim. Bunlar onursuzluktur, çoğunuzun yaşadığı şey de zavallılıktır.

Kişiliğiniz zehirlenmiş

Derya kadar olanaklarla yüz yüzesiniz, bir de sizi göz önüne getiriyorum, çok geri, çok farklı. İnsan kutsal bir davaya kendini verdi mi, bunun tarzını bilmeli. Yıllarca kendinizi hazırlamasını bileceksiniz. Düzen veya yaşam neyi size sunmuşsa yutmuşsunuz. Yüzlerce zehir var, ben almıyorum içime, siz hepsini içmişsiniz. Ben bir tanesini bile içmiyorum. Yaşamın her türlü biçimi belki sizin kabulünüz oldu, ama ben ancak kokladım o kadar. Belki ben onun için ayakta-
yım. Alınması gereken, yenilmemesi gereken çok şeyi herhalde almış-vermişsiniz. O açıdan kişiliğiniz zehirlenmiş.

Zaten bu temelde tedavi ediliyorsunuz. Sanıyorum ciddi bir tedaviye bu nedenle ihtiyacınız var. Çünkü çok şeyi vakti zamanında yemişsiniz. Yedi yaşından beri her türlü yanlışı yemiş, içmişsiniz, çok yanlışı büyütölmüşsünüz. Ben bunları açsam ancak romana işlenebilir. Ülkenin dağına-taşına haince yaklaşmaktan tutalım doğru fikre, ideolojik, çizgiye, inanca ilgisiz yaklaşıma kadar sonsuz genişlik de açabiliriz. Demek ki siz kaybetmişsiniz. İşte bu nedenle mümkünse yeniden kazanabilmelisiniz ve mutlaka başarabilmelisiniz. ●●●

Notwendigkeit einer umfassenden Renaissance

Dieser Text wurde aus der Broschüre „Urfa – Segen und Fluch einer Stadt“ von Reber APO entnommen. Die Broschüre wurde 2009 von der Internationalen Initiative „Freiheit für Abdullah Öcalan – Frieden in Kurdistan“ aus den Verteidigungsschriften von Reber APO zusammengestellt. Im folgenden Text geht es um die kurdische Stadt Urfa, ihre Geschichte und die Vorgehensweisen der PKK. Der Text wurde redaktionell bearbeitet.

Der Zerfall Mesopotamiens nahm seinen Lauf. Für Urfa, das „heilige Land der Propheten“, brach ein dunkles Zeitalter an. Die Region, die viele Zivilisation stiftende Dynamiken hervorgebracht hatte, wurde zu einem Hort des Stillstands. Die Dynastien der Umayyaden und Abbasiden – Kriegsherren, deren Horizont von Gewalt und religiösen Dogmatismus bestimmt war – fielen wie eine Heuschreckenplage über die Region her. Spätere Eroberungsfeldzüge gestalteten sich ähnlich. Urfa gelangte unter die Herrschaft von Tyrannen, die um ein vieles mehr grausamer waren als die Nachfahren Nimrods in Sumer und Assur. Ihre Lakaien führten ein strenges Regiment, das einen Wertezерfall mit sich brachte, der die Menschen abstumpfen ließ. Das Zeitalter des Feudalismus zeigte sich hier von seiner dunkelsten Seite. Noch heute künden

Klagelieder in der Tradition des „Fluch von Agade“ von dem damaligen Leiden.

Die feudale Kultur widersprach in vielem der Kultur des Aufbruchs, die von Abraham verkörpert wurde. Archaische Riten, wie „Ehrenmorde“, denen selbst junge Mädchen anheim fallen, sind heute noch lebendig. Jegliche Form von weiblicher Selbstbestimmung soll auf diese Weise im Keim erstickt werden. Der Schutz der „Ehre“, der letztendlich nur den Schutz männlicher sexueller Privilegien und patriarchaler Herrschaft meint, wendet sich so gegen die gesamte Gesellschaft. Diese reaktionären Muster, die seit vielen Jahrhunderten Gültigkeit besitzen, überlebten auch den Einzug kapitalistischer Strukturen. Das Konglomerat von kapitalistischer Verwertung und feudal geprägter Produktionsweise lässt

die gesellschaftliche Situation Urfas ausweglos erscheinen.

PKK schrieb sich Freiheit und Aufklärung auf ihre Fahne

Sollte man jedoch den reaktionären Schleier lüften, der über diesen rückwärtsgewandten Strukturen liegt, ließen sich wieder die Relikte einer frühen Kultur erkennen, die sich einst am Menschen orientierte. So hat jede Medaille zwei Seiten. Einerseits werden einst gültige Wertvorstellungen gelehnt und Strukturen idealisiert, die lediglich auf Zerstörung beruhen. Andererseits existiert das zivilisationsgeschichtliche Erbe einer Zeit des Aufbruchs, in der sich Geist und Seele des Menschen nicht im Widerspruch zu seiner Umwelt befanden. Ein dialektischer Widerspruch von historischem Ausmaß! Die Analyse dieses Widerspruchs mag sich problematisch gestalten. Unmöglich ist sie nicht, wenn wissenschaftlich und sorgfältig vorgegangen wird.

Ohne dass sich die PKK dieses Widerspruchs bewusst war, versuchte sie sich in Urfa an dieser Problematik. Sie schrieb sich Freiheit und Aufklärung auf ihre Fahnen, was niemand ernsthaft bestreitet. Ihre ersten Aktionen, die hier stattfanden und sich in erster Linie gegen feudale und reaktionäre Strukturen richteten, anstatt sich direkt gegen die Institutionen der Republik zu

wenden, sprachen für sich.

Ließe sich nun die PKK als eine moderne Bewegung klassifizieren, die an Traditionen der abrahamitischen Kultur anknüpft? Hinsichtlich ihrer Zielsetzungen bestehen frappierende Ähnlichkeiten. Ihr Angriff auf feudale Machtstrukturen und deren Repräsentanten, die die gesellschaftliche Agonie weiter verschärften, war letztendlich auch ein Beitrag zur Demokratie. Die Aktionen der PKK standen nicht im Widerspruch zum Republikanismus, sondern vielmehr in seiner Tradition. Gemäß ihrer säkularen und demokratischen Zielsetzung richtet sich ein aufrichtiger Republikanismus gegen jedwede Form des Feudalismus. Demzufolge ist die Republik ihrem Wesen nach antifeudal. Objektiv betrachtet bestand zwischen der Republik und der PKK eine gewisse Schnittmenge an gemeinsamen Interessen, was an die Situation erinnert, als in den 1920er Jahren die kurdisch-türkische Allianz begründet wurde, die in den Regionen Antep, Urfa und Maraş immer noch von Bedeutung ist. Grundlage dieser Allianz war die Erkenntnis der gemeinsamen Interessen, die sich an der Moderne und einem freiheitlichen Miteinander ausrichteten. Es mutet tragisch an, dass diese Allianz aufgrund eines extremen türkischen Nationalismus und der kurdischen Aufstände nicht lange Bestand hat-

Ihr Angriff auf feudale Machtstrukturen und deren Repräsentanten, die die gesellschaftliche Agonie weiter verschärften, war letztendlich auch ein Beitrag zur Demokratie.

te. Eine bedeutende historische Entwicklung wurde so im Keim erstickt, weshalb feudale Macht und Gesellschaftsstrukturen weiterhin existieren konnten.

In diesem Sinne versuchte die PKK, auf dem freiheitlichen und geschwisterlichen Charakter der Republik aufzubauen. Zu kritisieren ist, dass sie dabei wenig politisches Fingerspitzengefühl aufbrachte. Es wäre jedoch übertrieben, sie ihrem Wesen nach als separatistisch einzuschätzen.

Eine Bewegung mit einem ernsthaften Anspruch

Die PKK hat sich den Grundsatz, dass es keine Einheit ohne Freiheit geben kann, zu Eigen gemacht, weshalb der Vorwurf, sie habe nichts als die Gründung eines separaten kurdischen Staates verfolgt, nicht den Realitäten entspricht. Ihr Fehler lag vielmehr in einem Aktionsverständnis, das zu undifferenziert zur Anwendung kam. Die PKK ist eine Bewegung mit einem ernsthaften Anspruch. Sie ist in der Lage, auch ohne Anwendung von Gewalt, zumindest ohne Anwendung von Gewalt, die über das Maß der legitimen Selbstverteidigung hinausgeht, ihren Beitrag zu einer demokratischen und säkularen Republik zu leisten.

Ich erachte es deshalb nicht für notwendig, die diesbezüglichen Ausführungen meiner allgemeinen Verteidigungsrede noch einmal zu wiederholen. Ich will an dieser Stelle nur anmerken, dass sie sich auch auf Urfa beziehen, wo diejenigen Aktionen der PKK stattfanden, für die ich in diesem Prozess angeklagt bin.

Wichtiger scheint mir zu sein, ob es der PKK gelingt, an die abrahamitische Tradition anzuknüpfen und eine moderne Vision für das 21. Jahrhundert zu entwerfen, um in der Region Urfa eine Renaissance anzustoßen. Für die PKK ist es deshalb von immenser Bedeutung, mit dem ge-

genwärtigen ideologischen Transformationsprozess, den sie durchläuft, das hierfür notwendige Bewusstsein zu schaffen. Mit ihrer jetzigen Performance wird sie jedoch nicht in der Lage sein, eine nochmalige Wende in der Region herbeizuführen. Aber auch die türkische Republik wird ihre Legitimation nicht länger aus dem Bündnis mit lokalen feudalen Strukturen beziehen können.

Diese Legitimation wird sie nur erlangen, wenn ihr im Geiste der nationalen Befreiung, die nur durch das kurdisch-türkische Bündnis der 1920er Jahre möglich wurde, ein demokratischer Neuanfang gelingt. Wenn die Türkei feudale Strukturen in das Jahrhundert hinüberrettet und die Existenz anderer Kulturen weiterhin leugnet,

bereitet sie lediglich dem Separatismus den Boden. Eine starke Einheit lässt sich jedoch nur über gemeinsame Interessen und wahre Freiheit erreichen.

Sind diese gewährleistet, lässt sich das Leid der vergangenen

fünfundzwanzig Jahre in ein geschwisterliches Miteinander verkehren. Misstrauen, Verleugnung, Gewalt und Gegengewalt vergiften nur das gesamtgesellschaftliche Klima, was wiederum zu neuen Wellen der Gewalt führt. Die Türkei und die Region Urfa, aber auch der gesamte Mittlere Osten, können jedoch nur eine Renaissance ihrer reichen Vergangenheit erfahren, wenn die Maßstäbe der demokratischen Zivilisation verinnerlicht werden.

Das größte Hindernis für die Entwicklung der Region Urfa

Die Bewässerung der Ebenen mit dem Wasser des Euphrat kann hierfür eine vielversprechende materielle Grundlage bieten. Schon jetzt ist der Einzug modernster Technologie ein großer Schritt hin zur demokratischen Zivilisation. Das größte Hindernis für die Entwicklung der

Wichtiger scheint mir zu sein, ob es der PKK gelingt, an die abrahamitische Tradition anzuknüpfen und eine moderne Vision für das 21. Jahrhundert zu entwerfen, um in der Region Urfa eine Renaissance anzustoßen.

schaftlichen Bereichen auf der Grundlage spezifischer Programme organisieren und koordiniert vorgehen, können in der Region der Demokratisierung Vorschub leisten. Die notwendigen materiellen Entwicklungsprojekte, die für das GAP notwendig sind, erhalten erst durch ein solches Demokratieprojekt einen wirklichen Sinn. Nur wenn demokratische und materielle Entwicklung eng verzahnt voranschreiten,

Abraham schuf in kürzester Zeit einen neues ethisches System, der auf dem Glauben an den einen Gott beruhte, vor dem alle Menschen gleich seien.

Region sind jedoch eine tief verwurzelte feudale Mentalität und eine Republik, die nicht wirklich demokratisch und säkular funktioniert.

Die PKK muss sich erneuern. Das ist aber nur möglich, wenn sie ihre Fehler der Vergangenheit berichtigt. Sie muss der demokratischen Institutionalisierung Vorschub leisten. Mit einem umfassenden zivilgesellschaftlichen Projekt kann sie einen bedeutenden Beitrag zu Frieden und Demokratisierung leisten.

Auch für Urfa und Region sind zivilgesellschaftliche Projekte von vitaler Bedeutung. Ein klassisches Verständnis von Gesellschaft und Staat dient jedoch nicht dem Fortschritt, sondern lediglich der Rückständigkeit und dem Konservatismus. Absolutismen wie totale Kontrolle der Gesellschaft über den Staat oder totale Kontrolle des Staates über seine Bürger sind für den notwendigen Transformationsprozess nur hinderlich. Eine Methode, die die individuelle Initiative negiert oder moderne zivilgesellschaftliche Institutionen außen vor lässt, wird kein kreatives Potential entwickeln können. Sie führt immer nur zur Perpetuierung eines Politikverständnisses, das auf dem Profit Einzelner beruht. Doch gerade dieses Profitdenken ist das größte Gift für Produktivität und Kreativität.

Zahlreiche zivilgesellschaftliche Institutionen, die sich in allen alternativen gesell-

können durchschlagende Ergebnisse erzielt werden.

Urfa und Abraham

Welche Parallelen können wir diesbezüglich zur Zeit Abrahams in Urfa erkennen?

Mit dem Auszug nach Kanaan stieß er eine bedeutende historische Entwicklung an. Er schuf in kürzester Zeit einen neues ethisches System, der auf dem Glauben an den einen Gott beruhte, vor dem alle Menschen gleich seien. Die zivilisatorischen Werte, die in der Region Urfa geschaffen wurden, erreichten universales Niveau. Später fiel die Region der Agonie anheim und bedarf nun einer neuerlichen Renaissance. Die PKK übernahm diese Mission, die zu erfüllen die Republik nicht im Stande gewesen war. Ihr Erfolg blieb jedoch begrenzt.

Ein durchschlagender Erfolg kann indes nur in gemeinsamer Anstrengung erzielt werden. Voraussetzung hierfür ist jedoch die vollständige Umsetzung der säkularen und demokratischen Prinzipien der Republik, im Geiste des Friedens und der Einheit. Die türkisch-kurdische Allianz der frühen 1920er Jahre, die ein Bündnis schuf, das auf einem freiwilligen Miteinander und der freien Artikulation verschiedener kultureller Realitäten beruhte, muss wiederbelebt werden.

Derweil nimmt das internationale Interesse an der Region zu. Es wäre falsch, dies ausschließlich

Balıklıgöl

Göbekli Tepe

mit kolonialistischen Interessen zu erklären. Andererseits ist die Kontinuität kolonialer Unterdrückung seit den Sumerern ungebrochen. Es ist deshalb ratsam, an diese Interessen die Maßstäbe einer demokratischen Zivilisation anzulegen, um gegebenenfalls Partnerschaften und solidarische Beziehungen einzugehen. Die Renaissance einer ganzen Region, die einmal Zentrum menschlicher Zivilisationsgeschichte war, wäre ihrem Erbe würdig. Ein damit verbundener zivilisatorischer Aufbruch könnte ebenso die demokratische Entwicklung des gesamten Mittleren

und seiner Technologie, die zur Weltspitze zählt, und unter Einsatz seiner ökonomischen Mittel eine Basis für neuen Siedlungsraum zu schaffen. Gleiches gilt für das arabische Kapital.

Beide Seiten haben mächtige Verbündete im Inland, die sie als Mittler einsetzen. Es müsste ihnen jedoch klar sein, dass der Versuch einer erneuten Kolonisierung im Stile der Sumerer zum Scheitern verurteilt ist. Richtiger wäre ein Kurs, der sich am Frieden zwischen allen Völkern und Kulturen orientiert und auf der Lösung der Probleme des Mittleren Ostens mit demokratischen

Auch das assyrisch-aramäische und das armenische Volk sind untrennbare Bestandteile der Region Urfa und haben einen bedeutenden, unauslöschlichen Beitrag zu ihrer kulturellen Entwicklung geleistet.

Ostens beschleunigen.

Die Konflikte zwischen den Stämmen der Hebräer und anderen semitischen Stämmen, die bis in die Zeit Abrahams zurückreichen, setzen sich heute im bisher ungelösten arabisch-israelischen Konflikt fort. Das historische Wissen um die Region Urfa kann bei der Suche nach einer Lösung behilflich sein, die nur mit dem Wissen um die Entstehungsgeschichte des Konfliktes möglich wird. Sowohl die arabischen Staaten als auch Israel haben in der Vergangenheit Anspruch auf die Region Urfa erhoben. In Harran leben immer noch viele alteingesessene Araber. Israel versucht, sich mittels dem GAP-Projekt

Maßstäben beruht. Auf dieser Basis sind sie in der Region Urfa willkommen.

Aber auch das assyrisch-aramäische und das armenische Volk sind untrennbare Bestandteile der Region Urfa und haben einen bedeutenden, unauslöschlichen Beitrag zu ihrer kulturellen Entwicklung geleistet. Auch ihre Interessen müssen ausreichend respektiert werden. Eine internationale oder gar supranationale demokratische Solidarität der demokratischen Zivilisation kann die Brücke bauen, die das heutige Zeitalter mit der Urdemokratie der neolithischen Agrargesellschaft verbindet, und so den Boden zu einer Synthese einer neuen Zivilisation bereiten. ●●●

Önder APO yaşam çizgimizdir, çizgimize dokunan öfkemizde boğulur!

Önder APO'nun 21 yılı aşkın bir süredir tutulduğu ve tarihin en büyük insanlık savunmasını yaptığı İmralı Adas'ında geçtiğimiz günlerde faşist, sömürgeci soykırımcı TC devleti ve uluslararası komplocu güçler tarafından bir yangın çıkarıldı. Neden? Çünkü; 40 yıllık mücadele ve 21 yıllık İmralı direniş pratiği bizlere çok net gösterdi ki, Önder APO, Kürt halkı başta olmak üzere tüm Ortadoğu ve dünya halklarına özgürlük fikrini çok güçlü bir biçimde sunmuştur. Önderliğin bu duruşu, kapitalist hegemon güçlerin bölgeye ilişkin tüm planlarını bozmuştur. Bu nedenle son 21 yıllık İmralı direniş sürecinde yoğunlaşmış olmakla birlikte

Özgürlük Hareketini tasfiye, Önder APO'yu imha ve Kürdistan'a soykırım konseptini her zaman diri tutmuşlardır. Dolayısıyla ilk olarak konseptlerini her zaman İmralı üzerinden yürütmüş/yürütmektedirler. Çünkü, Önder APO ile Kürdistan'ın kaderi birleşmiş durumdadır. Soykırımcı faşist düşman ile komplocu güçlerin Önder APO'ya yaklaşımı nasılsa, tüm Kürdistan'a ve Kürt Özgürlük Hareketine de yaklaşımları öyledir. Dikkat edilirse tecritin en yoğunlaştığı zamanlarda, halka yönelik soykırım kararları da aynı oranda devreye konulmaktadır. Bu nedenle Önder APO bizlere, "Tecritte olan ben değil, sizsiniz" demiştir. Bundan dolayı Önder APO'nun özgürlüğü hepimizin

özgürlüğüdür. Önder APO'nun kesmek istedikleri nefesi bizim hayat kaynağımızdır. Önder APO bizim vazgeçilmez yaşam çizgimizdir.

Değerli Yoldaşlar;

İmralı işkence sistemi açısından bilinmesi gereken ilk nokta, Önder APO'nun deyimiyle "Kendiliğinden hiçbir şey olmayacağı" gerçeğidir. İmralı sistemi direk olarak NATO gladyosu tarafından yönetildiği için her şey en ince ayrıntılarına kadar hesaplanmıştır. Hatta Önderliğin çözümlemelerinden ve savunmalarından öğrendiğimiz kadarıyla odanın metrekaresi, eşyaların konumu, hatta pencerenin yeri dahi en ince ayrıntısına kadar hesaplanmış ve denizin Önderlik üzerindeki etkisi gözetilerek, sinüzit hastalığı da hesaba katılarak

planlanmıştır. Bunun dışında 24 saat düşman kontrolünde olan ve gladyonun belirlendiği Özel Harp Dairesi elemanları tarafından yönetilen İmralı'da, böylesi bir yangının çıkması elbette ki ihtimallere dahi yer vermeyecek şekilde failleri göstermektedir.

Önder APO, İmralı gerçeği ile ilgili "İmralı'da normal ölüm olmaz, öldürülme olur" diyerek aslında İmralı'yı en net biçimde açıklamıştır. Kaldı ki, yangının tam da Dolmabahçe mutabakatının yıldönümünde

gerçekleşmiş olması faşist TC devletin her zaman uyguladığı yöntemi meriyete sokması anlamına gelmektedir. Önderliğin binbir emeği

ile ekmeye çalıştığı demokrasi tohumuna soykırımcı TC devletin verdiği masayı devirme cevabının başka bir varyasyonu olarak İmralı yangını çıkarılmıştır. Faşist TC devleti daha önce de yaptığı gibi tohumu ve tohumu ekeni yakmaya çalışmıştır.

Peki bu yangın ile ne amaçlanmıştır ve ne mesajlar vermek istenmektedir?

İlk mesaj elbette ki, özgürlük umudunu Önder APO'nun fikirlerinde bulan, Önder APO ile özgürleşen ve kapitalist modernitenin nefessiz bırakan politikalarına karşı Önder APO ile nefes almaya başlayan başta Kürdistan ve bölge halklarıdır. Aslında yakılmak istenen Rojava Devrimi'dir. Rojava Devrimi, Demokratik Modernitenin ilk uygulanma alanı olduğu için devrim sahasının yok edilmesi

aynı zamanda kapitalist modernitenin yaşadığı kriz ve kaosun derinliğini ve bu krizden çıkmak için ne kadar çılgın olabileceğini de göstermektedir. Kapitalizm kendisine benzetemediği karşısını yok etme politikasının bir gereği olarak, Demokratik Modernitenin beyin gücü olan Önderliğe tüm devletlerin işbirliği ile uluslararası bir komplo düzenlemiştir. Bir olaydan çok bir olgu olarak süreçlere yayılan bu komplo her ne kadar hareketimiz ve halk

için artık uykudan uyanma zamanı gelmiştir. Çöküş süreci çoktan başlamış, tıpkı rüyasını gördüğü Osmanlı gibi dağılma süreci son sürat ilerlemektedir. Bu nedenle faşist şef tıpkı diğer diktatörler gibi kendisiyle beraber her şeyi yok etmek isteyecek ve herkese verebildiği kadar zarar verecektir.

Bu yangının bir diğer muhatabı da elbette ki, Önderliğe olan bağlılığımız bilindiğinden dolayı Kürt gençliği ve Kadın Kurtuluş ideolojisi ile tüm dünya kadınlarını etki-

leyen mücadeleci Kürt kadınıdır. Bizleri yaşam gerekçemiz olan Önderliğimiz ile test ederek, aslında sisteme kök söktüren onu teşhir

eden kadın ve gençlik adeta nefessiz bırakılmak istenmektedir. Şu çok iyi bilinmelidir ki, Önderlik, bizim yaşam çizgimizdir. Önderliğine yaklaşımı kendi özgür yarınlarına yaklaşım olarak kabul eden Kürt gençliği olarak bilinmesini istiyoruz ki, Önder APO şahsında hepimize dayatılan Komplo'nun bir parçası olan İmralı yangının failini biliyoruz, tanıyoruz ve bunu yapan alçak faşist devlete bunun hesabını en güçlü bir şekilde soracağız!

Değerli Yoldaşlar;

Kürt gençliği olarak bu sürece vereceğimiz en güçlü cevap militanlaşma ve kendini Önderlik gerçeği ile yeniden yaratıp, ölçülerde netleşmek ve Önderliğin savaştan halk gerçekliğinin dinamosu olmaktır. Bu yolda

**Önder APO, İmralı gerçeği ile ilgili
"İmralı'da normal ölüm olmaz, öldürülme olur"
diyerek aslında İmralı'yı en net biçimde açıklamıştır.**

direnışı ile boşa çıkarılmışsa da, Önder APO'ya uygulanan ağırlaştırılmış tecrit ve çıkarılan son yangın bu komplonun hala başka şekillerde devam ettirilmek istendiğinin kanıtıdır.

Değerli Yoldaşlar;

Önder APO'nun, "Rojava Devrimi benim kırmızı çizgidir" değerlendirmesi ve yangının bilinçli olarak faşist TC devleti tarafından çıkarılmış olması ile TC'nin Kuzey Doğu Suriye'de girdiği son İdlib bataklığından çıkmak için ne kadar pervasız olabileceğini ve herkesimi tehdit ederek bir çıkış umudu yakalamak istemesi ile de bağlantılıdır. Şunu hatırlatmakta fayda vardır: Önderlik demek Rojava Devrimi demektir. Emperyalist neo Osmanlı hayalleri gören faşist diktatör Erdoğan

atılması gereken ilk adım mücadele tarihimizin yarattığı değerlere sahip çıkmaktır. En önemli değerlerimiz elbette ki, Önderliğimiz, şehitlerimiz ve ülkesimizdir. Tevgera Ciwanên Şoreşger olarak başlatmış olduğumuz Nehêle hamlesi kapsamında değerlerimize yönelik hiç bir saldırıya izin vermeyeceğiz ve bu yönelimlere karşı en güçlü bir şekilde mücadele edeceğiz. Bizleri yok etmek isteyen, onursuzlaştırmak isteyen, bizleri Önderliksiz bir yaşama razı ve ikna etmeye çalışan kapitalist modernite ve onun gardıyanı olan soykırımcı sömürgeci faşist TC devletinin özel savaş politikalarına karşı biz Kürt gençliği olarak kendimizi Önderlik fikirleri ile netleştireceğiz. Sadece Önder APO'nun etrafında kenetlenen değil aynı zamanda Önderlik ile bütünleşen gençler olmalı ve düşmanın kalbine saplanan bir hançer haline gelmeliyiz. Kendimizi tam bir örgütlülük ve eylemsellik haline getirip, sistemin bizi içe çeken tüm yönelimlerine karşı red ve kabul ölçülerimizi net olarak ortaya koymalıyız. Unutulmamalıdır ki, sistemin okul, aile kurma ve kariyer sarmalı bizlere sadece çürümüş ve yozlaşmış bir hayat, derinleşmiş bir kölelik ve anlamdan kopuk sonu pişmanlıklarla dolu bir gelecek vermektedir. Ülkemiz işgal altında ve Önderliğimiz esaret altındayken yaşamın onurlu olması mümkün değildir. Yönü mücadeleden kopmuş, inancını yitirmiş, umutsuz ve hayalleri-

nin peşinden koşmayı bırakmış bir gençlik tam da sistemin istediği gibi sorgulamayan bir maki-

değiştirmiş bir geleneğe sahibiz. Bunu Kobanê eylemlerinde, Amed Serhildanî'nda, tarihin en büyük direnişlerinden biri olan Özyönetim Direnişleri'nden biliyoruz. Biz istersek her şeyi

neye dönüşmüş, ruhu çalınmış demektir. Nehêle hamlesi tam da bu noktada bizler için büyük öneme sahiptir. Tüm bu politikalara karşı ancak biz gençlik olarak „İZİN VERME“ diyerek ve bunun gerektirdiği gibi bir eylemsellik pozisyonuna geçerek cevap olabiliriz. Ülkeye sahip çıkmak, yönümüzü Kürdistan'a dönmek bizim için hem yurtseverlik görevi hem de gençliğin sahip olduğu görev bakımından olmazsa olmazlardandır.

Değerli Yoldaşlar;

Son olarak belirtmek gerekirse; Kürt gençliği olarak şimdiye kadar en kritik, en zor ve kimse-nin adım atmaya cesaret etmediği zamanlarda sürece müdahale ederek tüm gidişatı bütünen

yapabiliriz. Bu temelde Gençlik Hareketi olarak kendimizi sürece katmalıyız. Önderliğimizi sahiplenmeli ve faşist soykırımcı sistemi yenilgiye uğratmalıyız. Bizler, haklı bir davanın yürütücüleriyiz ve kazanmak bizim için bir ihtimal değil bir gerçekliktir. Önder APO'nun son görüşmesinde dile getirdiği gibi, her şey bizim ellerimizdedir. Tecridin devam edip etmemesi bizim mücadelemize bağlıdır. Bunun için de örgütlü ve güçlü olmalıyız. Bunun için de herkes elinden geleni yapmalıdır. Örgütlü ve güçlü olmayı başararsak Önderliğimizin de belirttiği gibi, „ÖZGÜRLÜK MUTLAKA KAZANACAKTIR!“ ●●●

Die Befreiung Réber APOs ist die Befreiung der Frau!

Jeder Kalendermonat hat etwas Besonderes, auch wenn wir uns nicht viele Gedanken darum machen, welche spezifische Bedeutung einem Monat zukommt. Für jeden Menschen gibt es mindestens einen Monat, in dem ein bestimmter Tag eine für ihn besondere Bedeutung erwirbt oder aber einen Tag, der für die gesamte kulturelle Gesellschaft eine hohe Relevanz hat. Je nach Kultur oder Gesellschaftstyp spricht man auch von verschiedenen Monatstagen oder -ereignissen, die besonders sind, aber einige dieser Gesellschaften haben darin auch Gemeinsamkeiten.

Zu diesen unverwechselbaren Monaten gehört der Monat April, aber wieso und was genau steckt hierhinter? Mit dieser Frage wollen wir uns an dieser Stelle beschäftigen, um vielleicht unbekannte Aspekte zu entdecken oder um diese einfach nur nochmals in Erinnerung zu rufen:

In vielen Kalendern, in Abhängigkeit zu der jeweiligen Kultur, beginnt das Jahr mit dem Propheten Jesus, doch in vielen alten

Gesellschaftsstrukturen tickt die biologische Uhr der Natur anders.

Es gibt Völker, die das Neujahr zum Beispiel im heiligen Monat April beginnen lassen. Dazu gehören zum einen die EzidInnen. Die EzidInnen bezeichnen den Monat April als heiligen Monat und Frühlingsanfang. Dies wird mit einem Neujahrsfest, auch Carşema Sor genannt, am dritten Mittwoch im April gefeiert. Für die EzidInnen ist dies ein sehr heiliger und besonderer Monat im Jahr. Sie bezeichnen ihn sogar als „Braut des Jahres“, weshalb keine Hochzeiten im April stattfinden.

Zeit des Aufblühens

Der Frühling naht. Es ist die Zeit des Aufblühens und wir spüren die kräftige Energie, die uns umgibt. Der Monat April ist auch in der Freiheitsbewegung ein sehr bedeutsamer Monat, denn am 004. April 1948 erblickte Réber APO in der Stadt Riha im Dorf Amara das Licht der Welt.

Die Geburt von Réber APO

symbolisiert für die kurdische Identität eine Wiedergeburt, weshalb der Monat April, und spezifisch der 004. April, als eine sogenannte Geburtsstunde einer großen und vielfältigen Gesellschaft angesehen werden kann.

Bis zu diesem Zeitpunkt erlebte die Geschichte Kurdistans eine Zeit der Stille, ohne jegliche Lebenszeichen des kurdischen Daseins. Eine Zeit, kurz vor dem Abgrund. Nach vielen großen Aufständen, welche blutig zerschlagen wurden, brach mit der Geburt von Réber APO eine neue Zeit für das kurdische Volk an.

Réber APO hat schon in sehr jungen Jahren feststellen können, dass die Lage des kurdischen Volkes kritisch ist. Durch das ständige Hinterfragen von Allem, was er gesehen, erlebt oder auch gelesen hatte, konnte Réber APO in Bezug auf die Unterdrückung der Frauen, der Gesellschaft und der Familienstrukturen große Widersprüche aufdecken.

Die Ideologie Réber APOs brachte die Frauenbefreiungs-

deologie mit sich und somit auch die Frauenbewegung ins Rollen. Heute begeben sich Frauen weltweit auf diesem Weg der Freiheit. In ihrem Inneren entflammte Feuer, welches sich gegen das Patriarchat auflehnt. Rêber APO zeigte besonders der Frau auf, dass die gegebenen Verhältnisse nicht Natürliche sind. So richtet sich die Frauenbewegung gegen das Patriarchat mit all seinen Facetten, welche zur Unterdrückung der Gesellschaft führte und tagtäglich Feminizide begeht, um sein System aufrecht zu erhalten. Mit der Suche nach sich selbst, bestimmt durch die Ideologie, haben wir eine Kampfstrategie entwickelt, um gegen diese Unterdrückung vorzugehen. Die Identitätsfindung der jungen Frauen hat enormen Kampfgeist und kollektives Bewusstsein mit sich gebracht, wodurch wir an einem Punkt angelangt sind, an dem junge Frauen mit ihrer Haltung als die dynamische Kraft in der Gesellschaft gelten.

Um an diesem Punkt anzukommen, leisteten tausende von Frauen (heute noch) einen Widerstand voller Liebe und Leidenschaft.

Können wir noch von Liebe sprechen?

Die Geburt von Rêber APO, die Entstehung der Bewegungen und der Begriff der MärtyrerInnen haben eines Gemeinsam: All diese beschreiben den Begriff der Liebe. Doch was bringt das Wort „Liebe“ fernanab der Kapitalistischen Moderne für eine Bedeutung mit sich?

Liebe ist ein Begriff, der in der kapitalistischen Moderne zu einem der größten Spielbälle ge-

worden ist. Im Namen der Liebe wird in der Gesellschaft die Frau komplett versklavt und im Interesse des Patriarchats eingesetzt. Vor allem als Mitglied, welches am Rande der Gesellschaft getrieben wurde, schreit die Frau nach „Freiheit“, die vom System auf bestialische Art und Weise ausgebeutet wird. Sie ist nicht mehr sie selbst, und lebt nur noch für das äußere Umfeld, einen Mann oder eine Familie, um den Umständen zu entsprechen.

Können wir in einer Gesellschaft, wo die Rolle der Frau in der Gesellschaft so entstellt wird, noch von „Liebe“ sprechen?

Dementsprechend sind Definitionen wie von der Liebe vor allem für uns junge Frauen aus revolutionärer Sicht neu zu definieren und somit ebenso wichtig zu hinterfragen.

Die Liebe zur Freiheit ist eine der größten und stärksten Formen, die über viele Ebenen von Gesellschaften, Schichten und Kulturen hinausgeht. Diese Liebe ist in der Revolution zu finden.

Die Befreiung der Frau ist nur über die Befreiung Rêber APOs erreichbar

Setzen wir nun all das in Verbindung zu dem letzten Gespräch mit Rêber APO:

In dem letzten Gespräch mit Rêber APO, welches am 02. März 2020 stattgefunden hat, sprach er davon, dass von nun an alles von unserem Widerstand beziehungsweise Kampf abhängt.

Wie können wir das als junge Frauen verstehen? Durch das Paradigma, welches sich auf eine demokratisch, ökologisch und befreite Gesellschaft bezieht, haben wir feststellen können, dass als

eine Alternative von gesellschaftlichen Problemen eine Roadmap zur Verfügung steht, die in allen Punkten ein Wegweiser ist.

Heute sind wir in einer Zeit, wo wir uns der Unterdrückung und Versklavung bewusst sind, vor allem aber in Bezug auf die Frau. Dagegen ist in aller Welt ein Widerstand zu sehen und das auf eine kollektive Art und Weise. Hier spielt vor allem die kurdische Frauenbewegung eine große Rolle, welches die Frauen auf aller Welt inspirieren und beeindruckt kann und soll. Durch die Revolution und den Kampf in Rojava war das noch viel stärker sichtbar. Dennoch ist es nicht ausreichend. Für den Kampf gegen das Patriarchat müssen wir stärker werden. Dies ist nur im Kollektiv möglich. Organisieren ist dabei das A und O. Das Bedürfnis nach Organisation muss gegeben sein.

Rêber APO hat mit seinem Kampf tausende Frauen und Männer gestärkt und entwickelt, um gegen den Feind zu kämpfen, was noch bis dato fortgeführt wird.

Die Befreiung der Frau ist und wird ein langer Weg und Kampf sein, in dem wir entschlossen sein müssen. Die nötige Kraft und den ersten Stein hierzu hat Rêber APO gesetzt. Nun ist es an der Zeit, diesen fortzuführen. Für die Freiheit von Rêber APO und die der Frau, die wie ein seidener Faden zusammenhängt, können wir mit Zuversicht sagen, dass wir als junge Frauen dem Tag für Tag näher kommen beziehungsweise verwirklichen.

**Bijî Serok APO!
Jin Jiyar Azadî**

04. APRIL -

Die Wiedergeburt der Töchter von Inanna

Inannas ruft ihre Töchter aus den Ruinen und Tälern, Bergen und Flüssen in die Tempeln der Freiheit. Inannas Stimme erklingt in der Waage den Zagros-Toros Bergen hinab in die Dörfer und färbt die Gipfel der Berge in ein lebendiges Grün. Hoffnung weckt die schlafende Mutter. In ihren Armen das Leben, die Rache und die Liebe einer lebendig begrabenen Gesellschaft. Der 04. April ist die Wiedergeburt einer verlorenen Heimat, einer verlorenen Identität, das Aufatmen einer verlorenen Gesellschaftlichkeit sowie der Aufschrei der Menschlichkeit.

Der 04. April ist der Aufbruch des Frühlings nach einer langen Eiszeit zugleich aber die Wiedergeburt und das Auferstehen einer vergessenen Gesellschaft. Der 04. April ist die Rache der Gesellschaft der Muttergöttinnen, die bis zu ihrem letzten Atemzug gegen die Zerstörung der Freiheit kämpft.

Verteidigung der Menschlichkeit

Rêber APO und seine Le-

bensphilosophie ist die Verteidigung und die Wiedergeburt der Menschlichkeit und seiner Werte. Vor Millionen von Jahren, als die Dialektik der Natur den Menschen erschuf, sollte der Mensch durch den Kreislauf des Lebens an Schönheit gewinnen. Die Schönheit des Universums und die Bedeutung des Lebens sollten im Menschenkörper gewinnen. Dieser Energiefluss konnte am stärksten durch den weiblichen Körper fließen. Deshalb bildete sich die Gesellschaft um die Mutter und mit ihr. Ihr natürlicher Einklang mit der Natur eröffnete der Frau die Fähigkeit, ein Leben aus moralischen und ethischen Normen zu formen. Als die ersten Stämme den reichen Boden Mesopotamiens entdeckten, begann die Revolution des Menschen. Mit der Frau im Zentrum der Gesellschaft erschufen die Menschen den Einklang von Natur, Mensch und Universum.

Doch vor genau 5000 Jahren hat sich durch Machtgier das Leben in ein Höllenspiel verwandelt – namens Patriarchat. Durch eine mentale Mutation

In der Wiege der Menschheit schmilzt langsam das Eis, welches die Liebe erstarren und die Herzen erfrieren lässt. Es ist der 04. April, die Stimme

wurden die Werte der Frauen, welche innerhalb von tausenden von Jahren erarbeitet worden sind, zerstört und ausgebeutet. Diese Ausbeutung führt uns heute in die Kapitalistische Moderne. Wir haben unsere Freiheit und Menschlichkeit vor Tausenden von Jahren in Mesopotamien verloren und deshalb ist es kein Zufall, dass die Wiedergeburt in dieser Region stattfindet. Die Kurdinnen und Kurden sind die Kinder einer verloren geheißenen Kultur. Die Gedanken des entfremdeten Menschen, das Patriarchat, versuchten mit aller Kraft, die Erinnerungen und die übrig gebliebenen Merkmale an die natürliche Gesellschaft zu ersticken. Die Existenz der Kur-

dinnen und Kurden, der Kinder Mesopotamiens, stellen eine Gefahr für das Patriarchat dar. Patriarchat ist das Urgespenst der Kapitalistischen Moderne und die Urform der Staatlichkeit.

Durch den Kampf, den Rêber APO initiiert hat und noch immer voranführt, ist nicht nur die kurdische Identität erwacht, auch die Ketten der Unterdrückung, welche versuchen, die Frauen zu versklaven, werden gesprengt. Rêber APO schafft mit seiner Lebensphilosophie ein neues Leben, welches mit den Händen der Weiblichkeit die Wunden der Menschlichkeit versorgt. Und in diesem Kampf nehmen wir als junge Frauen eine große Rolle ein.

Die Wiedergeburt der Töchter von Inanna

Deshalb ist die Geburtsstunde Rêber APOs für Kurdistan in erster Linie die Wiedergeburt der freien Frau. Wenn wir ein freies Leben aufbauen möchten, müssen wir alle Unterdrückungen, die das Patriarchat in tausenden von Jahren aufgebaut hat, bekämpfen. Die Zerstörung Kurdistans, die Ausbeutung und die Kolonialisierung stehen im festen Zusammenhang mit der Loslösung der natürlichen Gesellschaft und der matrizentrischen Gesellschaft. Aus diesem Grund ist die junge Frau die Avantgarde der Revolution. In allen Teilen Kurdistans sind es die kurdischen jungen Frau-

Der 04. April ist die Wiedergeburt einer verlorenen Heimat, einer verlorenen Identität, das Aufatmen einer verlorenen Gesellschaftlichkeit sowie der Aufschrei der Menschlichkeit.

en, die die Alternative mit ihrem Leben verteidigen. Mit der Revolution in Rojava hat die kurdische Frauenbewegung bewiesen, dass die Freiheit durch die autonome Organisierung, autonome Selbstverteidigungsstrukturen und nur mit der Freiheit der Frau in der Gesellschaft erreicht werden kann. Die Philosophie von Rêber APO mobilisiert Tag für Tag mehr junge Frauen aus den Zwängen des Systems auszutreten und für den Widerstand und den Kampf einzutreten. Dadurch ist eine unbeschreibliche Schönheit entstan-

den. Jede junge Frau, die aus ihrem Käfig ausbricht, bricht ihre Blockaden und Fesseln und kehrt zu ihren Wurzeln zurück. Die Revolution der Freiheitsbewegung, in der Vorreiterrolle der jungen Frau, ist die Antwort auf die Krise des Leviathans, der die Menschheit ungebremst in das Elend stürzt. Die Geschichte der Frauen und der unterdrückten Völker, welche niemals geschrieben worden ist, wird ignoriert und erstickt. Deshalb ist der 04. April nicht nur der Geburtstag Rêber APOs, sondern auch die Wiedergeburt der Menschheitsgeschichte,

der Widerstand der Töchter von Inanna und Lilith sowie der Frühling im Nahen und Mittleren Osten. Auf den Fußstapfen von Heval Sara, Heval Bêritan, Heval Zilan und Heval Viyan Soran wird Geschichte geschrieben. Diese Geschichte schlägt die Brücke in ein kleines Dorf Namens Amara, in der sich die Wiedergeburt einer Gesellschaft, einer Kultur und der Herzschlag eines Widerstandes Jahrtausende lang im Schatten unserer Erinnerungen versteckt hielt.

Gemeinsam mit Rêber APO werden wir siegen!

**Bijî Serok APO!
Jin Jiyan Azadî!**

...

DIYARDEYA NAMÛSÊ BI

BEDEN Û CINSIYETA JINÊ VE...

Gelek caran ev pirs tê kirin “madem kî namûs tenê bedena jinê ye û bi vî awahî tê bikaranîn em di cihê vê têgihînê de çi bikarbînin? Tevgera azadiyê têgihîna namûsê û ya azadiyê di heman astê de bi dest digre û di nîrxîn e. Namûs, rûmet, vîn, têkoşîn û her wiha felsefeya jiyana azad e.

Di civaka me de têgihîna namûsê gelek kûr e. Ev ji dîroka Rojhilata Navîn a demdirêj bingeha xwe digre. Civakbûna mirovahî bi çanda jinadayîk ve dest pê kir. Her wiha dîroka zordestî, tehakum û zilmê bi xirakirin û xweberdana nav vê civakê ve hat domandin. Li gor mîtolojiyê dayika Hewa ji parsûyê Adem hatiye afirandin. Ango milkê yekemîn dibe dayika me û yê ku vê milkiyetê dide pêşxistin HZ Adem e. Ev yek di mîtolojiya sûmeran de dest pê dike û hemû zihniyeta desthilatdarî xwe li ser vê yekê ava dike. Ji jin û zilamê re ev mîrîsa ku hatiye hiştin di rewşa me ya îro de çawa tê bikaranîn em hindek wê bibînin, ji ber ku

ev bûyer pirsgirêka parsû gelek derbas dike.

Diyardeya Namûsê

Diyardeya (olgu) namûsê bi bedena jin û cinsiyeta wê ve yek tê destgirtin. Ev yek jinê ji fikir, felsefe, giyanê dûr dixê tenê di warê cinsî de hebûna wê qebûl dike. Binamûsbûn an jî bînamûsbûn bi cinsiyeta jinê ve tê vegotin. Ya rastî jin ger ku bingeha hemû jiyana û civakê nebûna ewqas bi tûndî li ser nedihat sekinandin. Ger niha di warê neyênî de be jî, jin cardin çavkaniya civakê ya girîng e. Namûsa jin namûsa mîrê serdest a civakê ye. Her çiqas xistibe bin tehakûma xwe û kiribe

milke xwe jî cardin namûsa jin namûsa civakê dibîne. Li gor vê felsefê pêwîst e teqez xwediyekî vê namûsê hebe. Di mala bav de bav e, bira û ap e. Li mala ku lê zewiciye mîr e, tî ye, xezûr e û her wiha di malê de zilamek hebe di ber parastina namûsa jinê de berpirsiyar e. Kesê din nikarin bi kar binin. Tenê namûsa wî ye, koleya wî ye. Ev namûs beden û cinsiyeta jinê bixwe ye lê jin jî nikarê derveyî van zilaman bedena xwe bi kar bîne. Ger derveyî îzna zilam bi kar bîne bînamûsa herî mezin destpêkê dibe jin. Bi rastî ev şeweya fikrandinê di fikra Arîsto de derbas dibe. Arîsto digot “jin zilamê ku laşê wê pêş neketiye angû organê wê yê zi-

lamtî çênebûye, ji ber vê yekê cînsê jin ava bûye. Jin her tim kê m e nexweş e". Lê belê Arîstoyên sedsala bîstûyeka yê hê moderntir, jinê ne hebûneke kê m wek hebûna însanî jî qebûl nakin. Tenê hebûneke ku bikaribin ajoyên xwe bi wê têr bikin. Ewqas e. Derveyî vê yekê jin tenê hebûneke bênamûs e, ya ku feraseta namûsa zilam xera dike ye. Ji ber vê yekê jin kulfeta hemû zilama ye. Ew nikare xwedî maf be, bifikire, biryar bide. Ew tenê milkê zilamê xwe ye û civaka wê ya giştî ev zilam in, yek mafê wê heye ku xizmeta van zilaman hemûyan bike. Heta ev jin ne xwedî mafê zarokê xwe ye, jiyana xwe ye, bedena xwe ye. Ger jin yek kêliyê, yek gavê bavêje, van sînorên hesinî derbas bike, yek gotina zilam derbas bike wê demê feraseta namûsê ya zilam bi hemû rengê xwe, xwe dide diyarkirin. Di vê cîhana ku li ser milkiyetdariyê tê meşandin de jin ne wek milk ne xwediyê bedena xwe ye jî. Fîkrê jinê jî nabe milkê wê.

Felsefeya Rêber APO û Jin

Li hember rastiyeke bi vî awayî tevgera azadiya jin bi felsefa azadiya RÊBER APO ev yek ji bingehe de hejand û berovajî da veguhartin. Jin di bin zor û zehmetiya milkbûnê de heta radeya dawiyê fêr bibû ku milkdarî çi ye, li ser çi tê avakirin? Bedena wê çawa hatiye bikaranîn? Ew feraseta namûsê ku di zara keçkanî ya jinê de aliqî mabû bi têgihîna azadiya jina Kurd ev sînor hemû hat qetandin. Bi zanebûn, hêz, afirandina xwe ya di ronahiya felsefeya mirovê azad RÊBER APO

de jina ku nikaribû bê destûr derkeve der malê, di hundir de nikare bi zarokê xwe şa bibe, jina ku bedena wê ayîdê zilam bû îro di hemû çalakiyan de di pêş de cih digre. Ev rastiya ku wek gûnehekî her tim ji aliyê zilam ve li ser jinê pêk tê û tê ferz kirin ji aliyê zilam ve qet nayê pêk anîn. Fehş, fehîş, fehîşetî karê zilam ê giştî ye. Her tişt fehş kiriye. Ji beden, fikir û cîhana jin dest pê kiriye heta cîhana mezin ev yek hê jî didome. Zilam bi vê feraset û nêzîkatiya xwe jin jî bi xwe re kiriye fehîşe û hê jî behsa namûsê dike. Ya rasti ev qewrama namûsê dema di devê zilam de tê bikaranîn û derdikeve qewram bi xwe bênamûs dibe. Lê bi rastî ev gotin ne layiqê zarokên jina xwedawend in, ne layiqî mirovan e. Ehlaqa civakî di vê xalê de winda bûye pêwîst e cardin di vir de were dîtîn. Herdu zayenda jî ev yek heq nekiriye. Ji ber vê neheqiyê pêwîst e herdu zayend li ser vê mijara jiyani bi hêsanî bisekinin. Belê em ê çawa vê jiyane, van nêzîkatî û pêkanîne bidin veguhartin? Ev jiyana şaş herkes dizane ku rast nayê jiyankirin. Lewra wê çawa were sererastkirin?

Têkoşîna vê pîrsgirêkê ev sih sale tê kirin û hê jî wê were berdewamkirin. Ji ber ku ev yek pîrsgirêkê ewqas mezin, jiyani û tevlihev e hemû kesan bi xwe re dide şewitandin û veguhartin wê hemû civak bi xwe re bidana veguhartin em niha gihaştine qonaxekê. Di vê qonaxê de piştî sî salî, piştî agirê bedena Sema Vîyan Berîvan „Ronahî em bi wêrekî niha vê mijarê bi serbestî dikarin vebibêjin, lêbikollin, nîqaş bikin, parve bikin û bi hev du re li rîya wê yê çareseriyê

bigerin. Di derbaskirina van de tenê fêrbûn zanebûn têrê nake. Pêwîst e her kesayetê ku dibêje ez xwedî namûs im li ser vê mijarê hûr bikole, bifikire, xwe veguherîne û derdora xwe bide veguhartin. Gelek caran ev pîrs tê kirin "madem ku namûs tenê bedena jinê ye û bi vî awahî tê bikaranîn em di cihê vê têgihîne de çi bi kar bînin? Tevgera azadiyê têgihîna namûsê û ya azadiyê di heman astê de bi dest digre û dinirxîne. Namûs, rûmet, vîn, têkoşîn û her wiha felsefeya jiyana azad e. Têkoşîna azadiya jina Kurdistanê bi tevgera xwe di wargeha azad de têkoşîna vê mijara jiyani didomîne. Ev têkoşîn li gor rêgeza birdoziya rizgariya jin tê meşandin.. Ev rêgez bi xaka welatê xwe ve girêdan, xwe gihandina vîna azad, xwe birêxistinkirin, têkoşîna bê navber dane domandin, xweşikbûn û estetîk e. Têgihîna estetîk ne li gor fikrê ku hatiye berovajî kirin ku tenê beden û fîzîka jin cînsiyeta zilam gur dike. Estetîk başiya jiyane ye. Xweşikbûna fikrê wekhev û azad e. Fikrê xwedî kesayet e. Bi rastî dema ku hindek qewram tî ziman an nivîsîn gelek caran hundirê wan nayên dagirtin û zuha zuha tî bikaranîn. Dema ku tê gotin jina binamûs nayê wateya jina êdî bi her alî ve xwe radestî wê civaka zilam û ya zihniyeta zordestî kiriye. Ew yek ji bênamûsiya yek malbat û yek zilamî xerabtir e. Xwe bi her awayî ji vî fikrî qut kirin e. Jina bi vîn, fikir, hêz û zanebûna xwe tevdigere, encax karibe xwe ji vê yekê qut bike. Ger îro di her deverê de jin di her astê de banga azadiyê dike di qada siyasî de ev gavekê ye. Lê di qada azadiya zayendî de hê jî gelek gav pêwîst dike. ●●●

Hayatımda ilk kez Kürdistan'daydım

Bir insanın ülkesi doğduğu yer mi yoksa yaşadığı yer midir? Yoksa, yaşamak istediği yer midir insanın ülkesi; bu ülke hiç görmediği bir yer bile olsa? Benim için bu soruların bir anlamı yoktu. Çocuklarına daha iyi bir maddi yaşam vermek için Kürdistan'dan, Kürt gerçekliğinden kaçmış bir ailenin ilk çocuğu olarak Almanya'da doğdum ve büyüdüm. Benim ülkem Almanya'ydı. Tanıdığım tüm insanlar Almanya'da yaşıyordu. Kürdistan annemin ve babamın ülkesiydi, ama zaten onlar da oradan kaçıp Almanya'ya sığınmışlardı. Eğer o kadar güzel bir yer olsaydı o zaman onlar Almanya'ya gelmezlerdi, değil mi? Benim

için Kürdistan özlem duyulan, hayali kurulan bir ülke değildi. Tam tersine, Kürdistan insanların terk ettiği, kaçtığı ve yok saydığı bir yerdi. Zaten haritada bile olmayan, coğrafya ve tarih derslerinde adı bile geçmeyen, komplo teorisi bir ülkeydi.

Çocukken annem ve babamla bazen eylemlere giderdik, birkaç kez derneği de görmüş-tüm. Mahalleden ve okuldan tanıdığım Kürt arkadaşlarım da vardı. Hatta Kürtler bazen Alman haberlerinde de çıkıyorlardı. Ama ne için yapıldığını anlamadığım eylemler, aynı yaşlı insanların her gün aynı sandalyede oturup çay içtiği dernek veya Alman haberlerinde sürekli Türk askerlerini öl-

düren "Kürt teröristler" benim için ilgi çekici değildi. Borussia Dortmund'un bir sonraki futbol maçı ve yeni transferleri, Messi'nin paylaşım rekorları kıran yeni frikik gölü, yeni çıkan iPhone, yeni Batman filmi ve en sevdiğim dizinin yeni sezonu benim için çok daha önemliydi. Bir de Türkler ve Kürtler neden birbirlerini öldürüyordu? Türkiye'de yaşayan insanlar neden Almanya'daki gibi barış içinde yaşamıyorlardı? Bunlar cevaplarını aradığım sorular değildi.

Alman olarak büyümüşüm

Kürtlük ve Kürdistan hakkındaki fikirlerim çok sınırlıydı. Ne evde annem ve babam

bana daha fazlasını anlatıyordu ne de ben daha fazlasını merak ediyordum. Neredeyse bir Alman olarak büyümüştüm. Çok bir anlam ifade etmiyordu Kürt olmak. Bir insanın aslen nereli olduğu benim için çok önemli

değildi, ama birisi nereli olduğumu sorduğunda Kürt olduğumu söylerdim. En önemlisi yaşamdan zevk almaktı benim için. Lisedeyken artık ne yapmak istediğime dair bir hedefim vardı. Üniversiteye gitmek, sonrasında iyi para kazandıran bir iş bulmak ve bir araba almak. Ailemin de benden tek istediği üniversiteyi bitirmem ve iyi bir iş sahibi olmamdı. Sonradan fark ettim ki aslında küçüklüğümünden beri beni bu hayali kurmak için hazırlamışlar.

Üniversiteye başladığımda ilk kez ailemden uzakta tek başıma yaşamaya başladım. Doğup büyüdüğüm Dortmund'dan çıkmış ve Hannover'de üniversiteye başlamıştım. Aile ortamının getirdiği rahatlık ve alışkanlıklarla dolu yaşam artık bitmişti ve kendi başımın çaresine bakmam gerekiyordu. En önemlisi, artık kimseye hesap verme zorunluluğu da yoktu, hiç olmadığım kadar "özgür" hissediyordum kendimi. İstedğim zaman evden çıkıyor, istediğim zaman eve dönüyordum. Bu yeni ama sahte özgürlük duygusuyla birlikte daha önce aklımdan bile geçmeyen şeyler artık günlük yaşamımın önemli parçaları haline gelmişti.

Kaldığım öğrenci yurdunda benimle aynı katta kalan ve aynı mutfağı paylaştığımız bir Kürt öğrenci daha vardı. Bir

Son dönemde Kürtlük adına her şey ilgimi çekmeye başlıyordu.

gün mutfağın balkonunda otururken karşılaşmıştık, tanıştığımızda adının Rojwan olduğunu söyledi. Kürtçe'yi çok bilmesem de Kürtçe bir isim olduğunu anlayabiliyordum. "Nerelisin?" diye sordum.

R.: Berlin. Sen nerelisin?

Kürdistan'dan bir şehir yeri-ne Berlin demesi garibime gitmişti, ama çok aldırış etmedim.

Ç.: Ben Dortmund'dan geldim buraya, ama aslen Urfalı'yız. Sen Kürt müsün? İsmi Kürtçe bir isme benziyor.

R.: Erê, ez Kurd im. Tu Kur-dî dizanî? (Evet Kürdüm. Sen Kürtçe biliyor musun?)

Rojwan ile karşılaşmam

Rojwan birden Kürtçe konuşmaya başlayınca çok şaşırmıştım. Zaten Kürtçe anlamadığımı için ne cevap vereceğimi de bilmiyordum ve bu beni biraz utandırmıştı. Balkondaki masanın üzerinde duran birası ve yakmaya hazırlandığı esrar dolu sigarasıyla karşımda duran bu kişinin Kürtçe konuşması en son beklediğim şeydi. Hiç böyle bir Kürtle tanışmamıştım. Tanıdığım Kürtler'in alkol veya uyuşturucuyla işi olmazdı, tam tersine karşı çıkarlardı. Tam utana sıkıla Almanca, "Ben Kürtçe bilmiyorum" diyecekken mutfak kapısından içeri bir grup girdi. Onların da elleri

içki doluydu ve hızla balkonda oturduğunu gördükleri Rojwan'a doğru geldiler. Yö-nümü onlara doğru çevirirken gözüm buzdolabının üzerindeki televizyona çarptı. Alman haberlerinde Kürtler'den

bahsediliyordu. Ekranın en alt kısmındaki başlıkta DAİŞ'in Kobanê'yi ele geçirmek için büyük bir saldırı başlattığı yazılıydı. Kobanê'nin nerede olduğunu bilmiyordum, ama son günlerde takip etmeye başladığım haberlerde ismi sık sık geçiyordu. Sadece Kürtler'in yaşadığı bir yer olduğunu biliyordum. Önceki gün çıkan haberlerde de Kobanê'de yaşayan Kürtler'in tehlikede olduğundan bahsediliyordu. Merak ediyordum, acaba son durum neydi?

Sesini açmak için televizyona doğru yöneldim. Birkaç adım attıktan sonra, Rojwan beni durdurdu. Kürtçe bilmediğimi anlamış olacak ki bana Almanca, "Boş ver şimdi savaşı, gel biraz eğlenelim, yarın birlikte bakarız haberlere. Kürtler hep ölecek değil ya, biraz da eğlen-sinler, değil mi?" dedi ve büyük bir kahkaha attı. Beni balkondaki arkadaşlarıyla tanıştırdı ve bir bira da bana verdi. İçmek istemediğimi söyledim, ama hoşuma gitmişti başka bir Kürt'ün benimle arkadaşlık yapmak istemesi ve kendi arkadaşlarıyla tanıştırması. Aklım biraz televizyondaki haberde kalmıştı, bir Kürt olarak Kobanê'deki Kürtler'e ne olacağını bilmek istiyordum. Son dönemde Kürtlük adına her şey ilgimi çekmeye başlıyordu. Üniversitede, sosyal medyada, haber-

Artık kitlenin tam ortasıydım ve ben de onlarla yürüyor, onlarla slogan atıyordum, “Bijî Serok APO!”

lerde, her yerde Kürtlerle ilgili bir şeyler yazılıyor ve konuşuluyordu. Artık “Kürt teröristler” yerini “Kürt savaşçılara” bırakmıştı. Acaba ailemle birlikte yaşarken neden hiç sorgulamamıştım Kürt olmayı? Rojwan’ın söylediği şey başta bende bir çelişki yaratmıştı, ama o Kürtçe biliyordu ve belli ki o da haberleri takip ediyordu. Kürtler’le ilgili benden daha fazla bilgisi olduğu kesindi. Yarın birlikte haberlere bakacağımızı da söylemişti, o zaman ona Kobanê ile ilgili sorular da sorabilirdim. Artık rahatlıkla ben de onlarla birlikte eğlenebilirdim.

“Geliyor musun, gelmiyor musun?”

O akşam hep birlikte dışarı çıktık. Şehir merkezine, Stein-tor’a doğru geldiğimizde çok öfkeli büyük bir kalabalık gördük.

Yüzlerce genç arabaların geçtiği yolu işgal etmiş, sloganlar atarak yürüyorlardı. Onlara doğru iyice yaklaştığımızda duyduğum ilk slogan “Bijî Serok APO” oldu. Hiçbirini tanıımıyordum, zaten Hannover’e geleli birkaç ay olmuştu. Attıkları sloganlardan ve ellerindeki pankartlardan Kobanê için eylem yaptıklarını anlamıştım. Demek ki, Kobanê’deki durum iyi değildi. Rojwan’la birbirimize baktık, “Boş ver, gel gidelim” dedi. Yine çelişkide kalmıştım. Eylemi takip etmek, ne yapacaklarını görmek istiyordum. Etrafları yavaş yavaş polislerle dolmaya başlamıştı. Rojwan ve arkadaşları uzaklaşmaya devam ediyorlardı. Arkasını dönüp bana doğru seslendi, “Geliyor musun, gelmiyor musun?” Tam o sırada yolun kenarında polislerin önündeki birisi bozkurt işareti yaptı ve herkes büyük bir öfkey-

le benim de bulunduğum tarafa doğru hücum etti. Ben de nasıl olduğunu anlamadan kendimi aralarında buldum. Bozkurt işareti yapan faşist şimdi yaklaşık 40 polisin arkasıydı, ama işaret yaptığı elini artık burnunun kanamasını durdurmak için kullanıyordu. Eylemin başını çektiği belli olan birkaç kişi kitleyi tekrar yola doğru çevirdi. Artık kitlenin tam ortasıydım ve ben de onlarla yürüyor, onlarla slogan atıyordum, “Bijî Serok APO!”

Amacıma ulaşmıştım

Eylem bittikten sonra kaldığım öğrenci yurduna geri dönmek için trene bindim. Benimle aynı durakta inen ve aynı yere doğru yürüyen iki kişi heyecanlı bir şekilde Kürtçe konuşuyorlardı. Hemen önümdeydiler. Ne konuştuklarını anlamak istiyordum. En heyecanlı olanın montunun sol cebinden dışarıya sarı bir bayrağın köşesi taşıyordu. Önderliğin bayrağıydı, belli ki onlar da eylemden dönüyordu. Benim de kaldığım yurdun kapısının önünde dur-

dular, cebinde bayrağı taşıyan kişi anahtarlarını aradı ama bulamadı. Kapının önüne vardığımda anahtarla kapıyı açtım ve onların girmesi için kapıyı tutarken “Siz de mi eylemdeydiniz?” diye sordum. Önce şaşırdılar, sonra “Evet, sen de mi eylemdeydin?” diye sordu

gülümsediler. Sonra “... bu arkadaş da Rüstem” dedi. Benim kaldığım 3. kata geldiğimizde “Ben bu katta kalıyorum, yarın da eylem var mı?” diye sordum. Şiyar hemen cevap verdi, “Evet, yarın saat 12:00’da aynı yerde. Gelecek misin?” Aslında yarın eylem var mı, yok mu diye so-

ama o akşam benimle sohbet etmek için vakti yok gibiydi.

Katılım yapmak ne demek, bilmiyordum.

Bugün düşününce, eğer o akşam Şiyar ve Rüstem ile karşılaşmasaydım acaba bu-

Ben de gitmek istiyorum!”, deyince Heval Şiyar’ın gözleri dört açıldı. Hiç beklemiyordu böyle bir çıkış yapacağımı.

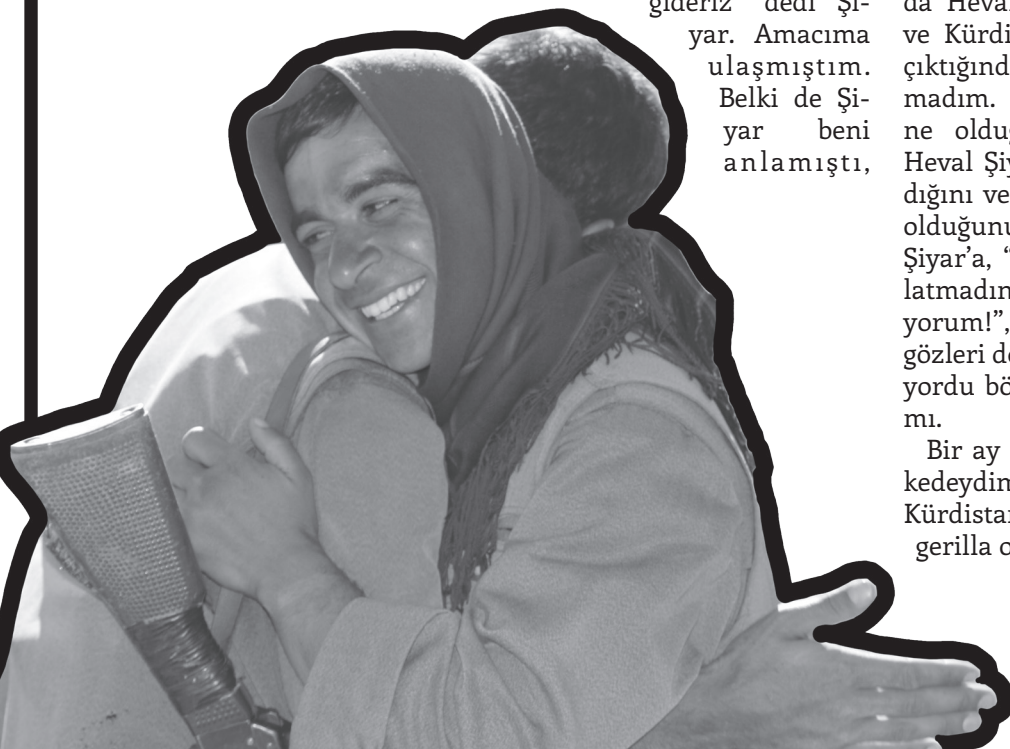
diğeri kapıdan içeri girmeden. Sonra Kürtçe “Adın ne?” diye sordu bayrağı taşıyan. Bu soruyu anlayacak kadar Kürtçem vardı. “Adım Egîd, iki aydır bu yurttan kalıyorum, üniversiteye yeni başladım” dedim. Kürtçe bir ismim olduğunu öğrenince rahatladılar ve kapıdan içeri girdiler. Yukarı doğru çıkarken bayrağı taşıyan kendisini ve arkadaşını tanıttı, “Benim adım Şiyar, bu arkadaş da”, dedi ve duraksadı, birbirlerine bakıp

rarken gidip gitmeyeceğimi hiç düşünmemiştim. Belki beni de kaldıkları yere davet ederler ve biraz sohbet ederiz, onlara Kobanê ile ilgili sorular sorarım diye düşünmüştüm. Ama Şiyar’ın o kendine has heyecanı ve ıslık ıslık bakan gözleriyle sorduğu soruya, “Hayır” demek mümkün değildi. “Evet, gelecek” dedim. “O zaman birlikte gidelim. Yarın sabah 09:00’da 5. kata gel, birlikte kahvaltı yapar sonra da eylem yerine

gideriz” dedi Şiyar. Amacıma ulaşmıştım. Belki de Şiyar beni anlamıştı,

gün Özgürlük Dağları’nda olur muydum diye düşünüyorum. Sonradan öğrendim ki Rüstem o akşam eylemden sonra mücadeleye katılmaya karar vermiş, iki hafta sonra da ülkeye gitmişti. O iki hafta boyunca hep Rüstem’le birlikteydim, bana hiç söylememişti katılım kararı aldığını. Zaten söyleseydi de anlayamazdım. Katılım yapmak ne demek, bilmiyordum. O iki hafta boyunca Rüstem’le birçok eyleme gittik, akşamları da Heval Şiyar bize Önderliği ve Kürdistan’ı anlattı. Rüstem çıktığında bir süre haber alamadım. Heval Şiyar’a sordum ne olduğunu. İşte o zaman Heval Şiyar bana anlattı katılımı ve katılmanın ne demek olduğunu. Çok kızışmıştım Heval Şiyar’a, “Neden daha önce anlatmadın? Ben de gitmek istiyorum!”, deyince Heval Şiyar’ın gözleri dört açıldı. Hiç beklemiyordu böyle bir çıkış yapacağımı.

Bir ay sonra artık ben de ülkedeydim. Hayatımda ilk kez Kürdistan’daydım, hem de bir gerilla olarak... ●●●

BÜYÜK MİLİTAN: KOMUTAN EGÎD

1 Ağustos 2006'da şehit düşen Sarı İbrahim(Ramazan Toptaş) yoldaş, Komutan Egîd (Mahsum Korkmaz) ile birlikte 15 Ağustos Atılımı'nda yer almıştı. O günlere dair Şehit İbrahim yoldaş ile yapılan röportajı sizinle paylaşıyoruz.

15 Ağustos Atılımı denilince ilk akla gelen Egîd arkadaş oluyor. Egîd arkadaşşı Egîd yapan neydi?

Halk önderleri ve kahramanların normal koşullarda ortaya çıkmaz. Her halkın tarihinde kahramanlar ve önderler vardır. Onlar zorlu süreçlerde, halklar açısından çok kritik süreçlerin atlatılmasında ve aştırmasında çıkış bulmada belirleyici rolleri vardır. Egîd arkadaşşı Egîd yapan da Kürt halkının ve hareketinin içinde bulunduğu koşullardır. O koşullar bir çıkış ve arayışı içeriyordu. Bu çıkış 15 Ağustos Atılımıyla sağlandı. Sonrasında harekete

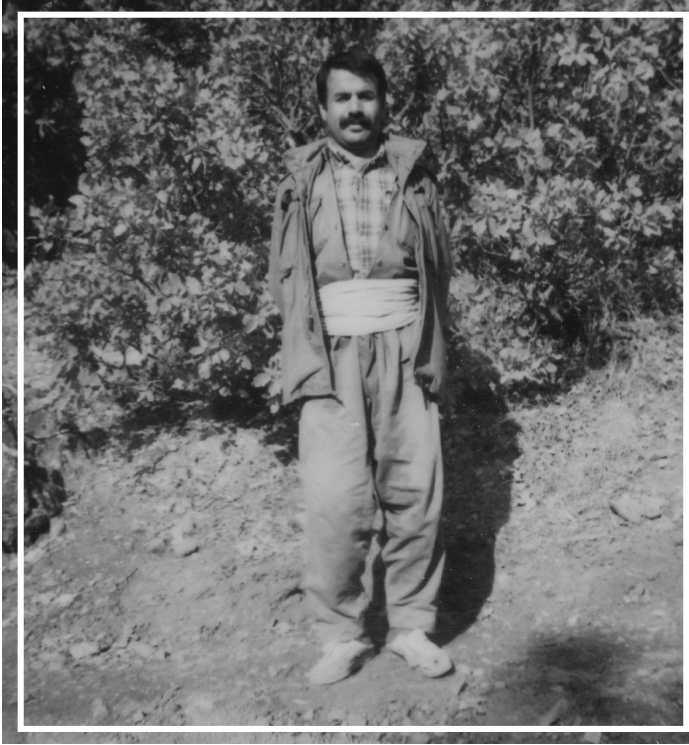
karşı kapsamlı bir yönelim gerçekleştirildi. Bu konuda örgütü tasfiye etmeye yönelik ciddi girişimler oldu. O şartlar altında Egîd arkadaş, bir grup arkadaşıyla birlikte değerlere sahip lenmek için yoğun bir arayış ve pratik içerisine girdi. Bunlar arkadaşın çıkardığı sonuçlardı.

Kendi dönemine cevap veremiydi. Temel belirgin özellikleri; öğrenmeye açıktı. Araştırmacıydı, incelemeci idi. Baştan

Dolayısıyla en fazla örgütlülük üzerinde duruyordu. Sorun birkaç tane askeri etkinlik değil. Bu askeri etkinliği de neticede

ortaya çıkaran kendisiydi. İyi bir örgütçü olmayı hedefliyordu.

İnsanına büyük değer veriyordu. Güveniyordu ve inanıyordu. Onu koşullara göre hazırlıyor ve eğitiyordu. Amaçlar doğrultusunda ona işlerlik kazandırıyordu. Dolayısıyla onunla olan bir insan asıl atıl kalmazdı. Mutlak bir noktada değerlendirdi. Değerlendirirken de -ki yaşamında da biliniyor- zamanında istenilen insanı yaratabiliyordu. Ona yetenek ka-

beri tarihe kalıcı izler bırakma yönü vardı. Dolayısıyla öngörülüydü, ileriye çok iyi görebiliyordu. İyi hesap yapıyordu. O noktada halkın gerçekliğini çok iyi anlayabiliyor, kavrayabiliyordu. Örgütün halk açısından önemini ve hassasiyetini en iyi kavrayabilen arkadaşlardandı.

zandırılabilir, irade geliştirilebiliyordu. Bu durumda insanın kendisine güveni daha da çok artıyordu. Gerek sosyolojik ve gerekse psikolojik açıdan insanları ele alıp, ona göre yüceltme ve değerlendirme, Egîd arkadaşın en belirgin özelliklerindendi.

Eğid arkadaşın en belirgin özelliğini anlatabilir misiniz?

Hep bir arayışı vardı. Bir çıkış yolu bulabiliyordu. Ne kadar zorlansa da zorlansın doğrudan çok ısrarcıydı. Doğrunun peşini bırakmazdı. Pes etmezdi kolay kolay. İnatçıydı biraz. Yani doğruyu savunmada, doğruyu uygulamada çok ısrarcıydı. Onun uygulanmasında yöntemi, tarzı, aracı ne olursa olsun son derece ısrarcıydı. Eğid arkadaşın şahadeti biraz o doğruyu o gerçeği ispat etmek içindi. Onun mücadelesi içerisindeyken aslında Eğid arkadaş şehit düştü. Yani koşullar ne olursa olsun, gelişmeler ne kadar aleyhimize gelişirse gelişsin, mutlaka mücadeleyi geliştirmek, mücadeleyi daha fazla boyutlandırarak bir çıkış imkânının aranabileceğine ilişkin bir yaklaşımı esas almak, onun için yaklaşımdı.

bunu tabi ki iyi değerlendirmişti. Hatta onlar açısından büyük bir moral olmuştu. Eğid arkadaşın şehadetinden sonra düşmanın yönelimleri de artmıştı. Hatta şehadet olayı düşman tarafından eski isyan süreçlerindeki durumla benzeştirilmişti. İşte, "Nasılca gerillanın komutanı vuruldu. Bundan sonrasını dağıtmak veya teslim almak zor olmayacak" değinildi. Biraz saldırılar buna göre boyutlanmıştı. Çünkü Eğid arkadaşın şehadetinde gerillanın kitleyle olan bağı koparılmaya çalışılıyordu. Gerillanın üzerine gelmede temkinliydiler. Bazı bölgelerde askeri olarak da bir anlamda inisiyatif kazanılmaya çalışılıyordu. Buna göre saldırılarını yoğunlaştırmışlardı.

Tabi ki gerilla her zaman böyle bir komutanı aradı. Mücadelenin her döneminde o arkadaşın

Koşullar ne olursa olsun, gelişmeler ne kadar aleyhimize gelişirse gelişsin, mutlaka mücadeleyi geliştirmek, mücadeleyi daha fazla boyutlandırarak bir çıkış imkânının aranabileceğine ilişkin bir yaklaşımı esas almak, onun için yaklaşımdı.

Eğid arkadaşın en belirgin özelliği buydu.

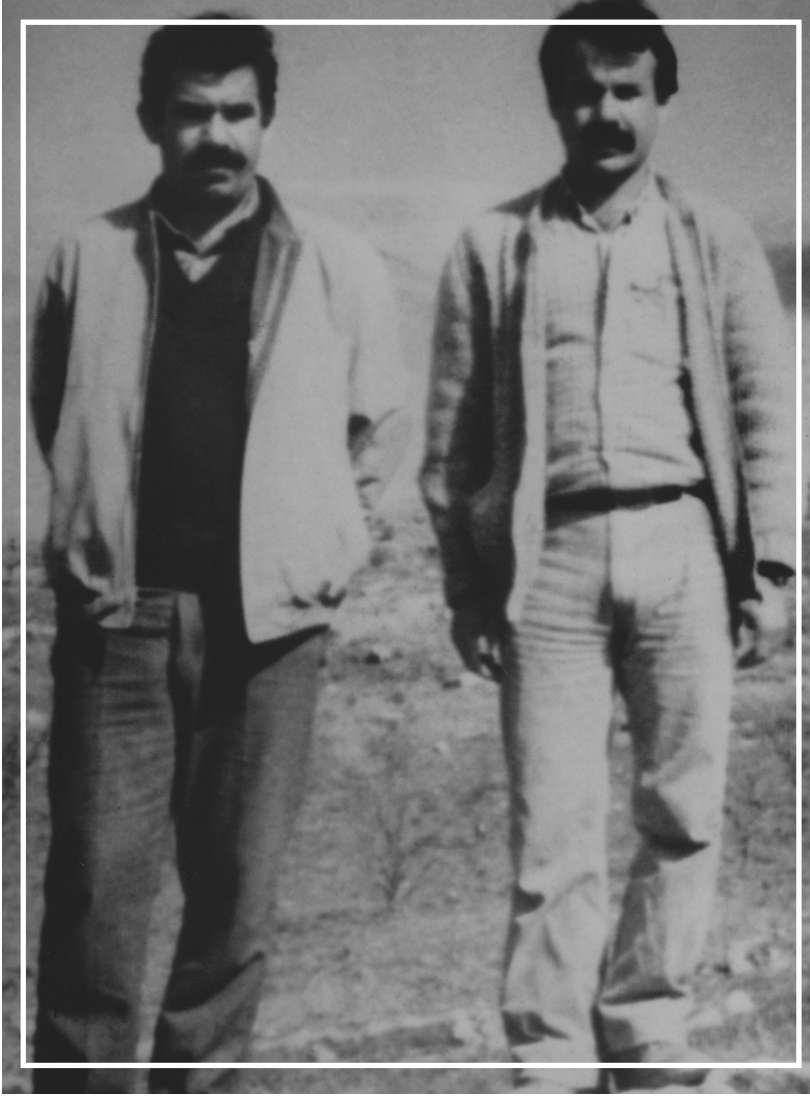
Yine eylemde olduğu gibi, halayda da hep öncü rolü konumundaydı. Kılık kıyafetine, düzenine çok dikkat ederdi. Düzenliydi. Bir çalışma disiplini vardı. Kendi kendini programlaması vardı. Ki o dönemlerde kimse günlük de tutmazdı.

Onun bir ajandası vardı. Günlük olarak tüm faaliyetlerini belgelendirirdi. Öngörülüydü, ileriye görebiliyordu tabii.

Eğid arkadaşın şahadeti gerilla hareketini nasıl etkiledi?

Eğid arkadaşın şehadeti başında işlenmişti. Düşmanda

boşluğu hissedildi. Onun sıkıntıları çekildi. Defalarca o boşluğu doldurmaya yönelik örgütün ve hareketin müdahaleleri olmuştu. Fakat hiçbir zaman böyle bir beklentiye girilmeden Eğid arkadaşın yeri ve boşluğu her zaman görülmüştür. Bugün de aslında gözüküyor. Eğid arkadaşın kişiliği, yaşamı ve pra-

Kendisi hiçbir zaman gerillanın pusuya düşmesini kabul etmezdi.

“Bir gerilla hiçbir zaman pusuya düşmez” diyordu.

tiği göz önüne alındığı zaman, her dönemin kendine has sıkıntıları, zorlukları tıkanmaları olmuştur. Her dönemde en fazla o dönemde anımsanan onun tarzıdır, yaklaşımıdır, çalışma temposudur, değerlendirme gücüdür, öngörüsüdür. Bu boşluk

her zaman hissedildi. Belki bir kişiyle değil ama bir ekiple belli oranla cevap verilebilmiştir. Düşman aslında bu olayla birlikte halk içerisinde moralsizliği ve inançsızlığı geliştirmek istiyordu. Çünkü gerillanın etkili komutanlarından biri et-

kisizleştirilmişti ve şehadete ulaştırılmıştı. Düşman bu yaklaşımını egemen kılmayı amaçlıyordu.

Egîd arkadaş şehit düşmeden önce son geceyi birlikte geçirdiniz. Şehadet olayını anlatabilir misiniz?

Bir dizi eylemlilikler vardı. Düşmanın bölgedeki varlığı önceden fark edilmişti. Egîd arkadaş düşman keşfine çıkmıştı. Düşmanı arıyordu. O dönemde mücadelenin geliştirilebileceği, gerillanın hassasiyetini, doğruluğunu kanıtlamaya yönelik çok yoğun bir çabası vardı. O noktada epey coşkulu ve moralliydi. O zaman düşman önümüzü almaya çalışırken kendisi elini kaldırdı ve “alçak düşman, alçak!” demişti. Bir nara atmıştı. Ondan sonra düşman grubun önünü almaya çalışmıştı. Tabi grubun biraz dinlenmesi gerekiyordu. Gece 12 ila 1’e kadar dinlendi grup. Arazi uygundu. Ateş de yakılmıştı. Düşman gelemiyordu grubun üzerine. Grup bu anlamda dayanımlıydı. Zaten Egîd arkadaş onlar üzerinde duruyordu. Yani düşmana bu anlamda açık vermiyordu. Kendisi hiçbir zaman gerillanın pusuya düşmesini kabul etmezdi. “Bir gerilla hiçbir zaman pusuya düşmez” diyordu. Aslında Egîd arkadaş olayı önceden fark etmişti. Düşmanın üzerimize geleceğini biliyordu. Zaten arazi çok karışık bir araziydi. Fakat yerel öncülerimiz bizi bu konuda yanılttılar. Düşmanın bizi fark edip pusu attığı yere götürdüler. Oysa plan çok farklıydı. Nasıl olduysa öncüler araziye şaşırdılar. Şehadetten birkaç

dakika önceden fark etmiştik. Karda izleri vardı. Öncüler de uyarmıştı, “Dikkat edin” diye. Düşmandır, önümüzden gitmişti. Ve kar izinden belliydi. Yeni geçmişlerdi. İki yüz metre yürünmeden artık çatışma başlamıştı. O akşam böyle belirgin bir şey olmadı. Çok düzenli ve disiplinliydi.

Peki Egîd arkadaşın şehit düştüğünü fark ettiniz mi?

Fark etmemiştik. Kimse Egîd arkadaşın şehit düştüğünü bilmiyordu. O ara grup belli bir düzen içerisinde ilerliyordu. Çatışma çıktığı zaman zaten grubun bir bölümü çatışmıyordu. Aramız engeliydi. Öndekiler ancak çatışabiliyordu. Arkadaşların öyle çatışma durumu yoktu. Düşman pususuyla arkadaşların silahları birbirine çarpmıştı. O kadar yakındı. Çatışma belli bir süre devam etmişti. Öncüler çekilmişti. Zaten ay ışığıydı. Kimse Egîd arkadaşın şehit düştüğünü bilmiyordu. Bir yaralı arkadaş da onun yakınındaydı. Yaralı arkadaş Kalender İlhan arkadaştı. Daha sonra grup toplanmıştı. Yani grubun önemli bir kesimi Egîd arkadaşın olup olmadığını bile bilmiyordu. Grup biraz kalabalıktı. Daha sonra noktaya gidildi. Sabahtı. Çatışmaya göre mevzilenilmesi gerekiyordu. Öğlen radyodan duyduk. Egîd arkadaş şehit düşmüştü. Radyodan duyulana kadarda kimse ihtimal vermiyordu bu şe-

hadet olayına. Eğer bilinseydi, Egîd arkadaşın üzerine gidilirdi. Çünkü cenazeyi getirme imkânları vardı. Zaten nokta düşmanın çok denetleyebileceği bir nokta değildi.

Duyduğunuz bir sözü var mıydı?

“Bir gerilla her zaman yeni olmanın coşkusunu korumalıdır” diyordu. Yine, “Yeni bir gerilla hiçbir zaman pusuya düşmemeli” diyordu. Yani yerine göre sertliği, yumuşaklığı en iyi işleyen arkadaşlardan biriydi. İkna gücü vardı. Fakat aynı zamanda gerektiği yerde

Taviz vermemesi gereken noktalarda taviz vermiyordu. İnatçı yönleri vardı. İsrarcıydı. Doğrulara hep ısrar ederdi.

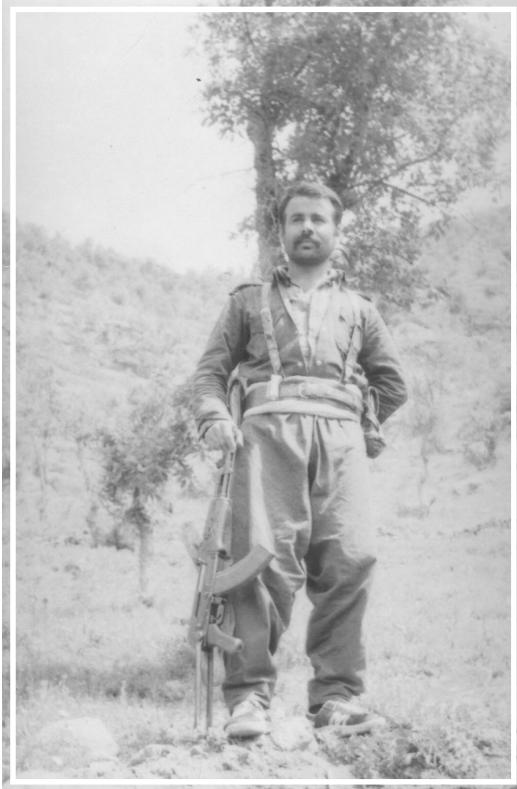
de olumsuz bir şey varsa onu kesmesini de biliyordu. Taviz vermemesi gereken noktalarda taviz vermiyordu. İnatçı yönleri vardı. İsrarcıydı. Doğrulara hep ısrar ederdi.

Egîd arkadaşla yaşadığınız bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

Bir ara grup olarak eyleme hazırlanıyorduk. Bir kayalığa tırmanacağız. O da önde gidiyordu. Benim de bir özelliğim vardı. Birisi önümde yürürse asla ilerleyemiyordum. Araziyi de iyi biliyordu. Öyle dönmüştü. Ben de o ara dalmıştım.

Vurdum kendimi kayalığa. Volkanik bir kayalıktı. Kırıkları, çıkıntıları vardı. İlerledik.

Tırmanmada sorunum yoktu. Daha sonra tam kayanın ortasına ulaştım. Ne aşağıya inebiliyordum, ne de yukarı çıkabiliyordum. Tabi bu durum gururuma çok dokunuyordu. Yardım etmeleri için arkadaşlara çağrıda bulunmuştum. Egîd arkadaş öbür tarafa gitmişti. Öyle bir uçuruma gelmişim ki, düşersem paramparça olacaktım. Üste çıkmam da mümkün değildi. Gittikçe gücüm de tükeniyordu. Tabii ki o tür yerlerde bir insanın sesini duyulması çok zordu. Bir ara baktım, kayalığın üzerine gelmiş, gülüyordu. “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Bende, “Çabuk yardım et” dedim. O anda hemen şütiğini çıkarıp, beni oradan kurtardı. ●●●

Büyük Kadın Militan: Tanrıça Zilan

Aşk: Amacı için bin dereden su getirmezdir. Aşk: Amaçtır, özgürlüktür.

Aşk: Mutlak özgürlük tutkumdur.

Aşk: Kara sevdayı bitirmezdir.

Aşk: Büyüme, zaferdir.

Aşk: En üst düzeyde kendini halkına adamadır, sevmeyi.

Aşk en üst düzeyde ben seslendiriyorum, genelleştirmişiz yeterlidir' diyor hakikatimiz Önder Apo. Bu satırları okurken tüm bu tanımlamaların adeta Şehit Zilan'da pratiğe kavuştuğunu düşünmemek elde değil. En yaman savaştıran gerçekliğimiz olan Aşk'ın Şehit Zilan'da pratikleşmesinin bir anlamı var tabii. Hiçbir zaman sıradan ve basit bir yaşamı yaşamayacağı-

nı, eylemiyle anlamlı ve büyük bir yaşamın sahibi olacağını haykırıyor Zilan yoldaş.

Büyük bir aşkla, en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş bir planlamayla adeta zafer edasında düşmanın üzerine yürürken, direngen Kürt kadınının gerçek aşkını gösteriyor tüm dünyaya. Bu aşk kendini yeniden yapılandırmadır, özgürlüğe tutku düzeyinde bağlı olmaktır, kadın kurtuluş ideolojisinde pratikleşmektir, zafere kilitlenmektir, Önder Apo etrafında ateşten bir çember olmaktır. Bombayı bedeninde patlatan Şehit Zilan'ın eylemi esasen zihinlerde ve ruhlarda patlayan büyük bir bombaya dönüşüyor bu haliyle. Gelin bu tanımlamaları Şehit Zilan şahsında birer birer görelim:

Emekle, çabayla, direnişle yoğurur mücadelesini

Mücadeleye katıldığında yeni olmasına rağmen hiçbir zorluktan yılmayan Şehit Zilan adeta dişini tırnağına takarak büyük bir azimle yürür özgürlük yollarında. Halk çalışması yürüttüğü Çukurova'da deşifre olunca düşman güçlerine esir düşmemek için yönünü Kürdistan dağlarına çevirir ve burada mücadelenin daha üst bir aşamasına dahil olur. Gerilla yaşamının türlü zorluklarına rağmen bu yaşamı kendi elleriyle ilmek ilmek örür. Emekle, çabayla, direnişle yoğurur mücadelesini. Önder Apo'ya layık bir militan olmanın kaygısını taşır hep yüreğinde. Bu neden-

le Önder Apo'ya yönelik geliştirilen 6 Mayıs 1996 komplosundan sonra eylem tarzında bir yenilenmeye gitmenin ve düşmanı şaşırtacak bir darbeye eylem yapmanın gerekliliğine inanarak bu yönlü partiye fedai eylem raporu sunar. Hem eylem planlamasını hem eylem yapacağı hedefi hem de eylem için gerekli olan tüm ayrıntıları kendisi bizzat düzenler. Amacı Önderliğe uzanan ellere karşı net bir mesaj vermektir adeta hiçbir güç güneşimizi karartamaz, dercesine. Bu amaca doğru yürürken karşılaştığı zorluklara büyük bir inançla göğüs gerer, her türlü yol ve yöntemi dener, büyük bir emeğin sahibi olur. Çünkü 'Aşk: amacı için bin dereden su getirmektir'.

'Aşk: amaçtır, özgürlüktür'

Bir kadın olarak başladığı mücadelede amacı güneş kadar netti Şehit Zilan'ın. Amacı güneş netliğinde olduğu için de nasıl yürüyeceğini gayet iyi biliyordu. Tüm kadınların, ezilen halkların özgürlüğünü sağlayacaktı. Ölümü göze alacak kadar amacına bağlı ve özgürlük aşığıydı. Bu nedenle klasik kadın tanımlamalarına uymadı, mücadele saflarını seçti. Bir amaca bağlı yaşamaktan daha kutsal bir şey yoktu onun için. Amaç Önder Apo'ya layık bir militan olmaktı, özgürlük tanrıçası olarak tüm kadınlara mücadele ilhamı vermektir, eylemiyle Kürt halkının direniş çığlığını tüm dünyaya duyurmaktı. Amacı ve

özgürlüğü için kendi canından vazgeçerek adeta evrenselleştirdi Şehit Zilan. Çünkü 'Aşk: amaçtır, özgürlüktür'.

re bir manifesto olarak bıraktı. Özgürlük için tüm bedelleri ödemeyi göze aldı. Ne de olsa özgürlük, uğrunda göz kırpmay-

Amacı güneş netliğinde olduğu için de nasıl yürüyeceğini gayet iyi biliyordu.

'Aşk: Mutlak özgürlük tutkusudur'

Özgür kadın kimdir, nasıl yaşamalıdır sorularına aradığı cevap sonucu eylemini gerçekleştiren Şehit Zilan için mücadele etmek adeta bir tutkudur. Kadın özgürlüğünün 'xwebûn' olduğunu fark etmiştir. Doğallığından çıkarılan, kendi öz kimliğine yabancılaştırılan, sistem sınırları içerisinde hapsedilen kadın tanımlamalarını tanımadı; mücadeleyle özgürleşen, özgürleştikçe güzelleşen, güzelleştikçe sevilen kadının nasıl olması gerektiğini bizle-

dan canını bile feda etmekte. Çünkü onun için 'Aşk: Mutlak özgürlük tutkusudur'.

Mücadele saflarına katılmadan önce bir evlilik deneyimi yaşayan Şehit Zilan sistemin sunmuş olduğu klasik sevgi tanımlamalarını da tanımadı. Kara sevda diyerek her gün kadına tecavüz eden, kadını katleden, şiddeti meşrulaştıran, kadına taciz ve tecavüz karakterli ilişkileri dayatan erkek egemenliğinden sonsuz kopuşu yaşadı. Gerçek sevdanın tanımını PKK'de, Önder Apo'da buldu. Sevginin klasik kadın-erkek ilişkileriyle sınırlandırılmayacak kadar büyük olduğunu biliyordu.

Bu kadar büyük bir eylem yapmasına rağmen
 “Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı” diyerek
 halk ve kadınlar karşısında hala özeleştiri vermektedir.

Geleneksel toplum yargılarına hiç kulak asmayarak katıldı mücadeleye. Çünkü ‘Aşk: Kara sevdayı bitirmedi’.

Tüm özgürlük savaşçılarının komutanı olmuştur

Takvimler 30 Haziran 1996’yı gösterdiğinde Dersim’de yapılan bu eylemle düşmana büyük bir darbe vurulmuş, Kürdistan özgürlük mücadelesi için bü-

yük bir zafer elde edilmiştir. Zaferi elde ederek büyük bir aşkı sergilemiştir. Bu eylemle beraber Şehit Zılan da büyüye- rek tüm özgürlük savaşçıları- nın komutanı olmuştur. Zafere kilitlenirsek ne kadar büyük bir sonuç alınacağını hepimize bir kez daha göstermiştir. Bizlere zaferin yolunun büyük kişiliklerden geçtiğini öğretmiştir. Büyük insanlar aynı zaman- da büyük zaferlere ulaşmayı

bilenlerdir. Bu nedenle Önder Apo’da ‘Zılan benim komuta- nımdır’ diyerek Şehit Zılan’ın büyüklüğüne dikkat çekmiştir. Çünkü ‘Aşk: Büyümektir, zafer- dir’.

Yaptığı eylemden sonra hem kadınlara hem de Kürt halkına hitaben yazdığı mektuplarda topluma bağlılığını da göstermiştir Şehit Zılan. Bu kadar büyük bir eylem yapmasına rağmen “Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı” diyerek halk ve kadınlar karşı- sında hala özeleştiri vermektedir. Kürdistan kadınlarına ve halkına olan sevgisini bu büyük eylemle dillendirmektedir. Halkın ezilmişliğini, yıllarca sömürü altında yaşamasını, egemenlerin her türlü kirli po- litikalarına maruz kalmalarını sindiremediği için de böylesi bir eylemi seçmiştir. Halkın öncüsü nasıl olur sorusuna da böylece cevap olmuştur. Çünkü ‘Aşk: En üst düzeyde kendini halkına adamadır, sevmedir’.

Ve bu tanımlamalara denk bir şekilde aşkı temsil eden ve yaşayan Tanrıça Zılan, aşkı en üst düzeyde seslendiren Önder Apo’nun yoldaşı olmayı başarmıştır. Önder Apo’nun tüm kadınlara aşıladığı ve genelleştirdiği aşkla başı dik mücadele eden tüm kadınların direniş sembolü haline gelmiştir. Biz genç kadınlara düşen temel miras da bu aşk timsaline denk bir mücadelenin yolcusu olmaktır, Zılanlaşmak’tır. ●●●

Önderliksel doğuş süreci

Bu yazı Önderlik Gerçeği ve Partileşme Sorunları adlı kitabdan derlenmiştir

Önder APO Halfeti-Amar köyünde 1949 4 Nisan'ında doğuyor. Sekiz yıl doğrudan köydedir. Ailenin en büyük erkek çocuğudur. Abaları, küçük kardeşleri var. Ailede ilk erkek çocuk olmasının etkileri var. Öyle bir yaklaşım gösteriyor. Daha fazla önemsiyor. Çocukluk dönemine ilişkin Önderliğin değerlendirmeleri, tanımlamaları var. Kürdistan'daki siyasi, psikolojik, askeri ortamın etkilerini yaşadığı gibi, onun köye yansıyan bütün etkilerini de doğrudan yaşıyor. Çok gelecek vadeden bir aile ortamı yoktur. Onu baştan hisse-

diyor. Köy ortamının çelişkileri var, aile çelişkileri var, maddi çelişkileri var, aile içi çelişkiler var. Onları yakından hissediyor ve görüyor. Arayışçılık, bu çok yönlü çelişki ortamının bir sonucu olarak gelişiyor. Sorumluluk duygusu yüksektir. Sorunları erkenden hissediyor. Sorunları görmezden gelmiyor, kaçmıyor, kendine göre çözüm arayışına giriyor. Birçok çözüm denemesi var. Çalışıyor, çocukları bir araya getiriyor, dine yöneliyor, okuyor. Arkasından yeni gelişen köylere yayılan asimilasyon kurumu olarak okula gidiyor.

“Benim için Kürt sorunu ilkokula gittiğim gün başladı”

1950'lerin ikinci yarısında komşu köy olan Cibin'deki ilkokula gidiyor. 5 yıl ilkokul sürecidir. Kendi köyüne gidip geliyor. Köyler arasındaki ilişki, farklı bir köyü tanıma durumu oluyor. Cibin, eski bir Ermeni köyüdür, bunun yanı sıra Türkmenler var. Farklı toplum- sal kesimlerin olduğu bir ortamdır. Onlar arasındaki ilişki ve çelişkinin etkileri var. Böyle bir ortamdır. Önderlik savunmada “benim için Kürt sorunu ilkokula gittiğim gün başladı” dedi.

Dil sorunu olarak başlıyor. Dil bu bakımdan önemlidir. Çünkü insan soyunun toplumsallaşmasında çok önemli bir araçtır. Öyle basit bir araç değildir. Amaç edinmiş, okumak istiyor. O ortamdan çıkmak, kurtulmak istiyor. Evet katliamların, tarihsel toplumsal gerçeğinin, Kürtlüğün etkileri var. Ama sonuçta ezilmiş, oradan bir gelecek yoktur. Israr edenin sonu ezilme olacak, o halde uzaklaşmalıdır. Onun için de yeni olana koşmalıdır. Yeni olan ise, devletin okuludur. Ezen, güç sahibi olan devlettir. “Bana gel, katıl, teslim ol” diye çağırıyor. Bu temelde ilerlemek için okumak istiyor. Ama ilk günde önüne engel çıkıyor.

Okuyacak, ama okuduğunu nasıl anlayacak?

“Bunlar Kürtçe olsa ben daha iyi okurdum, daha başarılı olurum” diye düşünüyor ve değerlendiriyor.

“Neden Kürtçe değil de Türkçe?” diyor. Bu soru herhalde ilk sorudur. Çünkü kendisi için Kürt sorunu okulda başlamışsa, bu sorundan kaynaklanan ilk soru da herhalde bu oluyor. Kendisine öyle soruyor. Tümüyle yaşadığı çelişkilere çözüm arama, karşı karşıya bulunduğu sorunlara oradan çözüm bulmak için arayışçılığını çok daha fazla geliştiriyor. Din üzerindeki yoğunlaşması o çerçevededir. Çözüm olmuyor, çözüm diye önüne konan tek realite var: devlete koşacaksın. Onun için de okumada daha fazla ısrar ediyor. İlerleyebilmek için Türkçe öğreneceksin, -yeni bir dil oluyor-. eski kim-

lik dilini unutacaksın. İkincisi; ezilmek istemiyorsan güç sahibi olacaksın, güç devlettedir, devlet ordudur. Asker olacaksın, gidebilirsen askeri okula gideceksin. O tür arayışlara giriyor.

Ankara'ya gitmeye cesaret ediyor

Nasıl bir çelişik durumla köyden ayrıldığını anlatıyor. İlkokula ve ortaokula giderken öyle köyden kopuş yoktur. Köyden kopuşun, içinde büyüdüğü aile toplumundan, köy toplumundan kopuş anlamına geldiğini bilmek lazım. Onu yaşıyor ve zorlanıyor, ama ısrarlıdır. Çünkü ezilmemek, ayakta kalabilmek için güç sahibi olması

Önderlik anlatımlarında belirtiyor, “ürkektim” diyor, korkmaması, ürkmemesi mümkün değil, ama yine de cesaret ediyor.

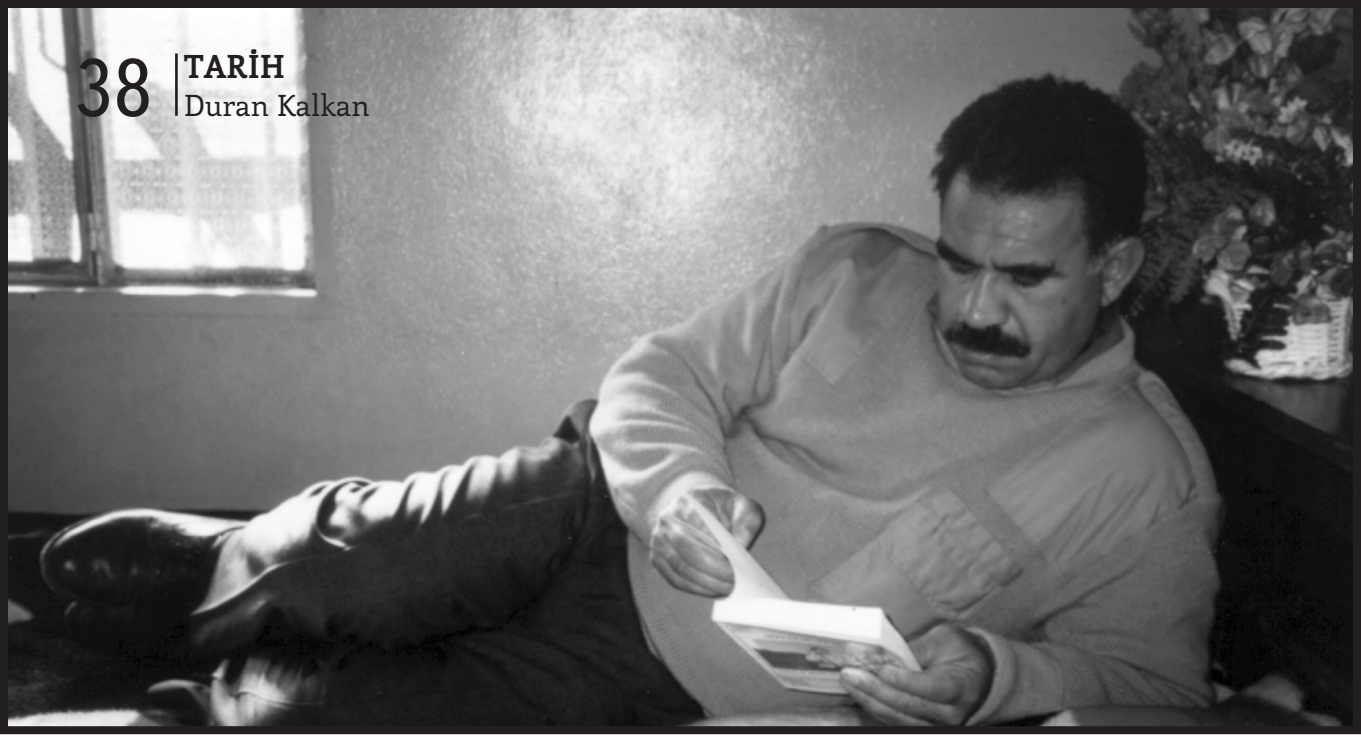
gereklidir. Üç yıl Nizip'te ablasının yanında ortaokula gidiyor. Nizip, Halfeti ve Amara'ya çok uzak değildir. Fakat biraz daha çevreyi genişletiyor. Yaşamın daha farklı yanlarını görme, daha farklı toplulukları görme, bir taraftan da büyüyerek daha çok anlam gücü kazanma durumu yaşanıyor. Ardından 1965'te Ankara'ya, Tapu Kadastro Meslek Lisesi'ne gidiyor. Meslek lisesi olduğu için dört yıldır. 65-69 yılları arasında. O halde demek ki 62-65 yılları arasında da ortaokul okuyor. 57-62 arasında ilkokul okuyor.

Tapu Kadastro Meslek Lisesi hem üniversiteye girme imkânı veriyor hem memur ya-

pıyor. Ankara'nın merkezinde bir okuldur. Henüz ortaokulu bitirmişken sömürgeci-soy-kırımcı zihniyet ve siyasetin merkezi olan Ankara'ya gidip okuma, devletin temsil ettiği toplum içerisine girmeye yöneliyor. Buna bir yanıyla cesaret ediyor. Önderlik anlatımlarında belirtiyor, “ürkektim” diyor, korkmaması, ürkmemesi mümkün değil, ama yine de cesaret ediyor. Çünkü öyle olmak zorundadır. Orada katliamların sonraki nesil üzerindeki tehdidini görmek lazım. Böyle olmazsa arkasında katliam var. Kendisini kurtarması gerekiyor. Kurtarabilmesi için devlet kurtuluş oluyor. Mutlaka böyle bir okula gidebilmesi lazım. Askeri okula gidip daha fazla güç olamayınca o soy-

kırımcı-sömürgeci sistemin doğrultusunda en azından böyle bir okula gitmek de bir çıkış yolu gösteriyor.

Arkasından 69-70'te bir yıl Amed-Ergani arasında Tapu Kadastro memurluğu yapıyor. Dört yıl Ankara'da, devleti ve Türkiye toplumunu başkent şahsında tanıyor. TC devletiyle oluşan yeni toplumun bütün özelliklerini veren yer Ankara'dır. Zaten devletin kurduğu şehirdir. Başkent olarak kuruluyor, bir köyden bir başkente dönüşmedir. Bütün özellikler var. Ardından bir yıl Amed'de kalıyor. Kürdistan'ın başkenti oluyor. Eski tarih, yeni durum her şey Amed'de çok daha derin ve zengindir. Amed'de Kürt hareketlerini görüyor, biliyor. Güney'deki hareketleri, Kuzey'deki hareketleri görüyor ve tanıyor.

Orası da önemli bir yapı, büyük bir birikimdir. Urfa'dan sonra genel Kürdistan'a merkezlik yapan Amed'de Kürt gerçeğini, toplumunu, Kürt özelliklerini, siyasetini, Kürt hareketlerini öğrenme, tanıma imkânı buluyor.

Siyasal Bilgiler Fakültesine geçiş

Ardından 70-71 İstanbul'dur. Hem memurluk yapıyor hem de Hukuk Fakültesine giriyor. 70-71 öğretim yılı önemli bir süreçtir. Bir yandan gençlik öncülüğünde devrimci hareketin en çok yükseldiği dönemdir. Bunların fiili merkezi İstanbul'dur. Resmi merkez Ankara'dır. İstanbul'da olmak bu avantajı veriyor. Bu hareketleri bastırmak için 12 Mart 1971'de de darbe oldu. Devlet harekete geçiyor. Bu sefer devleti de öyle bir alanda görüyor. Hem devrimci yükselişi, eylemliliği somut, içinde yer alarak yaşıyor ve görüyor

72-73 kışı boyunca orada yaptığı araştırma- inceleme, yürüttüğü tartışmalar ile zindandaki yoğunlaşmalarını daha derli toplu hale getiriyor ve artık bir düşünce gücüdür, bir çizgidir.

hem de karşı devrimi görüyor. 12 Mart darbesi temelinde devletin geliştirdiği karşı devrimci saldırıyı doğrudan görüyor.

71-72 öğrenim yılında İstanbul'dan Ankara'ya yeniden geliyor. Hukuk Fakültesi'nden Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne yatay geçiş yapıyor. O denemde belli bir puan tutturulursa, başarılı olunursa hukuk birinci sınıftan ikinci sınıfa Siyasal Bilgiler Fakültesine geçiş yapılabilir. Çok zeki ve başarılı olanları Siyasal'a almak istiyorlar. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin adı "Mülkiye Mektebi"dir. 12 Eylül'e kadar TC devletinin yöneticilerinin yüzde yetmişi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okuyor, mezun oluyordu. Devlet bürokrasisinin yetiştiği bir okuldur. Askeri okullar nasıl ki, orduya generaller yetiştiriyor, Siyasal

Bilgiler Fakültesi de devlet bürokrasini yetiştiriyor. Kaymakam, vali gibi bütün bürokratlar oradan geçiyorlar. Devletin sivil siyasi kolunun yetiştiği yer tercih ediliyor. Önderlik Hukuk Fakültesi'nde o düzeyi tutturuyor. Yatay geçiş imkânı buluyor ve geçiş yapıyor. Tekrar Ankara'ya geliyor, ikinci sınıftan devam ediyor. 71-72 öğrenim yılıdır.

Araştırma ve inceleme süreci

Ardından Nisan ayında, Kazlıdere katliamının protesto edildiği eylemdeki pozisyonundan, faaliyetinden kaynaklı tutuklanıp yedi ay Ankara Mamak Cezaevinde kalıyor. Oradan çıkmadan, hapiste olan Karadenizli birisi Haki ve Kemal arkadaşların ev adresini veriyor. Hapise

girmiş, çıktığında yurtlar almaz, kalacak yer bulamaz, ev bulması lazım. O Karadenizli olan kişi “devrimcidirler, senin için o ortam iyidir, tutarlıdır” diyor. Önderlik kasım ayında çıkınca doğrudan yanlarına gidiyor. Ankara’da Emek ve Bahçelievler arasında bir evde kalıyorlar. 72-73 kışı boyunca orada yaptığı araştırma- inceleme, yürüttüğü tartışmalar ile zindandaki yoğunlaşmalarını daha derli toplu hale getiriyor ve artık bir düşünce gücüdür, bir çizgidir. Kendine göre ret-kabul ölçüleri olan, dünyayı, bölgeyi, Türkiye’yi, Kürdistan’ı anlayan, tanımlayan, değişim ön-gören bir sistemli düşünce gücü haline geliyor.

Örgüt kurmaya karar veriyor

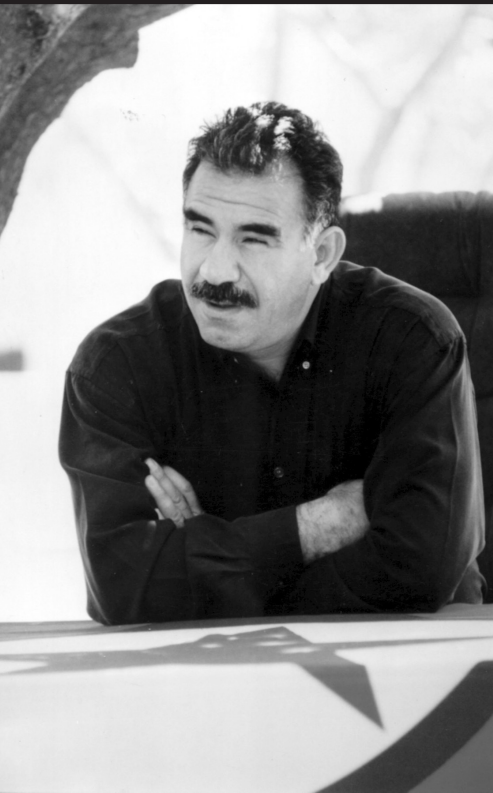
Arkasından Ankara’ya su veren Çubuk barajın çevresinde pikniğe gidiş geliş gibi beş kişiyle birlikte bir yarı piknik yarı toplantı gezisiyle bir grup olma, Kürdistan’a özgü aynı görüşleri savunan bir örgütsel grup olarak hareket etme önerisinde bulunuyor. Görüşlerini ortaya koyuyor, birlikte olmanın görüşlerini oluşturuyor. Daha önceden zaten tanıyor. Tanıdıkları arasından üniversitede okuyan beş Kürt gencini seçiyor. Onlarla birlikte ilk PKK’nin örgütsel çekirdeği olan temeli atıyor. 73 yılı oluyor. 49’dan 73’e, yani 24 yaşındadır. Siyasal Bilgiler Fakültesinde öğrenci, yedi

ay hapisteye kalmış. Amed’de ve İstanbul’da memurluk da yapmış bir öğrenci genç, Kürt sorununun aydınlatılması ve çözülmesi arayışıyla, amacıyla örgüt olma, örgüt kurma ve mücadele etmeye karar veriyor.

Büyük karar budur. Böyle bir karar verecek bilinç, anlayış ve irade kazanıyor. Önderlik “temel sorununuz anlayış ve irade yetersizliğidir” demişti. 24 yaşında yalnız başına böyle bir adım atmaya sağlayacak anlayış ve irade yeterliliğini Önderlik o zaman sağlıyor ve ona ulaşıyor. Etrafında kendisini etkileyen hususlar var, onlar güç veriyor, ama öyle çok fazla şimdiki gibi hepimize, partimize, mücadeleye Önderliğin verdiği güç gibi güç veren etkenler yoktur. Hepsini kendisi yaratıyor. Anlayış ve irade yeterliliği, gücü işte bu temeldedir.

“Bundan sonra felsefe üzerine yazacağım”

Önderlik, “Ben anladım ki arkadaşlarla aramdaki çelişki felsefikmiş, bundan sonra felsefe üzerine yazacağım” dedi. Yani yaşam tarzı, yaşama bakış açısında farklılığımız var. Yaşama farklı baktıktan sonra birlikte yürümek ve yaşamak mümkün değildir. Sorun ve zorluk buradan çıkıyor. Önderlik 24 yaşındayken, etrafında hiçbir güç, imkân yokken örgüt kurma kararı verecek kadar anlayış ve irade gücü haline geliyor. Devrimci ölçü odur. Devrimci militanın ulaşması gereken ölçü ve düzey budur. Bunu böyle görmemiz ve anlamamız gereklidir. ●●●

Erk û Berpirsiyariyên Ciwanan

Erk û berpirsiyariyên he-
yamê yê ku her pêvajoyê
daye ciwanan hene. Ev
pêvajo jî, ji bo ciwanan xwedî
erk û qonaxên berpirsiyariyê
ye. Bi taybetî di qonaxa dawîn
de, Tevgera Ciwanan pêwîst e
ku ji her demê bêhtir çalak, zin-
dî û li hember pergalê zêdetir bi
hêrs be. Ji ber ku êrişên ji hêla
dewleta Tirk ya faşîst ya li dijî
gelê Kurd ve tîn meşandin, bi
tundî berdewam dikin. Bêgu-
man helwesta ciwanan
ya li hember van êrişan
nîşan bide pir girîng e.
Şewata ku herî dawî li
Girava Îmraliyê hatibû
derxistin, peyameke
tê xwestin ku di şexsê
Rêbertiyê de bidine
gelê Kurd e. Helbet li
hember vê divê helwes-

ta ciwanan eşkere be. Ji ber ku
Serokatiya ciwanên Kurd, xeta
wan a sor e. Ji ber vê jî li dora
Rêbertiyê, xwe kirine çembera
ji agir. Loma, di serî de Ewro-
pa û her cîyê ku Kurd lê heye
divê bibe qada çalakiyan, ji bo
Rêbertiya xwe, nixê xwe yên
civakî xwe bike hêzek.

Çawa ku 21 sal berê hêzên
navneteweyî bi komployeke
mezin Rêbertiya me kirin bin
dîlîtiya xwe û radestê Tirkîyeyê

kirin, îro jî bi heman awayî
sewa komployê zindî bigirin,
hemû rê û rêbazan diceribînin.
Ji bo vê jî Tevgera Ciwanan li
dijî hêzên komploger, dikare bi
têkoşîna bînavber kêmasiya
rêhevaltiya xwe ya li hember
Rêbertiya xwe kuta bike. Dîsa
feraseta rêhevaltiya kêmayî
bûye sedem, şewê û kêmayiya
îdeolojîk, bastûra hişmendiyê
jî tenê bi têkoşîneke bingeîn
dikare were tunekirin. Tevgera

Ciwanan çiqas van
erk û berpirsiyariyan
pêk bîne ewqas dika-
re mezin bibe û xwe
birêxistin bike. Bê-
guman, ji bo vê yekê
ji şaşî û neyînîyên
borî ders girtin hew-
ce ye û di ronahîya
van ders girtinan de

**Bi taybetî di qonaxa dawîn de, Tevgera
Ciwanan pêwîst e ku ji her demê bêhtir çalak,
zindî û li hember pergalê zêdetir bi hêrs be.**

jî divê têgihîştin, girtina berpirsyariya li ser xwe hewce ye. Bi kurtasî, heke ciwanên şoreşger û welatparêz dixwazin xweyî xeteke rast ya siyasî bibin, di serî de divê politîkayên vê demê, sedem û encamên van baş bizanibin. Ciwan hêza ku dide hev, bi rêxistin dike, livdar dike û bi xwe re livdar dike ye. Di vê mijarê de pêvajoya tê jiyîn ji bo ciwanan xweyî cihekî girîng e.

Ciwan hêza çalakîya civakê ye

Ew di rêya çareserkirina pirsgrêkên civakî de yê ku di destpêkê de dikeve nav lebatê û gavên bibiryarî davêje ye. Di tevgera PKKê de jî heqîqet wiha ye. Ciwan hêza çalakî û têkoşîna serkeftî ye. Ew, cî û dema rast dibîne, çawa yê tevbigere dizane, li gor vê civakê bi rê ve dibe û dike nav lebatê. Yên ku hewcedariyên civakê diyar dikin, di cî û wextê rast de mudaxelayê

dikin ciwan in, her wiha di serkeftiyên mezin de israrker in. Têkneçûniya tevgera PKKê jî ji vir tê. Ciwaniya PKKê, her dem xwe bi nûkirin û afirandinê, pê-

û bûn dengê wijdana her aliyê. Ji ber vê yekê, ev pêvajoya jî ji me wezîfe û berpirsariyêke wiha dixwaze. Ji Bakur heta Başûr, ji Rojhilat heta Rojava, ji Ewropa heta tevahiya cihanê, divê ciwanên Kurdistanê rabin ser pêyan, derkevin kolanan û rabin serhildanê. Divê êrîşa li dijî Rêbertîya me tê meşandin neyê qebûl kirin. Wekî Serokatiya me gotî: "Tu hêz nikare xwe li ber ciwanên dildarên azadiyê bigire." Heta êrîşên faşîzmê nede

≡
Serokatiya me gotî:
"Tu hêz nikare xwe li ber ciwanên
dildarên azadiyê bigire."

diviyên pêvajoyê re bersiv bûyîne. Dema ku Rêberê me faşîzmê dinirxand, digot: "Faşîzm herî zêde ji ronayî û ronakîyê ditirse." Faşîzm herî zêde îro êrîşê ronayî û kesên dengê xwe derdixin dike. Bi van êrîşan ve jî difikire ku yê encamê bigire. Lê belê ciwanên APOYÎ her dem bi rê û rêbazên rast bûne rêber, gel serwext kirine û rakirine li ser pêyan. Bi çalakîyên xwe tarîtiyê belav kirin, bûn raperîn

rawestandin û perçe neke, divê tu ciwan neseke û bêhna xwe venede. Divê ev baş were zanîn, "em ê teqez bi ser bikevin!" Bi Rêbertîyê re "yan em ê jiyaneke azad bijîn yan jî em na jin û em ê nedin jiyîn." Di vê derbarê de ciwanên egîd yê Kurdistanê ku li tevahiya Kurdistan û Ewropayê dijîn, em wan vedixwînin erk û berpirsariyên xwe û bang li wan dikin ku her derê bikin cihê raperînê. ●●●

Apoculuk, maddiyatçılığın, tüketiciliğin ve hazırcılığın reddidir

PKK devrimciliğinde hazırcılık yoktur. Tüketim de yoktur. Maddiyatçılık ve değeri çarçur etmek de kesinlikle olamaz. Önderlik, o konuda şunu söyledi: “İmkân başa beladır” dedi. “Bir devrimci imkân istememelidir. İmkânı olan yer aramamalıdır.” Borç yiğidin kamçısıdır, derler, yokluk ve zorluk da devrimcinin kamçısıdır. Onu yaratıcı olmayan iter. İmkân tembelliğe götürür, rahatlığa götürür. Dolayısıyla bir devrimci için imkân istenen değil tehlike görülme-lidir. İmkânsızlık devrimciliği geliştirir, derinleştirir. PKK’de imkâna dayalı çalışma yoktur. Kürdistan gerçeği de buna ters-tir. Her şey sıfırdan başlayarak iğne ucuyla kuyu kazarcasına kazanılmıştır. Önderlik kendi tarzının böyle olduğunu söyle-

miştir. O halde hazır istemek, beklemek bir sapmadır. Eğer Kürdistan’da imkânla hareket edilseydi ve hazırda devrimcilik yapılsaydı PKK olmazdı. Önderlik bir adım bile atamazdı. Çünkü hazır hiçbir şey yoktu, hiçbir imkân yoktu. Her şey akılla, çalışmayla, emekle sıfırdan başlamak üzere dişle, tırnakla sökülerek yaratıldı, kazanıldı. PKK’lilik budur.

Kadro, bir yere örgüt oluşturmak için gider

Eskiden görevlendirmeler emek ve değer üzerinde olmazdı. Bir kadro bir yere görevlendirilirken, gideceği yerde imkân var mı, hazır şey var mı, ona verileceği hesaplanmazdı. Zaten orada bir gelişme varsa oraya kadronun gitmesine gerek yok-

tur. Orada örgüt oluşmuştur ve kendi kendisi işler. Kadro, bir yere örgüt oluşturmak için gider. Böyle bir felsefeyle ve yöntemle hareket ettiği için PKK gelişti. Hiçbir imkânın olmadığı yere insanlar görevlendirildiler, gittiler çalıştılar ve orada örgüt yarattılar, imkân açtılar, gelişme sağladılar. PKK’nin kazanan çizgisi ve zafer çizgisi böyle oluşmuştur. Yoktan var etme çizgisi budur. Hep böyle görev alınıyordu. Bir kadro görevlendirildikten sonra gideceği yerde imkân var mı, örgüt var mı, para var mı diye sorulmuyordu. En fazla oraya nasıl ulaşacağı hesap ediliyordu. Ulaştın mı, gerisi sana aittir. Örgüt sadece kendini kadrosunu görevlendirdiği yere ulaştırmakla sorumlu görüyordu. Karasu arkadaş anlatıyordu. “Antep’e

indik, cebimizde sadece yemek yiyecek paramız var. Ne yapalım, acıkmışız dedik, yiyip karınımızı doyuralım, ondan sonra ne olacaksa olsun. Ondan sonrasını kendin yaratacaksın.” Yaşamını yaratacaksın. “Örgüt bize para versin, gezeyim, yiyeyim, bazen de ben PKK’liyim derim” olmaz. O tarzda bir görevlendirme yoktur.

Bir diğeri ise kendisi görev almışken örgütten başka kadro görevlendirmesini istemesi sapmadır. Örgütten maddi imkân talep etmek sapmadır. Ben örgütsel düzenleme yapan olsam hiç birini vermem, olduğum zaman da vermedim. Çünkü bunları yarat diye birisine görev veriyoruz. Bunları verdikten sonra onun yaratacağı bir şey kalmaz ki. Para yaratacak, örgüt yaratacak, kadro yaratacak. Aldığı görev de odur. O halde kişiye işini önceden vermiş olacağız. Bol bol gezecek, ahkâm kesecek, sağı solu suçlayacak, daha fazlasını isteyecek... Bu durumlarla karşılaşırız ve bu anlayışlar sapmadır. Bunlar sonradan üretilmiştir. PKK’yi PKK yapan ölçülerde bunlar yoktur. Bir imkân gelişmiş ve bir ilişki çıkmıştı. Önderlik Batman’a Haki arkadaşı gönderdi. Batman Kürt ulusal değerlerinin yüklü olduğu yerlerdi. Kürdistan adına çalışma yürütürken en azından ortalama bir Kürtçe konuşabilmek gerekiyordu. Bundan dolayı zorlanma yaşandı. Önderlik de Mazlum arkadaşı Batman’da görevlendirdi. Görevlendirmelerde bu tür özelliklere dikkat edilebilir, o kadar. Onun ötesi yoktur. Örgüt bana para versin, örgüt gerektiği kadar kadro versin, bir de hazır yer olsun, ben orada

görev alayım! Bu, iktidarcı-devletçi bir anlayıştır. Devrimci çalışma yapıp örgüt yaratmak için bir görev değil, var olanı örgütü yönetme, onun üzerinde yaşama anlamında görev alıştırdır ki, bu iktidarcı-devletçi zihniyettir. O devrimcilik değil idareciliktir. İdare edeceği hazır örgüt istemektedir. Hazır vermiyor diye örgütü suçlamamak gerekir.

Apoculuk yokluktan yaratma hareketidir

Hiç ilişki olmayan yerlere, oradan buradan adres alınarak, gidilip ilişki kurmaya çalışarak, oraları devrime açıp örgüt kurmaya çalışan pratikler de oldu. Bunlar çok başarılı da oldu. O nedenle bu hazırcılık kötüdür. Devrimciliğin hazır istemekle bir alakası yoktur.

Bir imkân gelişmiş ve bir ilişki çıkmıştı. Önderlik Batman’a Haki arkadaşı gönderdi. Batman Kürt ulusal değerlerinin yüklü olduğu yerlerdi. Kürdistan adına çalışma yürütürken en azından ortalama bir Kürtçe konuşabilmek gerekiyordu. Bundan dolayı zorlanma yaşandı. Önderlik de Mazlum arkadaşı Batman’da görevlendirdi. Görevlendirmelerde bu tür özelliklere dikkat edilebilir, o kadar. Onun ötesi yoktur. Örgüt bana para versin, örgüt gerektiği kadar kadro versin, bir de hazır yer olsun, ben orada

İdare edeceği hazır örgüt istemektedir. Hazır vermiyor diye örgütü suçlamamak gerekir.

Hiç ilişki olmayan yerlere, oradan buradan adres alınarak, gidilip ilişki kurmaya çalışarak, oraları devrime açıp örgüt kurmaya çalışan pratikler de oldu. Bunlar çok başarılı da oldu. O nedenle bu hazırcılık kötüdür. Devrimciliğin hazır istemekle bir alakası yoktur.

Önder Apo şunu söyledi: “Benim için önemli olan bir değer kazanılma sürecidir, değer kendisi değil. Bir yerde bir değer ortaya çıkarsa, onu başkasına teslim ederim, onu kullanmam. Başka yerde yeni değer oluşturmak için mücadeleye girerim.” Önemli olan imkânları işletmek değil yoklukta yaratmaktır. Apoculuk yokluktan, sıfırdan bir şeyler ortaya çıkarma, yaratma, geliştirme, var etme olayıdır, hareketidir. Bu, kulaklarımıza küpe olmalıdır. Apoculuğun tarzı zorlukta, yoklukta çalışma ve kazanma tarzıdır. Yoksa varlığı, imkânları kullanma tarzı değildir. İmkân yaklaşımı bir tür mülkiyetçiliktir.

PKK militanı basit yaşama tenezzül etmez

PKK militanı basit yaşama tenezzül etmez. Kim ki basit yaşama tenezzül ediyorsa, onda PKK’lilik yoktur. Bunun küçüklüğü, büyüklüğü nicelik farkıdır. Önemli olan niteliktir, özüdür. Bazı arkadaşlar diyor ki, “Bizim aldığımız paralar azdır!” Bugün az, yarın çok olabilir. Parayı para olarak kabul ediyorsan, zaten kapitalist moderniteyi temel yaşam biçimi olarak kabul ediyorsun demektir. Ön-

derlik para için, "sistemin komutanı" dedi. Sen o komutanın emrine giriyor musun, girmiyor musun? Bir kuruş da bir milyar da birdir. Aradaki fark sadece niceldir. Sen ona dayalı olarak

sin, özel kullanalım." diyorlar. O zaman orada komünalizm biter. Alırsın, nasıl kullanacağın belli olmaz. Orda küçük burjuvalık başlar, bireycilik başlar.

paran yoksa harcamazsın, ekmeğin yoksa yiyemezsin. Mecburen azla yetineceksin. O, senin marifetin değil var olan durumun sonucudur.

Kişinin marifeti varlık içinde ölçüyle yaşayabiliyor mu, halkçı kalabiliyor mu? Doğru bir yaşam tarzı tutturabiliyor mu? Kendini kaybediyor mu yoksa koşullar karşısında direniyor mu? İşte ölçü budur. PKK'lilik ölçüsü burada başlar. Varlığa karşı direnebilmek önemlidir. Yokluk karşısında direnecek bir şey yok ki, o yokluk seni hizaya çekiyor. Önemli olan varlık karşısında irade gösterip gösteremediğindir. Varlık karşısında tenezzül etmeyebiliyor musun, bir lokma bir hırka duruşu gösterebiliyor musun, gösteremiyor musun?

Mücadeleci olacak mıyız, olmayacak mıyız

yaşamayı kabul ediyor musun, etmiyor musun? Ediyorsun! Partiden para almak için can atıyorlar. Kemal Pir'e Filistinliler, sigara ihtiyacı için "al sigara parandır" diye para verdiler, Kemal Pir parayı alıp yüzlerine atmıştı; "Ben paralı asker miyim? Bulduğum yerde içerim, bulmasam kalır. Ne kadar bulursam o kadar içerim. Para partindir." PKK'nin ölçüsü böyleydi.

PKK'de ölçü

Şimdi başkasının verdiği değil, "partiden ne kadar alacağız" diyorlar. Azıcık fırsat olsa maaşlı insanlara dönüşeceğiz. "İhtiyaçlarımız var. Parti ver-

Bugün niceliği azdır, bir fukara düzeyinde olabilir, ama yarın imkânlar artar ve işte Sovyetler Birliğindeki gibi bir sınıf haline gelebilirsin. İmkânlar bir anda da artabilir, önemli olan senin imkânlar karşısında nasıl yaşayacağındır.

Arkadaşlar şöyle diyorlar, "Varsa kullanalım, niye kullanmayalım?" Burada ölçü şu; yoksa zaten kullanamazsın ki, önemli olan var olduğunda kullanmamayı başarabiliyor musun? Varlığa karşı bir ilken var mı, duruşun var mı? Bir varlık varsa, orda kendini kaybedip har vurup harman savuran durumuna düşüyor musun, düşmüyor musun? Zaten bir şey yoksa yiyemezsin, örneğin

Bunlar yeni bir duruş olarak görülebilir, fukaralık edebiyatı olarak sayılabilir, ahmaklık olarak da görebilirler. İçimizden bazıları öyle de görüyorlar. Sağa sola gidenlerin nasıl yaşamaya çalıştıklarını, dönüp bize neler söylediklerini biliyoruz, duyuyoruz. Fakat parti ölçüsü ne olacak, burada netliğimiz olsun. Saman altından su yürüten, gemiyi kurtaran kaptan olan mı parti militanlığının ölçüsü olacak, yoksa her şeye karşı yaşam ölçülerinde halkçı yaşam, ilkeli yaşam ölçülerinde, özgür yaşam ölçülerinde ne olursa olsun diretecek miyiz? Mücadeleci olacak mıyız, olmayacak mıyız, mesele budur. ●●●

Toplumsal eylemliliğin öncüsü kadın ve gençlik hareketidir

Paradigma değişimi ile birlikte üçüncü dönemde yürüttüğümüz devrimci çalışmalarda öncülük tanımlamasında çizgi olarak bir temel değişiklik oldu. Toplumun özgürlükçü eğitiminin ve demokratik örgütlenmesinin geliştirilmesinde demokratik ulusun inşası, demokratik toplum örgütlülüğünün yaratılmasında en dinamik, dolayısıyla öncü olması gereken kesimler olarak kadın ve gençlik öncülüğü

tanımlandı. Toplumsal harekete öncülük edecek, ideolojik-örgütsel, eylemsel öncülüğe en yatkın olan, bunları kendi örgütlülüğüyle en güçlü bir biçimde gerçekleştirecek kesimler olarak kadın ve gençliğin öncü olduğu değerlendirildi. Demokratik Ulus eğitimi, örgütlenmesini ve pratiğini, eylemini öncü düzeyde kadın ve gençlik hareketi geliştirecek, gerçekleştirecek, yaratacak anlamına geliyor. Kadın ve gençlik çalış-

maları, örgütlülüğü, eylemliliği demokratik toplum hareketinin geliştirilmesinde bu denli öncü düzeyde önemli rol oynayacak.

Öncülük ne anlama geliyor?

Öncülüğün kadın ve gençlikte olduğunu tespit ediyoruz. Toplumsal kesim olarak öncüdür. Dolayısıyla ideolojik, siyasi, eylemsel, pratik hareket olarak öncüdür. O halde bu öncülük ne anlama geliyor? Ne yapıma-

sını gerektiriyor? Bunlar nasıl yapılabilir? Mevcut durumda bu alanlarda yaşanan sorunlar nelerdir? Ne kadar örgüt ve eylem öncüsü olarak görev ve sorumluluklarının gereğini yerine getiriyor? Parti ve gerillayı yaratan güç olarak da ideolojik ve güvenlik öncüsü olarak görev ve sorumluluklarını ne kadar yerine getiriyor? Hem toplumsal kesim olarak mevcut durumda kadın ve gençlik kesiminin durumu nedir? Üzerlerinde ne tür politikalar uygulanıyor? Yaşanan mücadelede neler ortaya çıkıyor? Faşist-soykırımcı özel savaş sistemi bu kesimlere dönük ne tür özel politikalar geliştiriyor, bunları nasıl uyguluyor, bunları ne kadar etkiliyor? Dolayısıyla kadın ve gençlik alanında neler yaşanıyor? Bunlara da bakabilmek lazım. 'Öncüdürler' diyerek geçmek olmaz. Öncü dersin ama gerçekten öyle bir öncülük yapacak duruma sahip midir, değil midir? Öncülük yapacaksa mevcut durumu nedir? Ne tür değişiklikler yapması lazım? Bunları değerlendirmek gereklidir.

İdeolojik, örgütsel ve politik mücadelede yüzeysellik

Bu temelde ideolojik, örgütsel, politik, pratik, çizgisel olarak kadın ve gençlik hareketlerinin gelişim düzeyleri nedir? Örgütlülükleri nasıldır? Kadın ve gençlik hareketleri ne kadar mevcut toplumsal kesimi eğiten, örgütleyen, eylemli kılan düzeydedir? Dolayısıyla Demokratik Ulus inşası görevlerini ne kadar yerine getirebiliyor? Demokratik Konfederalizmi örgütleyen, yöneten,

ona öncülük eden bir güç ne kadar olabiliyor?

Teorik olarak böyle tanımlamışız ve kabul etmişiz ama bunun pratikleşmesinin nasıl olacağı konusunda yeterince bir anlama, anlayış birliği oluşturma, bu çerçevede de herkesin katıldığı, işleyen bir sistem yaratmada yetersizlikler yaşanabiliyor. Yeterince tartışılıp değerlendirilen bir konu olamıyor. Diğer yandan düşman politikalarını çözümlemede söz konusu toplumsal kesimlerin bu politikalar çerçevesinde yaşadıklarını doğru, yeterli, derinlikli analiz etme, inceleme; bu çerçevede düşman politikalarını daha çok anlayarak onları boşa çıkartacak ideolojik, örgütsel, politik mücadeleler geliştirmede de ciddi yüzeysellik ve darlık yaşanıyor. Hiçbir şey yapılmıyor denilemez, çeşitli düzeylerde çabalar var, örgütlenmeler geliştiriliyor. Değişik aydın, siyasetçi kesimler, akademisyenler, kül-

türel toplumlar bu konularla ilgileniyor. Hem gençliğin durumu, yaşadıkları sık sık araştırmalara, tartışmalara konu oluyor hem de kadın kesiminin yaşadıkları tartışmalara, araştırmalara konu oluyor. Hiç olmuyor denilemez ama bunlar somut durumu ne kadar doğru ve yeterli analiz edebiliyor? Ne kadar özgürlükçü, devrimci çözümler üretiyor? Dolayısıyla bu çözümlemeler devrimci ve özgürlükçü pratiğin, örgütlenme ve eylemin gelişimine ne kadar yol açıyor?

Temel amaç, Kürt soykırımının başarılmamasıdır

Bu konuda kapitalist modernite sisteminin, erkek egemen iktidar-devlet zihniyet ve siyasetinin çok yoğun çalıştığını, büyük bir tarihsel tecrübeye sahip olduğunu, günümüzde yaşanan derin kaos ve kriz ortamında egemenliğini sürdür-

rebilmek için tüm bu alanlarda çok daha yıkıcı, tahrip edici özel savaş politikaları geliştirdiğini görmemiz gereklidir. Genelde dünyada böyle bir durum yaşanıyor, özel olarak da Kürdistan'da, Kürt toplumuna dayatılan soykırım temelinde böyle bir ideolojik-politik saldırı çok daha derinleşmiş, örgütlenmiş, sistemleştirilmiş olarak yürütülüyor. Bu açık bir gerçektir. Hiçbir dönemde uygulanmayan, hiçbir yerde ve toplumda uygulanmamış olan politikaların geliştirildiğini, uygulanmaya çalışıldığını görüyoruz. Sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaset bu konuda hiçbir imkânı esirgemiyor, hiçbir kural ve hukuk da dinlemiyor. Amaca ulaşabilmek için her yöntemi mubah sayıyor, tüm gücünü de seferber ediyor. Devlet hukuku toplumsal ahlaki durmadan ayaklar altında çiğniyor, kendisini hiçbir ölçü ve kurala bağlı hissetmiyor. Bunu Kürdistan'daki günlük, anlık uygulamalarda görüyoruz. Bu kadar yoğun saldırı pratiği buradan kaynaklanıyor, günlük yaşanan olaylarda bunları duyuyoruz, yaşıyoruz, görüyoruz. Saldırı gerçekten de çok kapsamlı, planlı, derin ve çok boyutludur, tek boyutlu değildir. Ruhsal, duygusal, düşünsel, ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi, ideolojik her boyutta bir saldırı var. Temel amaç, Kürt soykırımının başarılmasıdır. Kürt soykırımının gerçekleştirilmesinde kadın soykırımı, gençlik kırımı en önde gerçekleştirilmesi gereken saldırı olarak görülüyor. Kadına ve gençliğe dönük saldırılar

en önde planlanıp yürütülen saldırılar oluyor. O amacı başarmak için en fazla kadının ve gençliğin soykırıma, toplum kırma uğratılması gerekli görülüyor. Hem toplumsallığı canlı tutmada, yaşatmada hem de ulusal-kültürel değerleri yaşatmada kadının taşıdığı özellikler soykırımcı zihniyet ve siyaset tarafından en büyük tehlike görülüyor, en önde hedefleniyor.

“Hiçbir şey özel savaş dışında gerçekleşmiyor”

Gençliğin taşıdığı dinamizm, özgürlük ve demokrasiye açık duygu ve düşünce yapısı, yeniliğe açık eylemci, geliştirici gücü soykırımcı zihniyet ve siyaset tarafından temel bir tehlike görülerek gençliğin bu

yeni araçlar yaratarak, uygun örgütlenmeler geliştirerek pratiğe koyduğunu biliyoruz. Bu anlamda özel savaşın ulaştığı boyutu, derinliği doğru anlamak lazım. Önder Apo “Hiçbir şey özel savaş dışında gerçekleşmiyor” dedi. Kürdistan'da kendiliğinden olan ya da toplumsal dinamiklerin işleyişi temelinde gelişen hiçbir şey yoktur, her şey özel savaş uygulamalarına bağlı olarak gelişiyor. Bütün politikalar, bütün tutumlar, uygulamalar öyledir.

Örneğin liberalizm bir sürü yumuşatıcı anlaşılmaz kavramlar üretiyor ve tekrarlıyor, öyle oluyor ki bize de tekrarlatıyor, böyle olunca biz de birçok şeyi yumuşatabiliyoruz. Ne anlama geldiğini bile bilmiyoruz. Önder Apo “her bir olay on devrim yapmayı gerektirecek kadar etkilidir” dedi. Ama dil ve üslup ile o kadar yumuşatıyorlar ki, kanıksıyoruz, vahametini yeterince anlayamıyoruz.

Bir defa en yoğun özel savaş saldırısı altında olduğu bu kesimlerin çok planlı, örgütlü bir biçimde yürütülen soykırımcı özel savaş saldırılarına maruz kaldıklarını belirtmemiz, ifade etmemiz gereklidir. Bunların açığa çıkartılması, bunlara karşı çok etkili bir mücadelenin yürütülmesi gerektiğini de ifade etmeliyiz. Bir defa öngördüğümüz öncülük çalışmalarının yürütülebilmesi için öncü olması gerekenin kendisini bilinçli, örgütlü, eylemli kılması lazım. Topluma dönük özel savaş saldırılarını, soykırımcı saldırıları kadın ve gençliğin

Önder Apo “her bir olay on devrim yapmayı gerektirecek kadar etkilidir” dedi.

özelliklerinin yok edilebilmesi, aslında bir toplumsal kesim olmaktan çıkartılması için katliam üzerine katliamdan geçirilmesi için her şey yapılıyor. Bunlar çok kapsamlı araştırma ve inceleme konularıdır. Özel savaş merkezinin bu konularda çok yoğun bir araştırma-inceleme içerisinde olduğunu, sürekli mevcut durumu izleyerek yeni politikalar geliştirmeye çalıştığını, o politikaları da sürekli

Örgütü ve eylemi, düşünce, program, strateji, taktikler düzeyinde oluşturup pratikleştirmek gerekiyor.

durdurabilmesi, önleyebilmesi, boşa çıkartabilmesi için önce kadına ve gençliğe yöneltilmiş soykırımcı özel savaş saldırılarını açığa çıkartarak, onlara karşı etkili mücadele yürütüp yenilgiye uğratması, başarısız kılması lazım. Kendine yöneltilen saldırıları kıramayan, yenilgiye uğratmayan bir güç kendi dışındakileri, toplum geneline yöneltilen saldırıları boşa çıkartma, kırma gücünü gösteremez.

O bakımdan potansiyel büyüktür, güç çoktur. Kürt toplumu genç bir toplumdur. Kürt gençliği büyük bir potansiyeldir. Kadın büyük bir potansiyeldir. Tarihten gelen taşıdığı özellikleri ve bugün karşı karşıya kaldığı soykırımcı saldırılar dikkate alındığında çok büyük bir devrimci dinamik, devrimci potansiyele sahip olduğu net bir biçimde görülebilir. Bunlar doğrudur. Fakat bir bu kadar da çok planlı, bilinçli, soykırımcı özel savaş saldırılarının var olduğu da bir gerçektir. Faşist sömürgeci-soykırımcı özel savaş merkezinin bu temelde özel çalışmalar yürüttüğü, sürekli çalışma halinde olduğu da bir gerçektir. Bu durum bilerek hareket edilmek, mücadele edilmek durumundadır. Kadın ve gençlik hareketlerini geliştirirken, kadın ve gençlik kitlesini eğitip, örgütleyip eylemli kılmaya yönelirken bu durumu, bu gerçeklikleri görmemiz, anlamamız, ayrıntılı bir biçimde

bilince çıkartmamız lazımdır. Hem taşınan devrimci potansiyeli hem de düşman politikalarını, oyunlarını, onun tüm özelliklerini anlamalıyız, bilince çıkartmalıyız.

Eleştiri-özeleştiri her zaman gerekiyor

Bu temelde yerine getirilmesi gereken devrimci görevlerinin ne olduğunun tespiti gereklidir. Örgütü ve eylemi, düşünce, program, strateji, taktikler düzeyinde bu çerçevede oluşturup pratikleştirmek gerekiyor. Bu yönlü çabalar var, önemli mücadeleler ve çalışmalar var. Gelişen bir hareket düzeyi var. Öncülük bilincinin gelişmesiyle daha fazla görev ve sorumluluklara sahip çıkan, dolayısıyla kadın ve gençlik hareketinde eski durumdan çıkarak daha çok gelişme kaydeden bir düzey var. Bu bir gerçektir. Yeni paradigmayı anlama, bu temelde Demokratik Ulus çizgisini bilince çıkartma, direniş ve inşa çalışmalarında kadın ve gençliğin ayrı ayrı kesimler olarak görevlerini, rollerini, sorumluluklarını, misyonlarını bilince çıkartıp örgütlenerek gereklerini yerine getirme yönünde önemli bir çaba ve mücadele var. Bunlar birer gerçektir. Fakat düşman saldırılarının ağırlığı göz önüne getirilirse ve Demokratik Ulus inşasında yürütülmesi gereken öncü görevlerin kapsamı dikkate alınırsa,

yürütülen çalışmaların yetersiz olduğu, ciddi eleştiri götürdüğü, içlerinde birçok hata ve eksikliği taşıdığı da bir gerçektir. Bu anlamda eleştiri-özeleştiri her zaman gerekiyor. Çünkü sürekli geliştirmeye ihtiyaç var, pratikten dersler çıkartarak hata ve eksiklikleri bulup düzeltmeye, dolayısıyla doğru ve başarılı yürütülür hale getirilmeye ihtiyaç var.

Kadın ve gençlik hareketlerin rol ve misyonları farklıdır

Kadın ve gençlik öncülüğü biçiminde tanımladık ama rol ve misyonları aynı değildir. Birlikte tanımladık diye birebir özdeş ve aynıymış gibi görmemek gerekiyor. Kadın Hareketi ile Gençlik Hareketinin yürütmesi gereken görevleri, oynaması gereken rolleri var. Benzerlikleri var, farklılıkları daha çok var. Benzerlikler kadar farklılıkları da görmek lazım. Kesinlikle eşitlememek gereklidir. Öncülük misyonları, rolleri, sorumlulukları benzer ve ortak olduğu için birlikte ele aldık.

Misyon ve sorumlulukları şöyledir: Demokratik Ulus inşası çalışmalarında, Demokratik Konfederalizmin örgütlenip yönlendirilmesinde kadın ve gençlik hareketi öncü düzeyde rol oynayacak, görev yürütecek. Toplumun başta kadınlar ve gençler olmak üzere Demokratik Modernite Çizgisinde eğitimi, örgütlenmesi her

düzeyde eylemli kılınmasından birinci derecede kadın ve gençlik hareketleri sorumludur. Bu açık bir gerçektir. Bunu belirtmek için birlikte ele aldık.

Bir yerde parti ve gerilla öncülüğü de kadın ve gençlik öncülüğü biçiminde somutlaşıyor. Dahası kadın ve gençlik hareketi parti ve gerillanın öncülüğünün özgünlüğünden farklı olarak, toplumsal hareketin en temel güçleri oluyor. Söz konusu eğitim, örgütlenme ve eylem faaliyetini bizzat en önde, en yoğun yürütecek güç oluyor. Her türlü eğitim, örgütlenme, yürütme, yönetmeyle sorumlu güçtürler. Kadın ve gençlik hareketinin durumu ve rolü; parti öncülüğünün rolü, gerillanın rolü, öz savunmanın yeri ve rolü gibi değildir. Burada da bir öncülükten söz ediyoruz, bu öncülük öyle değildir. Bu öncülük birebir içinde olan, özgür toplum olarak yaratılması gerekenlerin hepsini kendi içinde şekillendiren, var eden bir öncülük durumundadır. Hepsini yapmakla sorumludur. Bunu yapabilmesi için öncelikle kendisini örgütlemesi gerekiyor.

Kadın ve gençliğin eğitimi, örgütlü, eylemli olması lazım

Komalên Ciwan'ın bütün gençliği içine alacak, eğitecek, örgütleyip her düzeyde eyleme seferber edecek hale getirilmesi önemlidir. Toplumsal harekette kadın ve gençlik öncülüğünün olabilmesi için kadın ve gençliğin eğitimi, örgütlü, eylemli olması lazım. Çok güçlü özgür ve demokratik kadın ve gençlik

Çok güçlü özgür ve demokratik kadın ve gençlik hareketinin yaratılması gereklidir.

hareketinin yaratılması, sürekli geliştirilmesi gereklidir. Kitle olarak kadın ve gençliğin üzerlerinde Önderlik etkisi çok güçlü, bir duygusal bağlılık oluşturulmuş, ortaya çıkartılmıştır. Geçen 45 yıllık çalışma ve 36 yıllık savaşın sonucunda böyle bir düzey ortaya çıkartılmıştır, bu bir gerçektir.

Şu da bir gerçektir: Bu kesim-

lerin Demokratik Modernite Çizgisi temelinde eğitimleri, örgütlenmeleri, eyleme sevk edilmeleri çok zayıf, çok dar ve çok sınırlıdır. Eğitimleri çok azdır, çok yüzeyseldir. Farklı etkilenmeler altında çok fazla kalınıyor. Örgütlenme düzeyi çok dar ve üsttedir, elit denebilecek durumdadır. Büyük potansiyel göz önüne getirilirse böyledir. Eyleme geçmede kuşkusuz tüm gerici saldırılara karşı insanlığın özgür yaşam umudunu

koruyan bu büyük mücadeleye, direnişine en çok öncülük eden, yürüten kadın ve gençliktir. Böyle büyük bir mücadele var ama potansiyel dikkate alınır-sa bir de içinde bulunduğumuz koşulların sunduğu imkânlar ve fırsatlar değerlendirilirse, var olanı onlarca kat aşacak düzeyde planlı, örgütlü eylemler geliştirmek mümkündür.

Kürdistan'da büyük devrimci gelişmeleri ortaya çıkartacak eylemler geliştirilebileceği gibi, bunu Ortadoğu'ya, dünyaya daha etkili yayabilme imkân ve fırsatları da çok fazladır.

Kuşkusuz önünde engeller var, her şey açık ve rahatça yapılacak bir durumda değildir ama bilinçli ve örgütlü davranılırsa engelleri aşmak, bu büyük potansiyeli eğitimi, örgütlü ve eylemli kılmak, dünyada yeni bir özgürlük hareketini, özgürlük eylemini, 5 bin yıllık iktidar ve devlet sistemini oldukça daraltacak, zayıflatacak düzeyde geliştirmek mümkündür.

'Biz bu işin sorumluları değiliz' diyemezler

Bu haliyle yürütülen mücadelenin yol açtığı gelişmelere, ortaya çıkardığı sonuçlara baktığında insan çok daha fazlasının yapılabileceğini, çok büyük gelişmelerin yaratılabileceğini rahatlıkla görebiliyor. Her ne kadar ifade olarak, düşünce olarak bunlar söylense ve görülse de pratiğe geçirirken yaratıcı

olamama, zengin yaklaşamama, düşman politikalarını başarısız kılabacak etkinlikte yol-yöntemleri geliştirememesi durumları yaşanıyor. Dolayısıyla zorluklarla karşılaşınca daralan, aklın gücüyle, yaratıcılıkla hareket etme yerine öfke ve tepkiyle hareket eder duruma düşen durumlar yaşanabiliyor. Öncelikle bunlar tespit edilebilir, çünkü önemlidir. Neden? Kadın ve gençlik kitlesi Demokratik Konfederalizm çizgisinde eğitilip örgütlenilemez ve doğru bir anlayışla toplumsal harekete bu düzeyde öncülük etmeye yönlendirilemezse, elbette Demokratik Ulus inşası gerçekleşmez. Çok boyutlu inşası görevlerinin hiçbirisini yerine getiremeyiz. Çünkü toplumu bu doğrultuda eğitecek, örgütleyecek, pratiğe yönlendirecek bir güç lazım. Bu güç örgütsel öncülük düzeyinde kadın ve gençlik örgütlülüğüdür. Kadın ve gençlik bunu yapacak örgütlülük düzeyinde olmazsa bu görevleri kim yapacak?

Örneğin çeşitli kurum-kuruluşlar, herkes bu konularda 'Ben bu işin sorumlusu değilim' değilim biçiminde yaklaşabilir, kendi dışında görebilir ama parti 'ben bunun sorumlusu değilim' diyemez. Gerilla 'ben bu işin sorumlusu değilim' diyemez. Kadının ve gençlik hareketi 'biz bu işin sorumluları değiliz' diyemezler. Böyle derlerse öncülüğü inkâr etmiş olurlar. Hem öncü olacaksın hem de böyle diyeceksin, bu da olmaz. Bu anlamda kadın ve gençlik hareketinde öncülüğü anlama ve öncülük bilincinde de zayıflıklar var. Öncü olunmak isteniliyor, bu çok güzel ama istemek yetmez, gereklerini yerine getirmek lazım.

Öncü, sadece kendinden sorumlu olamaz

Kadın ve gençlik hareketine soralım, "öncüyüz" diyorsunuz, neyin öncüsünüz? Çok açık ki, demokratik toplum hareketinin öncüsünüz. Demokratik Konfederalizmin örgütlenilmesinin öncüsü, Demokratik Ulus inşasının öncüsü, faşist sömürgeci-soykırımcı saldırılara karşı direnişin öncüsünüz. O halde özgünlük ve öncülüğü birleştirebilmek lazım. Öncü, sadece kendinden sorumlu olamaz, kendisiyle sınırlı kalamaz. Bir güç kendisiyle sınırlı kalıyor ve sorumluluğu kendi düzeyinde oluyorsa, onun öncülüğü sadece kendisiyle sınırlıdır, kendisi çerçevesindedir. Diğer türlü bir şeyin öncüsü olamaz. Öncü, her şeyden sorumludur. Adı üzerinde 'öncü' deniliyor. Bir parça değil, bir kol değil, hatta gövde bile değildir, öncü beyindir. Beyin 'vücudun hepsinden sorumlu değilim, ben sadece kendimden sorumluyum' derse organizma işlemez. Böyle bir tanımlama olabilir mi, inandırıcılığı olabilir mi? Öncülük, işte böyle bir durumdur.

Bu bakımdan her şeyden önce anlayışta daha çok derinleşme, yetkinleşme gereklidir. Öncülük yerine kol hareketi olma gibi ortaya çıkıyor. Ulusal kurtuluş hareketlerinin ya da reel sosyalizmin devrim hareketlerini stratejik planlamaya kavuşturulduğunda "kadın ve gençlik kolları" deniliyordu. Çoğunlukla iş o noktaya gelindi mi, 'kol hareketi' gibi kalıyor. Özgünlüğün bu kadar kendisiyle sınırlı kalması bu anlama geliyor.

Kadına dönük saldırı çok fazladır

Kadın hareketi doğası gereği gençlik gibi değildir, farklılıklar var. İstese de istemese de zorunlu olarak genele katılmak durumunda kalıyor. O kadar kendisini koparamıyor ama gençlikte daralma, kendisiyle sınırlı kalma çok daha fazladır. Kadın hareketinde ise, geliştirilen örgütsel sistemler gereği olarak somut pratikte yer almaları var. Fakat görev ve sorumluluk çok fazladır. Kadına dönük saldırı çok fazladır. Kadının eğitilip örgütlenilmesinin görevleri çok kapsamlı görevlerdir. Bir de önündeki engeller fazladır. Tarihsel olarak oluşmuş duygu, düşünce, zihniyet, anlayış, pratik boyutu çok öndedir, çok yoğunudur. Bunların hepsiyle çok radikal, keskin, derin mücadele etmek gerekiyor. Daha fazla topluma inme, daha çok bu konuda görev ve sorumluluk üstlenmek gerekiyor. Kadının eğitim ve örgütlenme sorunları fazladır.

Dikkat edilirse parçalı kalındığı için özel savaş merkezi bu durumu değerlendiriyor, parça parça üzerine geliyor. Bir de ağır vahşi psikolojik savaş temelli saldırılar yürütüyor. Psikolojik olarak bozmaya, sindirmeye, ürkütmeye, korkutmaya çalışıyor ve daraltıyor. Toplumsal hareketi birbirinden koparmaya çalışıyor, daha fazla daraltıp elitleştirilmeye çalışıyor. Ortaya çıkan bu durumun oluşmasında özel savaş politikalarının payı var. Onları yeterince görme, aşma, yenilgiye uğratmada yetersiz ve zayıf kalıyoruz.

Bu çerçevede anlayış olarak

doğru, derin ve bütünlüklü yaklaşmak gerekiyor. Pratikte de daha çok çaba harcayan, daha yaratıcı yaklaşan olmak gerekiyor. Bir taraftan özel savaş saldırıları kırılıp geriletilmeye çalışılırken bunu kaba şiddetle, dıştan baskıyla yaparken, sadece böyle yapmıyor. Bu saldırıların ideolojik, felsefi, psikolojik boyutları da var. Bu çerçevede özel savaş saldırılarına karşı mücadele etmeyi kesinlikle bilmek gereklidir.

Her türlü darlık ve zayıflıktan sorumlu gençlik ve kadın hareketidir

Kadın ve gençlik öncülüğü sorununu da böyle ortaya koyabiliriz. Özellikle örgüt ve eylem açısından çok önem arz eden bir durumdur. Gençlik ve kadın hareketi bilmeli ki, örgüt ve eylem öncüsü kendisidir. Gerillanın, öz savunmanın bir eylem çizgisi var ama bir de toplumsal eylem çizgimiz var. Toplumsal eylemliliğin öncüsü gençlik ve kadın hareketidir. Toplumsal eylemlilikte her türlü darlık ve zayıflıktan sorumlu gençlik ve kadın hareketidir. Başka yerde sorumluluk aramamak gerekiyor. Başkalarının yapmasını beklememesi gerekiyor. Kendisi yapacak, çünkü kendisinin sorumluluğu altındadır. Kuşkusuz kendi başlarına yapmayacaklar ama çoğunlukla kendi başlarına oluyor. Kendi özgünlüklerinde de yapabilmeliler ama sadece kendi özgünlüklerinde yaptıkları eylemle bu hareketler kendilerini çizginin gerektirdiği eylemlilik düzeyine ulaştırmış olamazlar. Genel hareketin de ortak eylemliliğini geliştirmekle sorumlular, çünkü öncüdürler.

Düşüncedeki hatalar, örgütlenme ve eylemdeki darlıklar, kopukluklar, parçalılıklar böyle sonuçları ortaya çıkartıyor. Eğer bunlar giderilmez, örgütsel ve eylemsel öncülük bütünlüklü olarak örgütlü bir biçimde yerine getirilmezse, devrimin ideolojik-kültürel derinliği gelişmez, toplumsal boyutu açığa çıkmaz. Siyasi-askeri boyut daha çok öne çıkar. Sanki bir yönetim değişikliği hareketine dönüşür. Bir ruhsal, duygusal, düşünsel, kültürel değişim, dönüşüm, özgürleşme, dolayısıyla toplumsal özgürlüğün ve demokrasinin geliştiği, derinleştiği bir devrim haline gelemeyiz. Bu ciddi bir durum ve ciddi bir sorundur. Onun için de örgütsel ve eylemsel öncülükteki bütünlüğü, kapsamlılığı yaratmalıyız. Daralan ve giderek daha fazla siyasi boyuta kayan olmamalıdır. Kuşkusuz siyasi boyutu da olacak; eğitim, örgütlenme ve yönetim sorunlarını çözecek. Çünkü kadın ve gençlik hareketi öncüdür. Bu öncülük, parti öncülüğü gibi değildir. Bu öncülük sistemi yaratma, günlük faaliyeti örgütleyip yönetme öncülüğüdür ki, kuşkusuz politikayla çok iç içedir ama sadece politik değildir. Felsefi, ideolojik, kültürel boyutlarını da görmemiz lazım. Siyasi boyutu onlarla tamamlamamız, en az siyasi boyutu kadar felsefi, ideolojik, kültürel boyutu da öne çıkartmamız, esas almamız, pratikleştirmemiz gereklidir.

Kulağımıza küpe etmeliyiz

Devrimimizin bir özgürlük devrimi olabilmesi için toplumsal hareket haline gelebilmesi, kültür devrimine dönüşmesi kesinlikle böyle olmasına bağlıdır. Öyle olmadığımızı söylersek bu bizi iktidar ve devlete götürür, iktidarcı ve devletçi eğilimleri ortaya çıkartır. Bu her zaman aklımızda olması gereken, hiçbir zaman unutmamamız gereken bir durumdur. Adeta kulağımıza küpe etmeliyiz. Öyle politikasız olmaz ama dar, salt siyasileşen bir durum da bürokrasiye ve devlete yol

açar. Felsefi, ideolojik, kültürel, sosyal boyutu öne çıkmalı, derinleşmelidir. Devrimimiz öyle gelişmelidir. Zihniyet devrimi olarak, kültür devrimi olarak gelişmelidir. Bunları geliştirmede de kadın ve gençlik öncülüğünün önemli bir rolü ve sorumluluğu var. ●●●

APOCULUK çizgi devrimciliğidir

Özgürlük Mücadelesinde kadro olmak verili sistem, sömürgeci devlet, işbirlikçi Kürt, geleneksel toplum karşısındaki duruşun ifadesi, tercih biçimi olarak büyük anlam taşır. Özellikle de mücadelenin zorlukları, gerektirdiği fedakârlıklar dolayısıyla devrimci olmak, gerilla olmak kişiyi içinde bulunduğu hareketin, örgütün bir parçası olarak önemli bir değer haline getirir. Bu değer özlenen, umut edilen, ihtiyaç duyulan özgürlük ve eşitlik idealine ulaşmanın yegâne aracı ve insan olarak amacı olma dolayısıyla

halkların büyük güven, sevgi ve sadakatine sahip olur. Adeta halk, toplum, sınıf, cins adına özgürlüğü amaç edinen partinin, hareketin örgütlü kişiliği, eylemsel gerçekleşmesi olarak, yani somutlaşan parti ve hareket olarak ön kabul görür, öyle ele alınır. O bir eve girdiğinde oraya parti girmiş gibi kabul görür, bir kitleye hitap ettiğinde parti hitap etmiş gibi alkışlanır.

Zira o, gerçekleşen; dile, göze, ele, biçime dönüşen partidir. Kadını-erkeği, genci-yaşlısı tüm toplumun umudunu, özlemlerini, hayallerini yüklediği amaçın, hedefin ve bunun örgütlü

iradeleşmesi olarak partinin insanlaşma biçimidir. Dolayısıyla kadro olmak, tüm bu değerleri yüklenmek, temsil etmek demektir.

Kadrolaşmak son derece önemlidir

Peki, ama Özgürlük Hareketinin saflarında bulunmak, bu temelde kadro olmak yeterli midir? Elbette verili düzen, geleneksel toplum, işbirlikçi Kürtlük, sömürgeci egemenlik karşısında özgürlük mücadelesini tercih etmek, bu temelde kadrolaşmak son derece önem-

lidir. Fakat bu tercih tek başına iyi ile kötü, güzel ile çirkin, onur ile onursuzluk, özgür ile köle arasındaki kesin ve mutlak çizgi değildir. Zira hayat tüm ikililiği ve sınayan zorlukları, tuzakları, tesadüfleriyle kişiyi test etmeye devam etmektedir. Amaç edinilen hayallere, onun mücadele tarzı ve geleneğine, içinde bulunulan iradeleşmeye, bir parçası olunan değerlere ne kadar bağlı kalınacağını anlamlı olarak kişilik ve eylemde amacın ne kadar pratikleştirildiği sürekli bir sınava tabidir. Özcesi mücadelenin her anı,

Bir militanın kabul ve red ölçüleri

Peki, bir kadronun, bir öncünün, bir devrimcinin militanlığı nasıl ölçülür? Neyle ölçülür?

Elbette zorluklar karşısındaki duruşla, her koşul altında çizgideki netlikle, mücadelecilikle ve elbette yılmaz savaşıklık, büyük fedakârlıkla. Özellikle de örgütün zayıf düşürüldüğü, değerlerin anlamsızlaştırıldığı, militanlığın rafa kaldırıldığı, çizginin muğlaklaştırıldığı koşullarda tüm bunlar karşında net, kararlı, iddialı, mücadelecilik

“Apocuyum” demekle APOCU militan olunmaz

Çizgi; ideolojik çizgi, felsefik çizgi, zihniyet çizgisi, ruh ve duygu yaklaşımlarını da içine alıyor. İdeolojik çizgi, somut yaşam tarzı, yaşam ilke ve ölçüleri; Önderlik neyi doğru buluyor neyi yanlış, neyi kabul ediyor neyi red ediyor, sorusuna verilen cevaptır. Bu, kişinin yaşamında somut olarak Önderliğe katılması, Önderliğin yaşam ilke ve ölçülerini özümsemesi, benimsemesi, onları esas alması demektir. Önderliğin yaşam

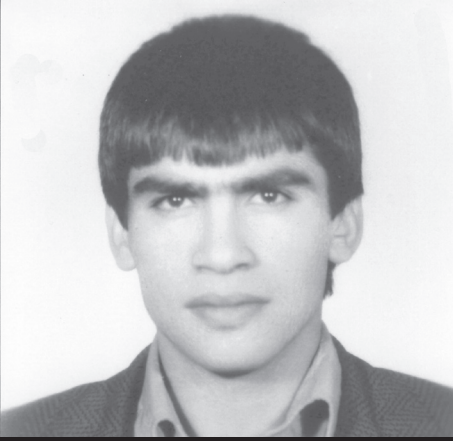
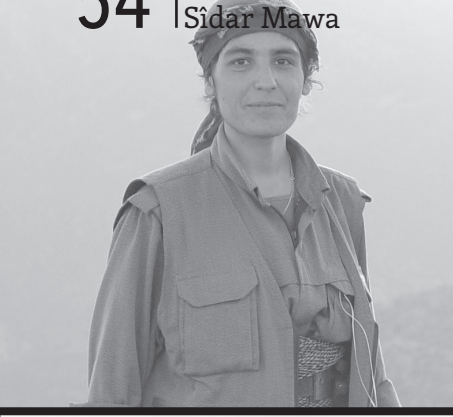
APOCU militanın kendisini, partisinin ve halkının çıkarlarına ve ihtiyaçlarına göre örgütleyip bu temelde nerde olursa olsun parti çalışmalarına katması gerekmektedir.

imkânları, fırsatları, zorlukları, görevleri, yetkileri kadronun militanlığını ölçer. Yani kadro olmak hiçbir koşulda partinin program ve tüzüğünü teorik olarak kabul etmiş olmak boyutunda yeterli olmaz, esasta militan olmaya tekabül eder. Militan olmak ve her koşulda militanlığın gereklerini uygulamak esas ölçüdür. Yetki düzeyi, görev sınırları ne olursa olsun mücadele değerlerine karşılıksız bağlı olmak, anın gereklerine kaygısız cevap olmak gerçek militanlığı ifade eder.

Kişiliğine, ruhuna, bilincine, üslubuna bu tarz militanlığı yedirmemiş hiç kimse Özgürlük Hareketi adına başarıya imza atan bir kadro olmaz. Kadro olmanın, öncüleşmenin, devrimcileşmenin ruhu, kişiliği, üslubu bu militanlıkta yatar.

bir duruşun sahibi olabilmekle ölçülür. Burada önemli olan durum ise militanda açığa çıkan kabul ve red ölçüleridir. Kabul ve red ölçülerinde keskin ve net olmak aynı anda ideolojik netliği ve Önderlik gerçeği temelinde netleşmeyi gösterir. Bu temel ayaklar üzerinde bir netleşme gerçekleştiğinde APOCU militan çizginin sağlam bir neferi ve savaşıcısı olunur. Bu çizginin savaşıcısı olabilmek aynı anda partiyle bütünleşmeyi de kapsar. Parti ve Önderlik çizgisinin ideolojik boyutu da vardır. Bunlar; yaşam, ilke ve ölçüleridir. Burada da çizgi, bir somutluk ifade ediyor. Öyle muğlak, karışık değildir kesinlikle. Red-kabul ölçüleri daha çok burada ortaya çıkıyor, somutlaşıyor. İdeoloji; yaşam tarzı, yaşamın ilke ve ölçüleridir.

tarzını incelemeyeceksin, bilemeyeceksin, öğrenmeyeceksin ya da doğru bulmayacaksın, reddedeceksin, ondan sonra da “Ben Apocu militan oldum, katıldım” diyeceksin! Çizgi devrimcisi böyle olmaz. Çizgi devrimcisi olmak; felsefik, zihniyet, duygu-ruh olarak Önderlikle bütünleşmeyi öngördüğü gibi, ideolojik olarak da Önderlikle bütünleşmeyi, Önder Apo’nun yaşam ilke ve ölçülerini anlayan, öğrenen, benimseyen, özümseyen, kişiliğinde o ölçüleri şekillendiren, hayata geçiren, onun dışındaki ölçüleri reddeden bir düzeye ulaşmak demektir. İstedğim gibi yaşamım, istediğim gibi davranırım, deyip ondan sonra “Apocuyum” demekle APOCU militan olunmaz. APOCU militanın, kendisini partisinin ve halkının çı-

karlarına ve ihtiyaçlarına göre örgütleyip bu temelde nerde olursa olsun parti çalışmalarına katması gerekmektedir. Kendisini yaşadığı toplumun bir emekçisi, toplumsal yaşamın bir inşacısı ve öncüsü olarak görmesi gerekmektedir. Bu özelliğinden kaynaklı bir anlamda kadroya toplum savaşıcısı diyebiliriz. Toplum savaşıcısı olduklarından tüm halklara mal olmuşlardır. Bir yandan bu özellikten kaynaklı halk savaşıcısı da diyebiliriz. Halk savaşıcısı olarak bir gerilla, silahlандığı daha ilk gün ne için, kime karşı ve nasıl savaşacağını bilen kişidir. O, yurt sevgisi ve özgür yaşama tutkusuyla silahlanan ve bundan dolayı düşmanla savaşmaya, gerekirse bu uğurda ölmeye hazır biridir. Yurt sevgisi, Önderlik gerçeği ve özgürlük düşüncesi isteminden yoksun, fedakâr olmayan birinin halk savaşıcısı olamayacağı açıktır. Bu nedenle birçok ülkede, özgürlük savaşıçılarına fedai ismi verilmiştir. Birçok meziyetin yanı sıra en başta bir savaşçıda yurtseverlik, fedakârlık ve cesaret esastır. Yurtsever olunmadan işgalciler, düşman bilinemez; fedakâr ve cesur olunmadan zorluklara katlanılamaz, savaşa girilemez ve amaçlar uğruna ölüm göze alınmaz. Özgürlük savaşıçıları bu kadar anlamlı değerli kılan tek özelliği fedailiği değildir tabii. Yaşam içerisinde ki mütevazılığı, emeğe yaklaşımı ve yoldaşlık ilişkisi partide artık bir kültür yani bir yaşam tarzına dönüşmüştür. Sistemler değişebilir, paradigma değişebilir ama değişmeyecek şeylerden biri de Apocu militandaki

yaşam kültürü ve ölçüleridir. Bu ölçüler kitaplarda yazılan, ya da eğitimlerde tartışılıp belirlenen ölçüler değildir.

Yaşam ölçüleri, şehit düşen arkadaşların yaşam perspektifidir

Bu yaşam ölçüleri kırk yıldır mücadelenin birer birikimi ve özgürlük uğrunda şehit düşen arkadaşların yaşam perspektifidir. Bizler yaşam içerisinde emeğin ve parti değerlerinin önemini Şehit Haki Karer arkadaşın emeğe ve değere yaklaşımından öğrendik. Mütevazılığın devrimci bir yaşam tarzı olduğunu Amed zindanında faşist barbar darbecilere karşı gün be gün eriyip şehit düşen gençliğin öncü komutanı Ali Çiçek yoldaşdan öğrendik. Bizler partide yoldaşlık ilişkisini Önder Apo ve Haki Karer yoldaşın birbiri ile olan ilişkisinden öğrendik. Bizler fedai ruhu Amed cezaevinde dayatılan ihanet ve teslimiyete karşı kendi bedenini feda ederek cevap veren Mazlum Doğan yoldaştan öğrendik. Parti içerisinde ilke ve ölçüleri savunmayı, dayatılan tasfiyeye karşı kendi bedeninde yaktığı özgürlük ateşi ile cevap olan Viyan Soran yoldaştan öğrendik. Özcesi bu yaşam ölçüleri ve yaşam öğretileri bir militanın değişmez ölçüleri olmuştur. Bu ruh, düşünce ve felsefe ile örülen Apocu çizgide şu an faşizme karşı destansı bir direniş veriliyor ve özgür bir Kürdistan'da Özgür Önderlik ile Amed surlarında buluşmanın sıcaklığı ve yakınlığı ile faşizme tarihinin unutamayacağı bir yenilgi yaşıyor. ●●●

Das Aufblühen der internationalistisch militanten Persönlichkeit

Wenn wir an internationalistische Militanz denken, dann sind unsere Herzen und unsere Gedanken bei Hakî Karer, Sara Dorşîn, Hêlîn Qereçox, Bager Nûjiyan und allen anderen, die in den letzten Jahren aus der „Sicherheit“ des Lebens im Westen aufgebrochen sind und im Kampf um eine menschliche Welt in Kurdistan unsterblich geworden sind. Wenn wir an sie denken, wollen unsere Gedanken aus dem kleinen Horizont ausbrechen, den uns der Liberalismus aufzwingt und uns damit vormachen will, dass unser Leben keine Bedeutung in der Geschichte haben kann und wir keine ernsthafte Rolle in diesem

Kampf spielen können. Unsere gefallenen FreundInnen zeigen uns das Gegenteil. Sie haben diese Ideologie der Gleichgültigkeit mit ihrem Leben durchbrochen und sind zum Vorbild für militante Persönlichkeiten geworden. Entgegen der Gedanken einiger, dass die Revolution in Rojava ein kurdischer Kampf sei, mit dem man sich von außen etwas solidarisch zeigt, haben sie gezeigt, dass dies ein internationalistischer Kampf ist, den es gemeinsam zu verteidigen gilt.

Suche nach Wahrheit

Wenn wir uns das Leben und die Gedanken der Şehîds ge-

nauer ansehen, so sehen wir eine andere Herangehensweise an das Leben und die Revolution. Es ist kein Zufall, dass ihre Suche sie in das Herz der Revolution, nach Kurdistan geführt hat. Wer glaubt, sie hätten sich dieser Revolution nur angeschlossen, weil sie so erfolgreich ist, sieht nur einen Teil der Wahrheit. Auch der gemeinsame Feind, der Faschismus als wahres Gesicht des Kapitalismus, ist als Begründung nicht ausreichend. Ausschlaggebend ist das Paradigma der PKK-Bewegung. Dieses liegt in der Geschichte der kommunalen, indigenen und natürlichen Gesellschaft, welche die Werte eines menschlichen Zusam-

Sie haben diese Ideologie der Gleichgültigkeit mit ihrem Leben durchbrochen und sind zum Maßstab für militante Persönlichkeit geworden.

menlebens gegen Kolonialismus und Imperialismus verteidigt.

Das ist es, was wir Welatparezi nennen: Die Verteidigung des Landes, das Leben schenkt; die Verteidigung der Gesellschaft, die Gemeinschaft gibt; und die Verteidigung der Geschichte, der Werte und der Lebensweisen, die Sinn geben. Jede militante Persönlichkeit der PKK kämpft mit dem Bewusstsein, einen Kampf um die Menschlichkeit und gegen die Barbarei zu führen. Das Ziel ist der Aufbau einer politischen Gesellschaft auf der Grundlage ethischer Werte für die gesamte Menschheit. Die PKK ist daher von Anfang an eine internationalistische Bewegung und wurde es nicht erst, nachdem sich FreundInnen aus dem Westen ihr angeschlossen haben. Schon bei der Gründung war sie internationalistisch.

„Ich bin, weil du bist“

In verschiedenen afrikanischen Weisheiten finden wir die Ubuntu-Philosophie, die besagt „Ich bin, weil du bist“. Diese bringt das grundlegende Prinzip des Menschseins, nämlich des kollektiven Lebens, zur Sprache.

Menschen mit solch kommunalen Ideen sind die größte Gefahr für die Kapitalistische Moderne, da sie die Unmenschlichkeit des Systems nicht akzeptieren können und ihr Le-

ben nach ethischen Werten ausrichten. Hierin liegt der wahre Grund für die Angriffe und Kolonialisierung von Rojava, Qendîl, der Zapatistischen Gebiete und besonders für die Isolation von Rêber APO. Diese Werte aufzubauen, zu verteidigen und zu verbreiten, ist die erste und wichtigste Aufgabe einer militanten Persönlichkeit.

Kolonialisierung des Geistes und der Herzen

Dieses Erbe wurde und wird von den revolutionären Bewegungen des Westens ignoriert. Die Gründe sind ein positivistischer Fortschrittsglaube und ein individualistisches Freiheitsverständnis: Die westliche Zivilisation sei im Grunde die Krönung der Schöpfung, die nur von einigen Übeln befreit werden müsse und Freiheit bedeute, dass jede Person einfach den eigenen Neigungen nachgehen könne. Dabei fällt nicht auf, dass damit eigentlich die Strategie der kapitalistischen Staaten übernommen wird, ethische Werte, nach denen die Menschen natürlicherweise ihr Leben ausrichten würden, auszulöschen. So sieht niemand die Notwendigkeit, das eigene Leben und die Persönlichkeit grundlegend zu ändern. Es ist diese fehlerhafte Ideologie, die uns wieder an dieses System bindet, das wir eigentlich bekämpfen wollen. Dies können wir Kolonialisierung des Geis-

tes und der Herzen nennen. Es ist vor allem der Geist des Egoismus, der uns nur auf unser eigenes Leben blicken lässt. Wir planen unsere Zukunft so, dass wir ein einigermaßen erträgliches Leben aufbauen können und überlegen immer, wie die Menschen um uns herum dafür nützlich sein könnten. Ob es ein angenehmer Job ist, eine Beziehung, ein interessantes Studium, das ist es worüber wir oft hauptsächlich nachdenken und dabei steht immer nur das eigene Ich im Mittelpunkt der Gedanken. Die Welt existiert nur für die Befriedigung der eigenen Bedürfnisse. Der Kampf gegen diese Mentalität ist wohl der Schwerste für Menschen aus dem Westen.

Wenn wir eine militante Persönlichkeit im Sinne des Internationalismus unserer Zeit aufbauen wollen, müssen wir den Kampf gegen den Kolonialismus in unseren eigenen Köpfen beginnen. Erst dann können wir uns dem Widerstand gegen den globalen Kolonialismus anschließen, mit dem die kapitalistische Moderne ihre Macht aufrechterhält. Unser Ziel ist dabei aber nicht nur einfach der Widerstand, sondern der Aufbau einer ethisch-politischen Gesellschaft und ein System der Selbstverwaltung.

Nehmen wir uns die Gefallenen als Beispiel.

Şehîd namirin!

UND WAS IST DEINE VERANTWORTUNG?

Wir reden häufig über die Verantwortung der Jugendlichen, oder allgemein die Verantwortung eines jeden Kurden und einer jeden Kurdin in diesem Freiheitskampf. Ob in privaten Gesprächen, in Sitzungen oder Konferenzen, wir diskutieren und kritisieren regelmäßig warum die Verantwortung in diesem gemeinsamen Freiheitskampf nicht tiefgründig erfüllt wird. Doch wir vernachlässigen oft den Hintergrund dafür. Hängt es vielleicht davon ab, das wir uns unserer Verantwortung nicht bewusst sind? Oder sind wir uns ihrer bewusst, aber werden der Verantwortung trotzdem nicht gerecht? Was verstehen wir überhaupt unter Verantwortung? Dass sollten wir sehr tiefgründig analysieren und uns in Bezug

auf diese Problematik selbst hinterfragen.

Jeder Mensch gibt sich verschiedenen Verantwortungen hin. Denn jeder Mensch setzt sich bestimmte Ziele. Um diese Ziele zu erfüllen, nimmt er Verantwortung auf. Mütter und Väter setzten sich das Ziel, ihre Kinder zu erziehen und zu versorgen, sie gehen dafür Arbeiten und investieren ihre Zeit. Das wäre ein Beispiel für eine Verantwortung, die man übernimmt. Manche sehen ihre Schule als Verantwortung, Andere ihre Arbeit. Es gibt viele „Verantwortungen“ im Kontext des kapitalistischen Systems, die ich hier hätte aufzählen können. An dieser Stelle müssen wir uns selbst hinterfragen:

Wie weit können die Grenzen der eigenen Verantwortung gehen, bleiben sie nur im Rahmen

des konformistischen Lebens, oder überwinden sie dieses?

Verantwortung bedeutet, etwas zu Ende zu bringen, das Ziel, was gesetzt wurde, zu erfüllen. Die Ziele, die wir setzen, zeigen uns für was wir Verantwortung fühlen oder fühlen wollen.

Kann man Ziele nur mit der eigenen kleinen Welt begrenzen? Also beispielsweise mit der Arbeit, Schule oder mit den eigenen Kindern?

Die Antwort auf beide Fragen ist ganz klar: weder die Verantwortung, noch die Ziele, die man sich setzt, dürfen von der eigenen kleinen Realität beschränkt sein. Nach dem kapitalistischen System jedoch, ist es genau das Gegenteil. Alles ist mit dir und mit deiner Familie begrenzt. Und so wird es uns auch beigebracht. Unsere Eltern verteidigen

gen das meist sogar. Denn das kapitalistische System hat es mit seinen Methoden geschafft, die Gefühle und Gedanken des Menschen so zu entstellen. Das System sagt uns: „Alles was außerhalb deines eigenen Lebens passiert, ist nicht wichtig“. Und somit wird die gesellschaftliche Verantwortung verleugnet. Kurz gesagt: Der Egoismus wurde uns zur obersten Verantwortung gemacht.

wir, das kurdische Volk, viel erlebt. Natürlich kann man die Geschichte des kurdischen Volkes nicht auf diese 41 Jahren begrenzen. Jedoch wurde durch die kurdische Freiheitsbewegung eine Geschichte wieder lebendig gemacht. Deswegen ist es wichtig, diese 41 Jahre anders zu betrachten. In den 41 Jahren setzten die Feinde alles daran, den kurdischen Freiheitskampf niederzuschlagen. Der faschis-

zieht, kennen alle das kurdische Volk, die kurdische Freiheitsbewegung und die HeldInnen von Rojava. Die KurdInnen sind damit auch nicht mehr die alten, sie sind sich ihrer Verantwortung bewusst und kämpfen für das Ziel eines freien Lebens.

Sie sind gefallen, um etwas am Leben zu erhalten

In diesen 41 Jahren wurden Massaker gegen das kurdische Volk verrichtet. Es wurde jede erdenkliche Methode durchgeführt, um die Suche nach einem freien Leben zu brechen. Wir wissen alle, was im Diyarbakir Gefängnis geschah. Wir wissen alle, was das kurdische Volk 1992 in Cizîr und Nisêbîn an Newroz erlebt hat. Uns ist allen bewusst, welche dreckigen Methoden der faschistische türkische Staat genutzt hat, um den Widerstand des kurdischen Volkes dem Erdboden gleich zu machen. Uns ist bewusst, was in Sur, Cizîr und Nisêbîn unternommen wurde, um den Widerstand der kurdischen Jugendlichen zu brechen. Und natürlich wissen wir, wie viele Şehîds wir in diesen 41 Jahren gegeben haben. Sie sind gefallen, um etwas am Leben zu erhalten- unsere Werte. Und deswegen leben sie auch in unserem Kampf weiter. Wir können und werden sie nicht vergessen!

Doch all die Versuche, diesen Kampf zu stoppen, sind vergeblich. Der Kampf der kurdischen Freiheitsbewegung wird stets größer und deshalb bringt die Verzweiflung des faschistisch türkischen Staates vermehrt Angriffe mit sich. Die Berge Kurdistan bombardieren sie, Wäl-

Denn das kapitalistische System hat es mit seinen Methoden geschafft, die Gefühle und Gedanken des Menschen zu entstellen.

Was verstehen besonders wir kurdischen Jugendlichen unter Verantwortung?

Wenn wir gegen diese kapitalistische Auffassung von Verantwortung eine Alternative stellen wollen, ist es die gesellschaftliche Verantwortung, die man als Mensch hat. Und diese gesellschaftliche Verantwortung können wir aus unserer Sicht analysieren. Damit kommen wir auch wieder zurück zu unserem Thema, das ich am Anfang erwähnte: Was verstehen besonders wir kurdischen Jugendlichen unter Verantwortung? Sind wir uns unserer Verantwortung bewusst? Oder was ist der Grund dafür, dass wir unsere Verantwortung nicht richtig erfüllen? Das sind Fragen, die beantwortet werden müssen.

Seit 41 Jahren führt die kurdische Freiheitsbewegung einen großen Kampf für ein freies Leben. In diesen 41 Jahren haben

tische türkische Staat versuchte immer wieder, die Bindung des kurdischen Volkes zur kurdischen Freiheitsbewegung zu unterbinden. Es wurden unzählige Methoden angewandt, um die Kurden zu assimilieren und ihnen die türkische Identität aufzudrücken. Sie wollten, dass die KurdInnen ihre Identität verleugnen, ihre Kultur nicht ausleben, ihre Sprache nicht sprechen und ihre Geschichte vergessen. Die PKK war und ist gegen diese Assimilierungsstrategie eine Antwort. Sie hat all diese Vernichtungsversuche ins Leere laufen lassen und damit dem kurdischen Volk die Verantwortung ihrer Identität aufgezeigt. Und diese große Antwort, die man auch als Rache bezeichnen kann, wurde durch Rêber APO geschaffen. Rêber APO sah sich verantwortlich, gegen all diesen Angriffen was zu machen. Durch diesen heroischen Kampf, der sich bis heute

der stecken sie in Brand, in Bakur werden Verhaftungswellen durchgeführt, in Rojava wird einmarschiert und massakriert, überall findet eine spezielle Kriegsführung statt. Damit wollen sie die Hoffnung der KurdInnen nehmen und sie zu den „alten KurdInnen“ machen. Doch auch nach 41 Jahren werden sie die KurdInnen nicht vernichten können. Nach 41 Jahren, geprägt von so vielen Geschehnissen, nach so vielen Şehîds, wird dieser Freiheitskampf sein Ziel erreichen.

Auf diesem Weg haben wir aber alle bestimmte Verantwortungen. Wir können nicht wegschauen. Es ist nicht die Zeit dafür, um passiv zu bleiben, während wir mit einem großen Angriff konfrontiert sind. Diesen Schmerz der Heimat müs-

Eine Verantwortung verbunden mit großer Aufopferung

Wir müssen unsere Gefühle zulassen. Das kapitalistische System hat unsere Gefühle manipuliert. Wenn unsere Gefühle uns nicht dazu bringen, aufzustehen und Widerstand zu leisten, obwohl das kurdische Volk und die kurdische Freiheitsbewegung mit großen Angriffen konfrontiert ist, dann gibt es bei diesen Gefühlen Widersprüche. Wie ich am Anfang bereits erwähnte: Das kapitalistische System erlegt uns Grenzen auf und versucht uns daran zu hindern, diese zu überwinden. Unser Gehirn wurde so programmiert. Und deswegen fällt es uns auch manchmal ganz leicht, nicht zu Demonstrationen, Gedenk-

men nichts. Wenn wir wirklich fühlen würden, dann wäre uns bewusst, was wir unternehmen müssen und was unsere Verantwortung ist. Wir dürfen es nicht vergessen. Wir dürfen bei all dem was wir leben unsere Heimat, unsere Şehîds und Rêber APO nicht vergessen. Wir dürfen nicht vergessen was grade in Kurdistan passiert. Und unter welchen Bedingungen unsere FreundInnen auf den Bergen kämpfen. Wir dürfen nicht vergessen, wie viele Şehîds wir in diesem Freiheitskampf gegeben haben. Wir dürfen nicht vergessen, unter welchen Bedingungen Rêber APO seinen Widerstand für die Befreiung des kurdischen Volkes weiterführt. Jeden Tag müssen wir uns daran erinnern. Und wir müssen die Gefühle zulassen,

die all dieses Wissen über unsere Heimat und Vergangenheit, unsere Şehîds und Rêber APOs Situation in uns auslösen. Wenn wir an unsere Heimat denken, müssen wir fühlen und begreifen, in welchem Zustand das kurdische Volk lebt. Wir müssen fühlen,

welchen heldenhaften Kampf unsere FreundInnen auf den Bergen führen.

Denn sie kämpfen für uns. Sie fallen für uns. Sie werden verletzt, weil sie unsere Werte beschützen. Sie frieren im Winter für uns, um uns ein freies Leben zu erkämpfen. Sie hungern für uns, weil sie sich verantwortlich fühlen, für die Menschlichkeit zu kämpfen und die Fahne der Şehîds zum Sieg zu bringen. Eine Verantwortung, verbunden mit großer Aufopferung. Und hier spricht man von

Wir sehen alles, wir hören alles, wir wissen
von all den schlimmen Dingen, die passieren,
aber wir unternehmen nichts.

sen wir in jeder Faser unseres Körpers fühlen.

Wie auch Şehîd Mazlum Doğan sagte: „Kapitulation führt zum Verrat, Widerstand zum Sieg“. Es ist die Zeit einen großen Widerstand zu leisten. Nur wenn wir Widerstand leisten, können wir uns befreien. Wir haben Werte und Normen die wir beschützen müssen. Wir haben Erinnerungen, die wir nicht vergessen dürfen. Aber dafür müssen wir alle uns unserer Verantwortung bewusst werden.

veranstaltungen und anderen Aktivitäten zu gehen. Deswegen gibt es auf die Frage „Kommst du zur Demonstration am Samstag?“ oder „Kommst du zur Gedenkveranstaltung am Sonntag?“ meistens die Antwort „Ich kann nicht, habe keine Zeit.“ Weil wir manchmal nur an unsere eigenen Grenzen der Verantwortung denken. Es gibt ein Problem mit unseren Gefühlen: Wir sehen alles, wir hören alles, wir wissen von all den schlimmen Dingen, die passieren, aber wir unterneh-

Eine Verantwortung, verbunden mit großer Aufopferung.
Und hier spricht man von einer revolutionären Verantwortung.

einer revolutionären Verantwortung. Dieser müssen auch wir gerecht werden. Wenn wir über Şehîds reden, müssen wir Gänsehaut kriegen. Wir müssen die Verantwortung fühlen, Widerstand zu leisten, um ihrer Rache zu nehmen. Und das Wichtigste ist: Wir müssen fühlen, was Rêber APO auf Imrali für einen großen Widerstand leistet. Er leistet in einer kleinen Zelle den größten Wider-

KurdInnen sind. Alles was wir heute haben, wurde durch seinen Widerstand erkämpft. Das muss uns bewusst werden.

Unsere gesellschaftliche und revolutionäre Verantwortung

Wir wissen all diese Dinge, aber wir fühlen nicht tiefgründig. Wenn wir aufrichtig fühlen würden, dann würden wir uns auch unserer Verantwortung

fühle Widerstand leisten. Das ist die einzige Formel. Das ist unsere gesellschaftliche und revolutionäre Verantwortung. Wir haben zu Beginn von Zielen geredet. Unser Ziel sollte es sein, die Isolation zu brechen, den Faschismus zu zerschlagen und Kurdistan zu befreien. Unser Ziel sollte es sein, entgegen der liberalen Haltung in uns, eine militante Persönlichkeit aufzubauen. Wenn wir uns alle

Wir müssen fühlen, mit diesen Gefühlen verstehen und durch diese Gefühle Widerstand leisten. Das ist die einzige Formel.
Das ist unsere gesellschaftliche und revolutionäre Verantwortung.

stand der Welt. Seit 21 Jahren befindet er sich nun auf Imrali. Nicht einen Atemzug hat er für sich verschwendet. Er hätte sich auch für ein Leben im kapitalistischen System entscheiden können, doch er fühlte die Verantwortung zu kämpfen. Nur durch Rêber APO können wir heute noch sagen, dass wir

bewusst werden. Es ist die Zeit, die Gefühle zu stärken. Sehen, hören und Mitleid haben, reicht nicht aus. Wir müssen so starke Gefühle aufbauen, dass wir unsere Verantwortung erkennen. Rêber APO sagt „Verstehen ist Machen“. Wir müssen fühlen, mit diesen Gefühlen verstehen und durch diese Ge-

diese Ziele setzen würden, dann würden wir auch unsere Verantwortung dementsprechend gerecht werden. Es ist die Zeit, Widerstand zu leisten, aufzustehen und das Bewusstsein mit Gefühlen zu verbinden. Ein freies Leben wartet auf uns!

Défendre le Rojava ? Pourquoi et comment ?

La révolution, l'expérience au Rojava concerne le monde entier.

Les avancées politiques et sociales de cette région particulière du Moyen-Orient constituent des preuves concrètes qu'une alternative à la modernité capitaliste est possible. La réalisation, le développement des pouvoirs populaires et d'une émancipation de masse représente un exemple majeur pour l'histoire contemporaine de toute l'humanité. Dès lors on comprend facilement pourquoi l'attention de nombreuses militantes pour les droits humains, la paix et l'égalité entre les peuples et les genres, se tourne vers le nord-est de la Syrie, le Rojava.

La libération des femmes, le projet écologique, le contrat social progressiste, les communes et les conseils populaires, la résistance face à Daesh et au fascisme de l'état turque, le

développement de la jînéologie (la science des femmes par les femmes), l'autonomie de la jeunesse etc sont autant de raisons qui justifient l'attention du monde sur notre lutte pour une société nouvelle, une société anticapitaliste. Ces différents aspects de la révolution au Rojava représentent de grandes avancées pour les mouvements révolutionnaires dans leur ensemble. Comme hier la résistance au Vietnam face à l'impérialisme américain ou encore la révolution cubaine, aujourd'hui c'est la confédération démocratique du Nord-Est de la Syrie qui fait figure d'espoir, de lumière dans les ténèbres, d'un monde soumis aux intérêts économiques des états capitalistes des quatre coins du globe.

L'intérêt du monde entier ainsi que la participation de nombreuses internationalistes aux différents secteurs de la ré-

volution sociale, démontre clairement qu'il ne s'agit pas d'une lutte qui concerne uniquement les kurdes. Bien qu'ils soient les premiers touchés (parce que ce sont leurs terres ancestrales qui subissent la guerre et la répression) les différents peuples non-kurdes de la région aussi rejoignent le mouvement révolutionnaire de démocratisation. De ce fait ce sont créés de nombreuses communes représentant les différentes cultures en présence. Souvent impulsé par leur jeunesse, ou les femmes (classes sociales de fait plus enthousiastes à l'idée d'un renversement social et à une émancipation des classes opprimées)

Comme toute expérience libératrice, la simple existence d'une confédération des peuples démocratique dans le nord-est de la Syrie représente une menace pour tous les dictateurs de la région et à travers

Notre meilleur réponse ne peut être que la multiplication de la force de nos vies libérées.

le monde. Ce sentant menacé dans leur légitimité à gouverner, leurs réponses, leurs tentatives d'effacer nos acquis ont dès la première heure menacé nos vies et nos libertés. Ainsi les militaires syriens d'Assad ou les peshmergas irakiens kurde (sic) de Barzani ont choisi l'option passive en abandonnant les territoires et les populations face à l'avancée et à la barbarie de Daech. L'état turque d'Erdogan quant à lui, offre des bases de repli et des moyens logistiques (soins, munitions, armes, passage de frontières etc) aux milices fascistes des groupes islamistes qui infiltrent la zone. Le tout pendant que la Russie et les USA manigancent sur un plan géopolitique les stratégies qui leur permettent et leurs permettront de maximiser les profits économiques (en spéculant sur la guerre, le contrôle des ressources ou sur le jeu diplomatique à l'échelle du monde)

Toutes ces tentatives de briser nos rêves devenus réalités sont restés vaines.

La résistance héroïque et sans bornes de notre jeunesse qui a versé le sang, son sang pour défendre l'humanité face à la

barbarie du fascisme contemporain a permis de défendre le Rojava et sa révolution. Cependant la défaite de Daech n'a pas mis fin à la guerre et les états autoritaires impliqués dans le conflit de la région (Turquie, Syrie, USA, Russie, Irak) continue de menacer les populations du pays. Récemment l'invasion par la Turquie du territoire du nord de la Syrie et l'occupation des villes kurdes est une nouvelle menace qui pèse sur les espoirs de paix. Prolongeant de fait la tache génocidaire de l'état islamique. La re-émigration forcée des réfugiés syriens (provenant d'autres régions de la Syrie) est une énième tentative de coloniser, d'éradiquer la culture kurde c'est une attaque frontale à la dignité humaine. Le déplacement forcé des populations à déjà été utilisé à plusieurs reprises dans l'histoire et les conséquences ont toujours été catastrophiques.

Face à cette situation de grandes injustices, la solidarité internationale a un rôle important à jouer. S'organiser en Europe, s'inspirer de la révolution au Rojava pour structurer les luttes, démontrer notre

solidarité par des actions, par du lobbying, par du soutien logistique c'est tenir la politique d'annihilation des pouvoirs impérialiste en échec. Rejoindre le mouvement, suivre le chemin des montagnes faire de sa vie entière une arme contre le système reste la meilleure réponse, la meilleure façon de faire pencher la balance du côté de l'humanité et de la justice des peuples.

Les fascistes, les capitalistes, s'efforcent d'étouffer tout espoir de vie alternative notre meilleur réponse ne peut être que la multiplication de la force de nos vies libérées. Contre leurs systèmes sans valeurs, sans dignité nous devons opposer une vie de solidarité et de profonds sentiments humains tel que l'égalité et la justice sociale.

Pour rejoindre la solidarité internationale soutenez et suivez les campagnes

#riseup4rojava

#makerojavagreenagain

Rejoignez les jeunes révolutionnaires, rejoignez les Tevgera Ciwanên Şoreşger

Berxwedêra dengbêjiya Kurdî;

Eyşe Şan

18ê Kanûnê salvegera wefata dengbêja Kurd Eyşe Şan e. Eyşe Şan roleke girîng di pêşxistina hunera Kurdî û parastina wê de lîstîye.

Eyşe Şan di sala 1938an de li bajarê Amedê yê bakurê Kurdistanê de, di malbateke ku ji 6 kesan pêk tê, ji dayîk bûye û bi eslê xwe ji bajarê Erziromê ye.

Bavê wê Osman Şan e û dayika wê Elîfxan e. Bapîr û dapîrên Eyşe Şanê di dema şerê di navbera Osmanî û Rûsan de ji bajêr koçber dibin û di wî şerî de hejmarek ji endamên malbata xwe winda dikin.

Eyşe Şan bi tenê dibistana seretayî dixwîne û zarokatiyeke xembar, di nav malbateke xizan de li taxa Erbedaşê di nav sûrên

bajarê Amedê derbas dike.

Di nav Kurdan de hunera dengbêjiyê mîna kaniya avê ya bédawî ye, her tim dizê û çik nabe. Dengbêjên ku li mala wan kom dibûn û tevî bavê wê stranên Kurdî yê gelêrî digotin, bandorê li Eyşe Şanê dikin û ew jî di mewlûdan de ji bo jinan qasîdeyan dibêje. Destpêkê Quranê û helbestên olî dixwîne.

Piştî zextên giran yên dewleta Tîrk, li ser daxwaza hinek siyasetmedarên Kurd di wê demê de Eyşe Şan neçar dimîne ku xwe ji ber çavan veşêre.

Li ser wê hunera xwe ava dike û şarezahiya xwe bi pêş dixe.

Piştî ku Eyşe Şan afirîneriyên xwe yên hunerî û hestên xwe yên zîz di warê gotina stranan de nas dike, bi baweriyê xurt hewl dide li cihên giştî bistre. Lê malbata wê ya muhafazekar ku bi kevneşopên civakî ve girêdayî ye, li ber hewldana wê dibe asteng. Eyşe Şan bi israra xwe û bi awayekî veşartî di 15 saliya xwe de yekemîn strana xwe tomar dike. Li ser daxwaza malbatê û ji ber kevneşopên civakê yên wê demê, Eyşe Şan bi zilamekî ku di temenê bavê wê de ye, tê zewicandin. Di gelek mercên dijwar de derbas dibe û tevî keça xwe Yasmîn ve careke din direve Amedê.

Piştî vegera Amedê rastî nêrîna civakê ya neyînî tê û ji bo ku ji gotinên şênîyan xilas bibe bi zilamekî bi navê Çerkes re dizewice. Lê ew ji ber meseleyê xwîndariyê piştî zewacê bi demeke kin de tê kuştin. Eyşe Şan di 50 saliya xwe de neçar dimîne ku biçe bajarê Dîlokê û li wir di buroya firotina kartên veguhestina hundirîn de dixebite, di heman demê de ji bo radyoya Dîlokê stranan dibêje.

Li Dîlokê Eyşe Şan gelek hunermendan nas dike û hunera xwe ji ber hebûna gelek amûrên muzîkê bi pêş dixe û di radyoya Dîlokê de bi zimanê Tîrkî distre. Lê ji ber ku di dilê Eyşe Şanê

de evîna stranên Kurdî heye, ji karê radyoyê tê derxistin. Piştî xebata 2 salan di radyoyê de û wefata keça wê ya piçûk a ku bandoreke neyînî li ser Eyşe Şanê dike, di sala 1961an de diçe Stenbolê.

Li ser daxwaza hinek hevalên xwe diçe bajarê Mûsilê yê Iraqê û hunermendên Kurd yên di wê demê de navdar in, mîna Mihemed Arif Cizîrî û Îsa Berwarî nas dike. Piştî re jî diçe Bexdayê û li radyoya Bexdayê çend weşanên hunerî tomar dike. Her wiha li gel dengbêjên navdar, mîna Tehsîn Taha, Mihemed Arif Cizîrî, Resûl Kurdî, Gulbihar û Îsa Berwarî şahiyên hunerî li Bexda, Hewlêr, Mûsil û Dihokê li dar dixe.

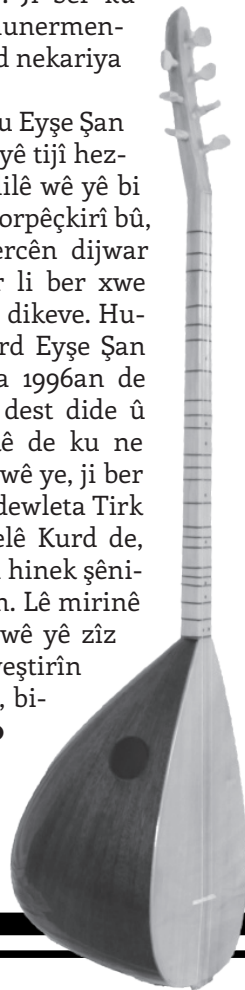
Ji ber ku Eyşe Şan bi zimanê Kurdî distriya, ji hêla nîjadperestekî Tîrk ve rastî êrişêke bi kêrê tê, li ser vê ji Stenbolê derdikeve. Piştî ku birînen xwe derman dike, di sala 1972yan de ji bo ku şahîyan li dar bixe, diçe Elmanyayê û li gelek welatên Ewropayê digere. Lê Eyşe Şan pir li Elmanyayê namîne û vedigere Stenbolê.

Piştî zextên giran yên dewleta Tîrk, li ser daxwaza hinek siyasetmedarên Kurd di wê demê de Eyşe Şan neçar dimîne ku xwe ji ber çavan veşêre. Di wê demê de gelek rewşên derûnî û fizîkî yên nebaş derbas dike. Tevî vê dîsa jî 3 kasetan bi zimanê Kur-

dî tomar dike. Piştî vê di dema Turgut Ozal de sala 1990î de qedexeya li ser zimanê Kurdî radibe. Li ser ve yekê Eyşe Şan hunera xwe, stranên xwe bi Kurdî pêş dixe. Hinek ji wan stranan; Werin Werin Pêşmerge, Diyarbekir û Newroz in.

Di dirêjahiya temenê xwe de Eyşe Şan serkeftinên mezin bi dest dixe û navdar dibe, heta ku dibe hêjayî leqeba “Xanima Strana Kurdî”. Ji ber ku heta niha tu hunermendeke jin a Kurd nekariya mîna wê bike.

Lê xuya ye ku Eyşe Şan bi giyanê xwe yê tîjî hezîkirin, evîn û dilê wê yê bi hestên tenik dorpêçkirî bû, li hember mercên dijwar nekarî zêdetir li ber xwe bide û nexweş dikeve. Hunermenda Kurd Eyşe Şan di 18ê Kanûna 1996an de jiyana xwe ji dest dide û di merasîmekê de ku ne layîqî hunera wê ye, ji ber bînpêkirinên dewleta Tîrk ên derheqê gelê Kurd de, bi beşdarbûna hinek şênîyan tê veşartin. Lê mirinê nekarî dengê wê yê zîz ku hîna jî xweştirîn awazan distre, bisekinîne. ●●●

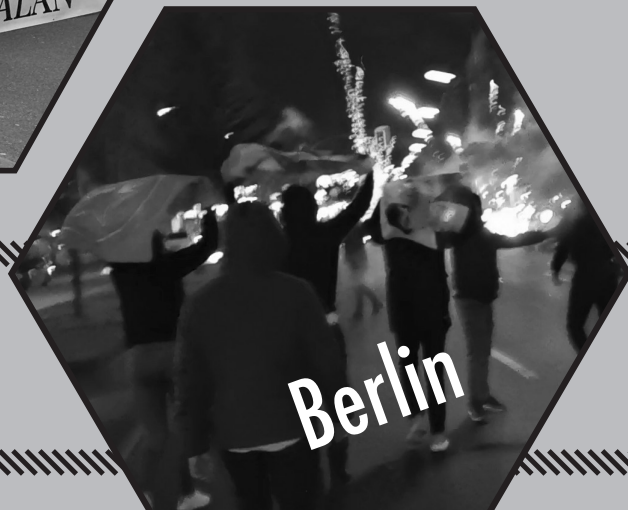
Serhıldan çocukları

*Kucağın dolu taş
Düşmanın üzerine koşarken gördüm seni
Kavga gözlü çocuk
taş değil yüreğindi fırlattığın
Kimse peri masalı anlatmadı sana
Ne oyuncak gördün çocuk
ne de salıncak
Düşe kalka büyüdüün mayın tarlalarında
Düşmanın panzerlerine
Çiviler, kırık camlar döşemekti
seni en fazla eğlendiren
En son serhildanda gördüm seni
Zafer gözlü çocuk
taşlarla, pankartlarla
yürürken düşmanın üstüne
nasıl da heybetliydin...
Ve ard arda kurşunlar
saplanırken körpecik bedenine
DÜŞMEDİN!..
son taşı da fırlattın zalimlere
O an anladım çocuk, anladım
Sen insanlık kadar YAŞLIYDIN.*

Mart ayında gerçekleştirilen en çarpıcı gerilla eylemleri

- 2 Mart günü HPG güçleri Serhed Eyaleti'nde devam etmekte olan Devrimci Zafer Hamlesi kapsamında Agir'nin Bazd (Doğubeyazıt) ilçesi ile Gürbulak köyü arasında bulunan yol üzerinde ilerlemekte olan işgalci TC ordusuna ait askeri bir konvoyu karşı kapsamlı bir devrimci operasyon düzenlemiştir. Gerçekleştirilen bu devrimci operasyon sonucunda toplam olarak 79 asker öldürülmüştür.
- HPG güçleri, Serhed Eyaleti'nde devam etmekte olan Devrimci Zafer Hamlesi kapsamında 21 Mart günü Agir'nin Bazd (Doğubeyazıt) ilçesine bağlı Kozili karakolu yolu üzerinde devriye gezen kirpi tipi zırhlı bir aracı yoğun ateş altına almıştır. Etkili bir şekilde vurulan zırhlı araçta patlamalar meydana gelmiş ve araç tümden imha olmuştur. Eylem ardından olay yerine müdahale amaçlı gelen düşman birliklerine yönelik ise 2 sabotaj eylemi gerçekleştirilmiştir. Gerçekleştirilen bu eylem dizilerinde toplam 24 düşman askeri öldürülmüş ve çok sayıda asker ise yaralanmıştır.
- Medya Savunma Alanları'ndan Heftenn bölgesinde devam etmekte olan Devrimci Zafer Hamlesi kapsamında HPG güçleri 25 Mart günü Heftenn bölgesinde bulunan şehit şexmus Tepesi'ndeki işgalcileri hedefleyen bir eylem düzenlemiştir. Tepedeki bir düşman mevzi-sinin tam isabetle vurulduğu bu eylemde 4 asker öldürülmüş, 3 asker ise yaralanmıştır.

AVRUPA GENÇLİK EYLEMLERİ: BU YANGIN SİZİ DE YAKAR!

WIE DEFINIERT MAO TSE-TUNG DEN LIBERALISMUS?

Mao Tse-tung war ein bedeutender Revolutionär, der in China die Revolution angeführt hat. Er führte einen entschiedenen Kampf gegen den Liberalismus, der sich verbreitet hat. Im Folgenden sind die verschiedenen Erscheinungsformen des Liberalismus nach Mao aufgelistet.

1

Wenn man genau weiß, dass jemand im Unrecht ist, und sich doch mit ihm nicht prinzipiell auseinandersetzt, sondern um des lieben Friedens und der Freundschaft willen darüber hinwegsieht, weil es sich um einen Bekannten, einen Landsmann, einen Schulkameraden, einen intimen Freund, einen, den man liebhat, einen alten Arbeitskollegen oder einen alten Untergebenen handelt, oder wenn man, um das gute Einvernehmen mit ihm zu wahren, die Frage nur flüchtig streift, ohne ihre gründliche Lösung anzustreben – aus all diesem ergibt sich dann ein Schaden sowohl für das Kollektiv wie für den Einzelnen.

2

Andere hinter ihrem Rücken verantwortungslos kritisieren, statt sich mit positiven Vorschlägen an die Organisation zu wenden; jemandem seine Meinung nicht offen ins Gesicht sagen, sondern hinter seinem Rücken klatschen oder statt in der Versammlung das Wort zu ergreifen, dafür hinterher schwatzen; keine Grundsätze des Gemeinschaftslebens achten und sich völlig frei gehen lassen.

3

Möglichst weit von sich weg schieben, was einen nicht selbst betrifft; am besten möglichst wenig sagen, selbst wenn man genau weiß, was falsch ist; um die eigene Haut besorgt sein, nur darauf achten, daß man nicht getadelt wird.

4

Weisungen nicht befolgen und die eigene Meinung allem voranstellen; an die Organisation nur Ansprüche stellen, von ihrer Disziplin aber nichts wissen wollen – das ist eine vierte Erscheinungsform.

5

Anstatt um der Einheit, um des Fortschritts, um der guten Erledigung einer Sache willen eine falsche Auffassung zu bekämpfen oder sich mit ihr auseinanderzusetzen, andere persönlich angreifen, einen Streit vom Zaun brechen, seinem Groll Luft machen oder Rache nehmen – das ist eine fünfte Erscheinungsform.

6

Gegen falsche Auffassungen, die man hört, keine Einwände machen und sogar über die Äußerungen von Konterrevolutionären nicht berichten, sondern alles ruhig mit anhören und so tun, als ob nichts geschehen wäre.

7

Wenn man unter den Massen weilt, aber keine Propaganda macht, nicht agitiert, nicht zu den Massen spricht, den Dingen nicht nachgeht, sich nach nichts erkundigt, sich um das Wohl und Wehe der Massen nicht kümmert und sich ihnen gegenüber gleichgültig verhält; wenn man vergißt, daß man ein Kommunist ist, und sich so verhält, als ob ein Kommunist dasselbe wäre wie ein x-beliebiger Bürger.

8

Sich über eine Verletzung der Interessen der Massen nicht entrüsten, den Schuldigen nicht ermahnen, ihm nicht Einhalt gebieten und das Unrecht seiner Handlungsweise erklären, sondern ihn gewähren lassen

9

Die Arbeit nicht gewissenhaft leisten, sie ohne einen bestimmten Plan, eine bestimmte Orientierung verrichten, alles formell und oberflächlich erledigen und nach dem Spruch „Solange einer Mönch ist, läutet er die Glocke“ in den Tag hinein leben – das ist eine neunte Erscheinungsform.

10

Sich für einen verdienstvollen Revolutionär halten und auf sein Veteranentum pochen; wichtigen Aufgaben nicht gewachsen sein, weniger wichtige aber ablehnen; Gleichgültigkeit bei der Arbeit und Nachlässigkeit beim Studium zeigen – das ist eine zehnte Erscheinungsform.

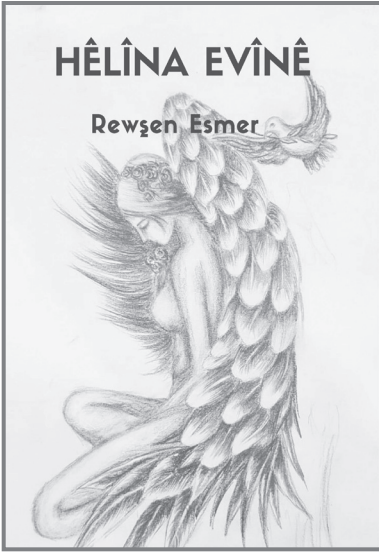
11

Einen Fehler, den man begangen hat, zwar erkennen, aber nicht daran denken, ihn zu korrigieren; eine liberale Haltung sich selbst gegenüber einnehmen – das ist eine elfte Erscheinungsform.

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

HÊLÎNA EVÎNÊ

Nivîskar: Rewşen Esmer
Weşanxanê: J&J
Dema çapê: 2019

Hêlîn çêkir ser dara evînê Dengê çûkan melodîya azad Mîna helbestên dayîkan Xwes hat dilê min Milek dengê pêlên ava Hêzil Û milek keriyên xezalan Bê hevsar Ber hêlîna xeyalên Berze neqis dikir Wan çavên bedew Di ronahiya wan çavan da Hûnan kezîyên xeyalan Milek li ser kezî Milek ji dîroka berze Bû cewî ber bi ezmanên sîn Biriqî stêrkên sevê Û tehisîn li ber xeyalan Destar dihêre Bizrê evîna li bin dara miradan Ne xewn û ne xeyal e Ber te ve tê Xêliyên wekî pêlên ava Hêzil Her çar demsalan Ji bêevîna te dibe mertal.

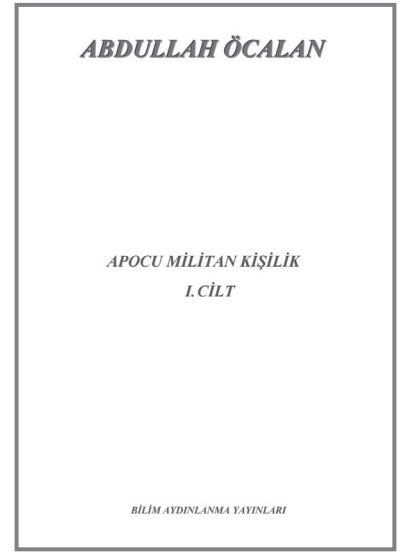
REBELLISCHE STÄDTE

Autor: David Harvey
Verlag: Suhrkamp Verlag
Veröffentlichung: 2013

Dass Städte politische Räume sind, verrät bereits die Herkunft des Wortes Politik vom griechischen polis. In Städten wird regiert und demonstriert, zuletzt in Kairo oder New York. In Städte wird aber auch investiert, Geld verwandelt sich in Häuser, in Wolkenkratzer und Vorortsiedlungen. Und schließlich ist Stadtplanung spätestens seit dem Umbau von Paris durch Georges-Eugènes Haussmann immer zugleich ein Instrument der politischen Kontrolle. All diesen Themen geht David Harvey in 'Rebelle Städte' nach. Er befasst sich mit dem Zusammenhang zwischen Hochhausboom und Wirtschaftskrise, mit dem rasanten Wachstum chinesischer Städte und erkundet das emanzipatorische Potenzial urbaner Protestbewegungen wie »Occupy Wall Street« und »Recht auf Stadt«.

APOCU MÎLÎTAN KÎŞÎLÎK

Yazar: Abdullah Öcalan
Yayınevi: Bilim Aydınlanma
Basım tarihi: 2015

Gerçekleştirdiğim anlamlı bir çalışmam da özgürlük militanının yaratılmasıdır. Savaşan halk, savaşan militan gerektirir. Türkiye koşullarında militanlaşma kısır ve dogmatikti. PKK adına ancak sınırlı düşünebilen ve birkaç atımlık barut kadar eylemcilik yapabilen bir militanlaşma vardı. Bununla halk savaşının yürütülmesi mümkün alamazdı. İdeolojik gücü, sabır, cesaret ve ustalığı sonunda ancak büyük çabalar kazandırabilirdi. Özgürlük militanını yaratmak zamanımın ve çabalarımın en büyük kısmını almıştır. Bu, adeta kurumuş bir daldan bir fidan yetiştirmek gibi mucizevi bir yaklaşım gerektirmiştir. Binlerce yılın gericiliğiyle beslenen, anlamlı ve kesinlik arz eden hiçbir duygu ve düşünce gücünden pay alamamış, kendine karşı savaşımın kör ve hain savaşçısı olmuş bireylerden halk özgürlük militanlarını yaratmak, gerçekten en zor olan ve yetenek gerektiren bir çalışmaydı.

ŞEHİD NAMIRIN!

Sarina Sarya
(Şinyar Kawa)

Solin Elbak
(Özlem Dindar)

Stêrk Hevî
(Nupelda Şahin)

Helbest Jiyan
(Sabriye Aydın)

Agir Botan
(Fetullah Sarıbulak)

Pale Dersim
(Jiyan Taşdemir)

Serhildan Gimgim
(Emin Karataş)

Zana Serhed
(Serhat Güler)

Rêber Botan
(Orhan Darga)

